

ദേശം, ജനത്, ഭാഷ

അരേബ്യു, അറബികൾ	» മുന്നു വിഭാഗങ്ങൾ
ബാഹ്യ, ആരിബ, മുസ്തങ്കിബ	» മക, ഇസ്മാഹ്യൽ(അ)
സംസം	» ജുർഹും മകയിൽ
ബലികർമ്മം	» കാഞ്ചയുടെ പുനർ നിർമ്മാണം
വുസാഖത്ത് അധികാരത്തിൽ	» വുസയ്യിൻ്റെ പരിഷ്കരണം
മകയുടെ നാമങ്ങൾ, മഹത്തുങ്ങൾ	» അറബികളുടെ മഹത്യം
ഉദാരശീലം	» ഹൃദയത്തെന്നർമ്മല്യം
ബുദ്ധി സാമർപ്പ്യം	» സത്യസന്ധത
കരാർ പാലനം	» ധീരതയും ശാരൂവും
ത്യാഗവും സഹനവും	» സ്വാതന്ത്ര്യവോധം
സംസ്കരണം	» അറബി ഭാഷ

മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ ജനനം മകയില്ലോ, ജനത് അറബികളും കുടുംബം വുരേശിയുമാണെന്നും നമുക്കരിയാം. എന്നാൽ അത് കേവലം ധാര്യച്ഛികമായി സംബന്ധിച്ചതല്ല. പ്രത്യുത പ്രപഞ്ചനാമങ്ങൾ കൈമീകരണമായിരുന്നു. ഏറ്റവും നല്ല ദേശത്ത് താരതമ്യേന ഗുണാംശങ്ങൾ കുടുതല്ലുള്ള ജനതയിൽ, ഉന്നതമായ കുടുംബത്തിൽ ആയിരിക്കണം നബി(സ) തങ്ങളുടെ ജനനം എന്ന പ്രപഞ്ചനാമങ്ങൾ നിശ്ചയം തന്നെയാണതിന്നും.

എത്തോരു സമുഹത്തിനും മനസ്സിലാക്കാനാവുന്ന ചതിത്രമുറങ്ങുന്ന ദേശമാണ് മക. അതിനാൽ തന്നെ പുർവ്വ പ്രവാചകരിമാർ തങ്ങളുടെ പ്രഭോധിതർക്ക് അന്ത്യപ്രവാചകരക്കുറിച്ചു വിവരിച്ചപ്പോൾ ദുർഗ്രാഹ്യതയുണ്ടായില്ല. ലോകത്ത് ദുഷ്പ്രവബന്ധകളുടെ വേലിയേറ്റത്തിൽ മാനുഷികത തമസ്കൃതമായപ്പോഴും ചില നല്ല ശീലങ്ങൾ അവലംബിച്ചു ജീവിച്ച അറബികൾ, സംസ്കരണത്തിന് താരതമ്യേന പ്രധാനമില്ലാത്ത ജനതയാണ്. ഇബ്രാഹീംിസരണിയുടെ ഭാഗമായ വിശുദ്ധ ഗേഹത്തിന്റെ പതിപാലനത്തിലും മേൽനോട്ടത്തിലും ശ്രദ്ധകാനാവസരം ലഭിക്കുകയും അതിന്റെ പേരിൽ ആദരണീയരായിരുക്കയും ചെയ്ത വുരേശികൾ നബി(സ)യുടെ ജനതയും കുടുംബവുമാകാൻ ഏറ്റവും യോഗ്യർ തന്നെയായിരുന്നു.

ലോകത്തിന്റെ അനുകരണീയ നേതൃത്വമായ സച്ചരിതരായ സഹാബി വരുന്മാർ പിന്നതും പ്രധാനമായും അറബികളിൽ നിന്നാണ്. അബ്ദാസ്(ഒ) മുസ്ലിമാകുന്നതിനു മുമ്പും നബി(സ)യുടെ സംരക്ഷകനായിരുന്നു. പ്രതിസന്ധിയിലുണ്ടാക്കാതെ അദ്ദേഹവും അബുതാബിബും നബി(സ)യെ സംരക്ഷിക്കാനുണ്ടായി. അവർ നബി(സ)യുടെ കുടുംബത്തിൽ പെട്ടവരാണ്. പല വിശ്വാസികളും സ്വന്തം മാതാപിതാക്കളാൽ പോലും പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ സ്വന്തം പിതൃവ്യക്തിമാർ നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് സഹായികളായിരുന്നു. ഒരുവേള നാടുകാരെല്ലാം ചേർന്ന് ബഹിഷ്കരിച്ചപ്പോൾ പോലും നബി(സ)യെ കയ്യാഴിയാൻ അവർ കുട്ടാക്കിയിട്ടില്ല. സത്യമത പ്രചാരണത്തിൽ നിന്നു പിന്മാറാൻ നിർബന്ധപൂർവ്വം അവരാവശ്യപ്പെടുകപോലുമുണ്ടായിട്ടില്ല. അന്തസ്ഥിതി, നിശ്ചയദാർശ്യമുള്ള കുടുംബത്തിന്റെ ആർജ്ജവമായിരുന്നു അത്.

ഇബ്നു മസ്�ല്ലാർ (ഒ) പറയുന്നു: “നിശ്ചയം, അല്ലാഹു തന്റെ അടിമകളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ വീക്ഷിച്ചു. അങ്ങനെ മുഹമ്മദ്(സ) തങ്ങളെ ദുതരായി നിയോഗിച്ചു. അവരുടെ വിജ്ഞാനങ്ങൾ കൊണ്ട് പ്രത്യേകം അനുഗ്രഹീതരാകാൻ. പിന്നീട് ഇതര ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ വീക്ഷിച്ചു. (അവതിൽ നിന്നു) നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് അനുചരന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു അവരെ നബി(സ) യുടെ സത്യദീനിന്റെ സഹായികളും സഹകാരികളുമാകാൻ”(ഹിൽയാഅം:1/375).

ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു നാടും ഒരു ജനതയും ഒരു കുടുംബവും നബി(സ)യുടെ ജനത്താലും അവിടുത്തെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചതിനാലും ഉന്നതമായ അവസ്ഥ പ്രാപിച്ചു. നബി(സ)യുടെ ദേശവും ജനതയും പഠനമർഹിക്കുന്നു എന്നാണ് ഒരു വ്യക്തമാക്കുന്നത്

അരേബ്യു

പത്രകാൽ ലക്ഷ്യത്തോളം ചതുരശ്ര കിലോമീറ്റർ വിസ്തീർണ്ണമുള്ള ഒരു ഉപദീപാണ് അരേബ്യു. മുന്നു ഭാഗങ്ങളും സമുദ്രങ്ങളാണ്. പടിഞ്ഞാറ് ചെക്കടൽ, കിഴക്ക് പേരിഷ്യൻ ഉൾക്കടൽ, തെക്ക് ഇന്ത്യൻ

മഹാസമുദ്രം. വടക്കു ഭാഗത്ത് മാത്രമാണ് കരയുള്ളത്. മൊസപ്പോട്ടേമിയയും സിറിയയുമാണ് വടക്കുഭാഗത്തുള്ളത്. ഭൂമദ്ധ്യരേഖക്ക് 10-40 ഡിഗ്രികൾക്കിടയിൽ ഇത് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. ഏഷ്യാ ഭൂഖണ്ഡം സ്ഥിതിയിൽ പടിഞ്ഞാറ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഈ ഭൂവിഭാഗം ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്താണ്.

നിരന്ന വിശാലമായ സ്ഥലങ്ങൾ, താഴ്വാരങ്ങൾ, പീംഭുമികൾ, പർവ്വത നിരകൾ, പാരക്കുന്നുകൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രതലം. കടിനതരമായ ഭൂപ്രകൃതിയിൽ ജലപാലന വളരെ കുറവാണ്. അതിനാൽ കുപ്പി കുറവാണ്. എന്നാൽ ജലത്തിന്റെ ലഭ്യതക്കുന്നും നന്നായി കുപ്പി ചെയ്യുന്ന സ്ഥലങ്ങളും ഉണ്ട്. പ്രകൃതിയുടെയും കിടപ്പിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ വ്യത്യസ്ത പേരു കളിലാണ് പ്രവിശ്യകൾ അറിയപ്പെടുന്നത്. യമൻ, ഹിജാസ്, തിഹാമ, നജ്ശർ, യമാമ, ബഹർബൈൻ തുടങ്ങിയവ പ്രധാന പ്രവിശ്യകളാണ്. വിശുദ്ധ മകയും പുണ്യമദ്ദീനയും പുരാതന നഗരമായ താഞ്ചും ഹിജാസിലാണുംപ്പെടുന്നത്.

അരബികൾ

നൂഹ് നബി(അ)യുടെ കാലത്ത് ധിക്കാർകളായ ജനതയെ ‘തൃപ്താൻ’ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ജലപ്രളയത്താൽ നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു. അവർത്തു വിശാസികളായി അവഗ്രഹിച്ചിച്ച് സാം, ഹാം, യാഫിത് എന്നീ നൂഹ്(അ) സന്തതികളിൽ സാം എന്ന പുത്രന്റെ സന്താന പരമ്പരകളിലും ജനവിഭാഗം സെമിറ്റിക്കുകൾ എന്നറിയപ്പെട്ടു. ഇവർത്തു സിറിയ, മലസ്ത്രീൻ, അരോബു, ഇരാവ് തുടങ്ങിയ ഭാഗങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന സെമിറ്റിക്കുകൾ സംസാരിച്ചിരുന്ന ഭാഷയാണ് അരബി. അതുകൊണ്ടാണ് അവർ അരബികളെന്നറിയപ്പെട്ടത്.

സെമിറ്റികൾ ഭാഷാ കുടുംബത്തിൽ അരബി ഭാഷയാണ് പ്രമുഖം. അരബി ഭാഷ സംസാർക്കുന്നവരെ ഏകീകരിക്കുന്നതു ഭാഷ മാത്രമാണ്. പ്രകൃതിയിലും ആകാരത്തിലും വ്യത്യസ്തരാണവർ. ആവാസ കേന്ദ്രങ്ങളും അവിടുതെ കാലാവസ്ഥയും പ്രകൃതിയുമൊക്കെ ഇതിന് കാരണമായിട്ടുണ്ട്. സുന്ദരമാരും വിരുപികളും വെളുത്തവരും കുറുത്തവരും നീംബവരും കുറിയവരും എല്ലാം അരബികൾക്കിടയിലുണ്ട്. എല്ലാവരും അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരു പരമ്പരയിൽ നിന്നുള്ളവർ തന്നെയാണ്.

മുന്നു വിഭാഗങ്ങൾ

അരബികളുടെ വംശവാരവരും പരിശില്പിച്ച്, ചരിത്രകാരൻമാർ അവരെ മുന്നു വിഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് കുത്യമായ ഒരു സമീപനമാണ് താനും. ഉപവിഭാഗങ്ങളെ പരിശില്പിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ് കുടുതൽ സുതാര്യത എന്നതിനാൽ ഏറെക്കുറെ എല്ലാവരും ഈ മുന്നു വിഭാഗത്തിലെതാരുകിയാണ് ചർച്ച നടത്തിയിട്ടുള്ളത്.

പുർവകാല അരബികളും ഇന്ന് നിലവിലില്ലാത്തവരുമായ വിഭാഗമാണ് ‘ബാഹ്ര’ അരബികൾ, അരബി ഭാഷയുടെ യമാർമ്മ പ്രതിനിധികളായി നിലവിലുണ്ടായിരുന്നവരെ ‘ആരിബ്’ അരബികളെന്നു പറയുന്നു. അരബി വംശരൂമായി ഇടകലർന്ന അരബിഭാഷ സ്വാധത്തമാക്കി അരബികളായിത്തീർന്നവരെ ‘മുസ്തങ്കരിബ്’ അരബികളെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

ബാഹ്ര

പുരാതന സമൂഹങ്ങളും ഗോത്രങ്ങളുമായിരുന്ന ആദ്ദീ, സമുദ്ര, ജുർഹും, ത്രസ്മ, ജുസീൻ, ഉമെമു തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ബാഹ്ര അരബികളാണ്. മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ നിയോഗത്തിനു മുമ്പു തന്നെ ഈ വിഭാഗം പുർണ്ണമായും നാമാവശേഷമായിരുന്നു. മുമ്പ് സിറിയയിലും ഇജിപ്തിലും മുഹമ്മദ് നിയോഗത്തിന് അധികാരങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

ആദ്ദീ, സമുദ്ര വിഭാഗങ്ങൾ അവരിലേക്ക് നിയോഗിത്തരായ ഹുദ്ദ(അ), സാലിഹ്(അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാരെ ധിക്കരിച്ച് സത്യനിഷ്ഠയികളും അഹകാരികളുമായതിനാൽ അവരെ അല്ലാഹു നശിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ഇവർക്ക് നൽകപ്പെട്ട ശ്രിക്ഷയെക്കുറിച്ച് വിശുദ്ധ വുർആൻ വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ത്രസ്മ, ജുസീൻ ഗോത്രങ്ങൾ പരസ്പരം കലഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. അവർ ആ പകയുടെയും കലഹത്തിന്റെയും വഴിയെ പുർണ്ണമായി നാശത്തിലെത്തി. ഉമെമു വിഭാഗം ശക്തമായ മണൽ കാറ്റിനാലാണ് നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്.

ആരിബ്

നൂർനബി(അ)മിന്റെ പുത്രനായ സാമീൻ സന്താനപരമ്പരയിൽ വരുന്ന പാർത്താൻ പാത്രൻ

യങ്ങൾ സന്താനങ്ങളാണ് ആരിബി അരബികൾ. വഹ്താനികളെന്നും ഇവർ അറിയപ്പെടുന്നു. യമൻ ഭാഗങ്ങളിലാണിവർ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നത്. യമനിൽ നാലു നൂറ്റാണ്ടിലധികം ഭരണം നടത്തിയിരുന്ന ഗസ്സാസിന് രാജവംശമുണ്ടായതിവരിൽ നിന്നാണ്. ഇവരിൽ നിന്നു മദീനയിലെത്തി താമസമുറപ്പിച്ചവരാണ് മദീനയിലെ പ്രസിദ്ധ ശോത്രങ്ങളായ ഒന്ന്, വസ്തി എന്നിവ. വഹ്താനി അരബികളിലെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ശോത്രമായിരുന്നു കഹഡലാൻ. അവർ യമനിൽ നിന്ന് ഉപദീപിക്കേണ്ട വ്യത്യസ്ത ഭാഗങ്ങളിലേക്ക് പലായനം ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെയാണ് അതിന്റെ ശാഖകളായ ഒന്നും വസ്തി മദീനയിലെത്തിയത്. ഹിജാസിൽ താമസമാക്കിയ ജുർഹും ശോത്രവും വഹ്താനി വിഭാഗത്തിലാണ് പെടുന്നത്. മകയിൽ ജനവാസവും ജലലാലൃതയുമുണ്ടാക്കിയപ്പോൾ അവർ ഹാജരാ(അ)യുടെ സമ്മത പ്രകാരം അവിടെ താമസിക്കുകയായിരുന്നു.

മുസ്തങ്കൾബി

ഇന്ന് മാളിക്ക് നബി(അ)ന്റെ സന്താന പരമ്പരയിൽപ്പെടുന്നവരാണ് മുസ്തങ്കൾബി അരബികൾ. നൂഹനബി(അ)ന്റെ പുത്രൻ സാമിന്റെ മുന്നാം തലമുറയിൽ ആരിബി എന്നയാളുടെ പരമ്പരയിലാണ് ഇബാഹി(അ) ജാതനായത്. യങ്ങൾ പുത്രൻ പരമ്പരയായിരുന്നില്ല. അതു കൊണ്ടു തന്ന ഇബാഹി(അ) അരബിയായിരുന്നില്ല. ഇരാബിൽ ബാബിലോണിലുായിരുന്നപ്പോൾ സുരിയാനിയും. ശാമിലുായിരുന്നപ്പോൾ കർആനിയൻ (കാനേനിയൻ) ഭാഷയുമായിരുന്നു ഇബാഹി(അ) ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്.

മകയിൽ താമസമാക്കിയ ഇന്ന് മാളിക്ക് (അ)മും ഉമ്മ ഹാജരാബീവിയും അരബി വംശരായ ജുർഹുമുകാരുമായി ഇടപഴകിയാണു ജീവിച്ചിരുന്നത്. അതുവഴിയാണ് ഇന്ന് മാളിക്ക്(അ) അരബി ഭാഷ പറിച്ചത്.

ഇന്ന് മാളിക്ക് (അ)ന്റെ കുടുംബം പിന്നീട് അരബിഭാഷയാണ് ഉപയോഗിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്താനപരമ്പര ക്രമേണ സാക്ഷാത് അരബികളെപ്പോലെയായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ പുതിയൊരു അരബി കുടുംബവും പരമ്പരയും ഉടലെടുത്തു. അമ്ഭവാ പ്രപഞ്ചനാടൻ അവൻ അന്ത്യരൂതർക്ക് പരിശുദ്ധപാരമ്പര്യമുള്ള ഒരു കുടുംബ പരമ്പരയും വംശാവലിയും ക്രമീകരിച്ചുവെന്നർഹമാണ്. അനന്തരാക്കിയായിരുന്നതിനാലാണ് 'മുസ്തങ്കൾബി' എന്ന പേര് നൽകപ്പെട്ടത്.

ഇന്ന് മാളിക്ക്(അ)ലേക്ക് എത്തിച്ചേരുന്ന പിതൃപരമ്പരയിലാണ് അദ്ദനാൻ എന്ന പിതാമഹൻ ഉള്ളത്. അതു കാരണം അദ്ദേഹത്തിലേക്ക് ചേർത്ത് അദ്ദനാനികൾ എന്നും ഇവർ അറിയപ്പെടുന്നുണ്ട്. നബി(സ)യെ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ 'അദ്ദനാൻ സന്തതി' 'അദ്ദനാനികളിലെ നേതാവ്' എന്നൊക്കെ വിശേഷിപ്പിക്കാറുള്ളത് ഇതിനാലാണ്. ഇന്ന് മാളിക്ക് സന്തതികളിൽ പെട്ടെന്നും അരബിയായി പരിശീലനിക്കപ്പെട്ടു എന്നില്ല. അരബി ഭാഷയെ സ്വന്തം ഭാഷയായി സ്വീകരിക്കുന്നവരെക്കും മുസ്തങ്കൾബി വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട അരബികൾ തന്നെയാണ്. ഇന്ന് സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ ചിലർ സ്വന്തം ഭാഷ കൂടി ഉപേക്ഷിച്ചു അരബി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. പണ്ട പേരിലുണ്ട്, രോമൻ സാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ ഭാഗമായിരുന്ന പല പ്രദേശങ്ങളിലും ഇന്ന് അരബി ഭാഷ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നുണ്ട്.

മക

ചെങ്കലവിൽ തീരത്തു നിന്ന് 83 കിലോമീറ്റർ അകലെ സമുദ്രനിരപ്പിൽ നിന്ന് 280 മീറ്റർ ഉയരത്തിൽ ശിരിനിരകളാൽ ആവരണം ചെയ്തപ്പെട്ട കിടക്കുന്ന ഒരു പ്രദേശമാണ് മക. ഒരു ശ്രാമം എന്ന കേവല വിശേഷണത്തിൽ ഒരു ദിവസം പ്രദേശമല്ല മക. അവിടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വിശുദ്ധ ശൈത്യവും അതിവിശിഷ്ടമായ സംസം നീരുറവയും മകയെ ഓരോകർഷണം - അനുഗ്രഹിത കേന്ദ്രമാക്കി മാറ്റിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സഞ്ചാരികളും വാണികകളും ഒരു വിശ്രമ കേന്ദ്രമെന്ന നിലയിൽ മകയെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. അറിയപ്പെട്ട പരിത്രപ്രകാരം മകയിൽ സ്ഥിരജനവാസമാരംഭിച്ചത് ഇന്ന് മാളിക്ക്(അ)ന്റെ കാലം മുതൽക്കാണ്. ഇരാബിൽ നിന്ന് ഇബാഹി(അ) സ്വപുത്രനെയും പത്നിയെയും മകയെലെത്തിച്ചു പുതിയ കുടുംബത്തിനെമ്പിവാരമിട്ടുകയായിരുന്നു. ഇതു സംബന്ധമായി ചില കാര്യങ്ങൾ നാം അറിയേണ്ടതുണ്ട്.

ബിംബാരാധരായ ജനങ്ങൾക്കിടയിലാണ് ഇബാഹി(അ) ഭൂജാതനായത്. പ്രതിമാരാധരായും അനുബന്ധ ചടങ്ങുകളെയും നിശ്ചിതമായും യുക്തിപൂർവ്വകമായും അദ്ദേഹം എതിർക്കുകയാണെങ്കിൽ. പ്രതിബന്ധങ്ങൾ പലതും അദ്ദേഹത്തിനു തരണം ചെയ്യേണ്ടി വന്നു. ത്യാഗപൂർണ്ണമായ ജീവിതം നയിച്ചു ലോകാനുകരണീയതെന്നു നിലയിലേക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, പ്രായമേരോധായിട്ടും ഒരു കുണ്ഠിക്കാൽ

കാണാനാവാത്ത പ്രയാസം ഇബോഹീം(അ)നെ അലട്ടിയിരുന്നു. പ്രപഞ്ചനാമനോക് ഒരു കുഞ്ഞിനായി അദ്ദേഹം നിരന്തരം അപേക്ഷിച്ചു കൊണ്ടിരിന്നു.

പ്രബോധന നാളുകളിൽ ഫലസ്തീനിലേക്കും ഇരജിപ്തിലേക്കുമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു പലായനം ചെയ്യണമിവന്നു. പ്രിയത്ര സാറാ(റ)യുമാനിച്ചുള്ള ധാത്രയിൽ ഇരജിപ്തിൽ ഒരു പരീക്ഷണത്തിന് അവർ വിധേയരായി. ഇരജിപ്തിൽ ചാക്രവർത്തി സാറാ(റ)യെ പിടിച്ചു തന്റെ കാമപൂർത്തികൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, പ്രവാചക പത്തനിയും സത്യവിശ്വാസിനിയുമായ മഹതിയെ തൊടാൻ പോലും അയാൾക്കു കഴിത്തില്ല. സാറ സാധാരണ വന്നിയെല്ല നു മനസ്സിലാക്കിയ ചക്രവർത്തി. അവരെ സ്വതന്ത്രയാക്കി വിട്ടയച്ചു. ഹാജറ(റ) അടക്കമുള്ള സമ്മാനങ്ങൾ നൽകിയാണ് വിട്ടയച്ചത്. പിന്നീട് സാറാ(റ) തനിക്ക് സമ്മാനമായി ലഭിച്ച ഹാജറ (റ)യെ ഇബോഹീം(അ)ന് ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കുകയും ഇബോഹീം നബി അവരെ ഭാര്യയായി സീക്രിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇസ്മാഖ്യത്ത്(അ)

പുതിയ ഭാവത്യും പുഷ്കലമായി. ഹാജറ(റ) ഗർഡിണിയായി. ഇസ്മാഖ്യത്ത്(അ) പിറന്നു. തുടർന്ന് അദ്ദോരു സാറാ(റ)യും ഗർഡിണിയായി. ഇസ്മാഖ്(അ)നെ പ്രസവിച്ചു. അല്ലാഹുവിന്റെ നിർദ്ദേശം നുസരണം ഇബോഹീം(അ) ഹാജറ(റ)യെയും ഇസ്മാഖ്യത്ത്(അ) നെയും മകയെലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. മകയിൽ സ്ഥിരമായ മനുഷ്യ വാസത്തിന്റെ തുടക്കമായിരുന്നു അത്.

വിജനവും തരിശുമായ മകയുടെ മൺഡിൽ ഒരു പന്തൽ കെട്ടി മകനെയും ഭാര്യയെയും അതിലാക്കി. ഇബോഹീം(അ) ബാബിലോണിലേക്ക് തന്നെ പോവാനോരുങ്ങി. അപ്പോൾ ഹാജറ(റ) ചോദിച്ചു ‘ഞങ്ങളെ ആരെ ഏൽപ്പിച്ചാണ് അങ്ങ് പോകുന്നത്?

അല്ലാഹു അങ്ങയോടിങ്ങെന കർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ?’

‘അതേ’ എന്നായിരുന്നു ഇബോഹീം(അ)ന്റെ മറുപടി. ഇതു കേട്ട മഹതികൾ സമാധാനമായി. അവർ പറഞ്ഞു: ‘എങ്കിൽ അങ്ങ് പൊയ്ക്കൊള്ളുക. അല്ലാഹു ഞങ്ങളെ പാശാക്കിക്കളയില്ല.’

സത്യവിശ്വാസിയുടെ പാകപ്പെട്ട മനസ്സിന്റെ ദൈരുപ്പെടലാണിവിടെ പ്രകടമാവുന്നത്. ഇബോഹീം(അ) അതിതീക്ഷ്ണ പരീക്ഷണങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വനിട്ടുണ്ട്. അതിലൊനായിരുന്നു ഇതും. ഇബോഹീം നബി(അ) അല്ലാഹുവിന്റെ ഭാസൻ മാത്രമല്ല, ദൃതനും കൂടിയായിരുന്നുവല്ലോ.

ഇബോഹീം(അ) ബാബിലോൺ ലക്ഷ്യമാക്കി പുറപ്പെട്ടു. പരസ്പരം കാണാത്ത അത്ര അകലെ എത്തിയപ്പോൾ പ്രപഞ്ചനാമനോക് തന്റെ മനസ്സിന്റെ വ്യമകൾ പരിഹാരമുണ്ടാവാൻ ആത്മാർപ്പമായി പ്രാർമ്മന നടത്തി. വിശുദ്ധ വുർആനും ഇത് ഉലതിച്ചിട്ടുണ്ട്: “ഞങ്ങളുടെ നാമാ, എന്റെ സന്തതികളിൽ പെട്ടവനെ കൃഷിയൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരു തരിശ് താഴ്വാരത്ത് നിന്റെ വിശുദ്ധ ഭവനത്തിനടുത്തായി ഞാൻ താമസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നാമാ, അവർ നിസ്കാരം നിലനിർത്തുന്നതിന് വേണ്ടിയാണിൽ. ജനഹൃദയങ്ങളെ നീ അവരിലേക്കാ കർഷിപ്പിക്കേണമേ. അവർക്ക് എല്ലാ പഴങ്ങളിൽ നിന്നും നീ നൽകേണമേ; അവർ നനി ചെയ്യുന്നവരായിത്തീരാൻ വേണ്ടി”(ആശയം; ഇബോഹീം: 37)

ഈ പ്രാർമ്മന മക്ക എന വിശുദ്ധ നഗരത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിലും നിർണ്ണായക പങ്ക് വഹിച്ചതായാണ് ചർത്രം നൽകുന്ന സുചന. മകയുടെ പുരാതനമായ പ്രകൃതിയന്നുസ്ഥിച്ചുകൊണ്ട് അതിൽ മനുഷ്യവാസത്തിനും ആകർഷണത്തിനും അനിവാര്യമായ സാഹചര്യ സൃഷ്ടിക്കായി ഇബോഹീം(അ) ആവശ്യപ്പെടുകയായിരുന്നു. ഒരു തരിശനിലെ എന്നതിനാൽ അവിടം ഒരു താമസസ്ഥലമായി സീക്രിക്കുന്നതിന് ആരും തയ്യാറാവണമെന്നില്ല. അതിനാൽ തന്നെ ഇബോഹീം(അ) അവിടം ഒരു ആകർഷക ഭൂമിയായിത്തീരുന്നതിന് ആവശ്യമായ ഭൗതിക സാഹചര്യവും മാവശ്യപ്പെടുകയാണ്.

ഈ പ്രാർമ്മനയും പൂർണ്ണമായ അർമ്മത്തിൽ സീക്രിക്കുപ്പെട്ടു. സംസമിന്റെ ഭ്രാതര്സ്യും ഏറ്റവും കൂടുതൽ ക്രഷ്യവിഭവങ്ങളും പഴങ്ങളും ഇരക്കുമതി ചെയ്യപ്പെടുന്ന കേന്ദ്രവുമായി മക്ക ദേശം മാറി.

സംസം

അൽപം വെള്ളവും ഭക്ഷണവുമുണ്ടായിരുന്നത് തീർന്നുപോയി. രണ്ടു പേർക്കും ഭാഹവും വിശ്വസ്തമുണ്ടായിരുന്നത് തുടങ്ങി. ഹാജറ(റ) കൂട്ടിയെ പന്തലിൽ കിടത്തി. സഫക്കും മർവാക്കും ഇടയിലും, വെള്ളം ലഭിക്കാൻ വല്ല മാർഗവുമുണ്ടോ എന്നേന്നേഷിച്ചു അവർ ഓടി. സഫയുടെയും

മർവയുടെയും മുകളിൽ കേരി വല്ല യാത്രികരെയും കാണുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കി. അങ്ങനെ ആകാംക്ഷ നിംഖെ കുന്നുകയറ്റും ഇടയിലെ ഓട്ടവും ഏഴുപ്പാവശ്യം ആവർത്തിച്ചു. ഏഴാമത്തെ പ്രാവശ്യം മഹതി മർവയിലെത്തിയപ്പോൾ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടുപോലെ തോന്തി. ഒന്ന് കുടി ശദ്ധിച്ചപ്പോൾ വീണ്ടും അത് കേട്ടു. അപ്പോൾ മഹതി പറഞ്ഞു:

“കേട്ടിട്ടുണ്ട് (കേൾപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്). വല്ല സഹായവും ലഭിക്കാനുണ്ടോ?” ജിബീൽ(അ) അപ്പോൾ അവിടെ പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ട്, ഈന്ന് സംസം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സ്ഥലത്ത് തന്റെ ചിരിക് കൊണ്ടുന്നു ചികഞ്ഞു. അതോടെ അവിടെ ഒരു തെളിനീരുറവ പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടു. അതിൽ നിന്നു ജലമാഴുകാൻ തുടങ്ങി. ഹാജറ(ി)യുടെ ഉള്ളം തന്നുത്തു. സന്തോഷവും സമാധാനവും ആശകയും ഒരുമിച്ച് അവർത്തി പ്രകടമായി. ‘സംസം’ എന്നു പറഞ്ഞ് അവർ വെള്ളം തടം കെട്ടി നിർത്തി. ഉമ്മയും കുഞ്ഞും ഭാഗം മാറ്റി. ലോകമുന്സലിക്കർക്ക് പുണ്യതീർമ്മായ സംസം, വറ്റാത്ത നീരുറവയാണ്. നിരന്തരം പന്ത് ചെയ്തിട്ടും ലോമെനുഭവപ്പെടാതെ അത് പ്രവഹിക്കുന്നു. വളരെയധികം മഹതവും ഗുണവുമുള്ള ജലമാണ് സംസം. അതോടൊപ്പം ചരിത്രപ്രധാനവുമാണ്. ഒരു നാടിനെ നഗരമാക്കി മാനവതയുടെ ശ്രദ്ധാബിന്ദുവാക്കി മാറ്റിയതിൽ സംസമിന് പ്രത്യുക്ഷമായിത്തെന്ന പക്ഷം.

തരിശുഭൂമിയിൽ, മരുപ്പറമ്പിൽ പോഷകസമുദ്രമായ ജലത്തിന്റെ ലഭ്യത വലിയൊരുന്നുഗഹമാണ്. ലോകം കാത്തിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാപിറവിക്കു പണ്ണാത്തല ഭൂമികയൊരുക്കുന്നതിനു പ്രപഞ്ച നാടൻ ചെയ്ത സംബിധാനമായിരുന്നു ഈത്.

ജുർഹും മകയിൽ

വിജനതയിലായിരുന്നിട്ടും പ്രപഞ്ചനാടൻ സംരക്ഷണത്തിലും തിരുനോട്ടത്തിലും ഒരുമ്മയും മകനും സന്തോഷത്തോടെ കഴിഞ്ഞു വന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കു യമനിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ധാത്രാ സംഘം അതിനു പതിസ്രരത്തെത്തതി. അവിടെ ജലാശയത്തിനു മീതെ മാത്രം പരക്കാരുള്ള പക്ഷികളുടെ സാന്നിധ്യം അവരെ അൽഭൂതപ്പെടുത്തി. അവരുടെ അറിവനുസരിച്ച് അവിടെയെങ്കും ഒരു ജലാശയത്തിന്റെ സാധ്യത ഇല്ലായിരുന്നു. എന്നാലും രണ്ടു പേരെ അനോഷ്ടിക്കാനയച്ച് മറ്റുള്ളവർ വിശ്രമിച്ചു. അനോഷ്ടിക്കാൻ പോയ വർ സന്തോഷ വാർത്തയുമായി തിരിച്ചെത്തി. അവിടെ വെള്ളം മാത്രമല്ല രണ്ടു മനുഷ്യരുമുണ്ടെന്നറിയിച്ചു. അവരെല്ലാവരും വെള്ളമുള്ളിടത്തെക്ക് നീങ്ങി. ഹാജറ(ി)യെ കണ്ണ് അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. മഹതി പ്രത്യുഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

“ഈ വെള്ളം ആരുടെതാണ്?.” അവർ ഹാജറ(ി)യോടു ചോദിച്ചു

“എന്തേന്താണ്”. ഹാജറ(ി) മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവർ ചോദിച്ചു: “ഞങ്ങളിവിടെ താമ സിച്ചേഡു?” ഹാജറ(ി) സമ്മതം നൽകി.

അവർ യമനിലെ ജുർഹും വബീലക്കാരായിരുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ നാട്ടിലെ ബന്ധുക്കളെല്ലാം കുടി അങ്ങോട്ട് വരുത്തി താമസമാക്കി. ഇതോടെ മകയിൽ ജനജീവിതത്തിന്റെ പുതിയ നാളുകൾ പിരിന്നു. “നാമാ, മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ നീ അവരിലേക്കാകർഷിക്കേണമേ” എന്ന ഇബോഹീം(അ)ന്റെ പ്രാമന്യുടെ സാഹാല്യുമായിരുന്നു അത്.

ഹാജറ(ി)യും മകനും ജുർഹുമുകാരുമായി സഹഹാർദ്ദേശവും ജീവിച്ചു. ഇബോഹീം(അ) ഇടക്കിടെ വരികയും ക്ഷേമാനോഷണം നടത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ബലി കർമ്മം

ഇസ്മാഖുൽ(അ) വളർന്നു വലുതായി. ഓടാനും ചാടാനും പ്രായമായി. അനോറുനാൾ ഇബോഹീം(അ) വന്നത് പുതിയൊരു പരിക്ഷണത്തെതെ അഭിമുഖീകരിക്കാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പാടെയായിരുന്നു. സ്വന്തം പുത്രനെ ബലിനടത്തുന്നതിനായി പ്രപഞ്ചനാടൻ അദ്ദേഹത്തോടു നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. പിവരം പുത്രനെയും ഹാജറ(ി)യെയും അറിയിച്ചു. നിശ്ചയാർഥശ്യത്തോടെത്തെന്ന മകൻ പ്രതികരിച്ചു: ‘നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടത് അങ്ക് പ്രാവർത്തികമാക്കുക. അല്ലാഹുവിന്റെ ഹിതം പോലെ, ക്ഷമാശീലനായി എന്ന അങ്ങോക്ക് കാണാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്’(ആശയം, അസ്സാഫ്ഹാത്ത് : 104).

ഇബോഹീം(അ) ഇസ്മാഖുൽ(അ)നെ അരുക്കാനായി ചെരിച്ചു കിടത്തി, വാർപ്പയേശം നടത്തി. പക്ഷേ, മുറിവേറ്റില്ല. അപ്പോഴതാ പ്രപഞ്ചനാമനിൽ നിന്ന് അറിയിപ്പു വരുന്നു: “ഈ ഇബോഹീം, അങ്ക് സ്വപ്ന നിർദ്ദേശം വാസ്തവീകരിച്ചിരിക്കുന്നു” (ആശയം, അസ്സാഫ്ഹാത്ത് : 105).

ഇസ്മാളുൽ(അ) ബലിക്കു വിധേയനാവേണ്ടി വന്നില്ല. സ്വർഗത്തിൽ നിന്നീരകിയ ഒരാടിനെ ബലി നടത്തി ഇബോഹീംമ്പബി(അ) പ്രതിജ്ഞ നിറവേറ്റി. ഈ കുടുംബത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ സൃഷ്ടിയാനമായ ഐട്ടങ്ങൾ എക്കാലവും അനുസ്മർത്തണിയമാക്കാൻ പ്രതീകാത്മക പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ നാം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഹജ്ജും ബലിപെരുന്നാളും ഉള്ളഹിയ്യത്തും നമ്മുണ്ട് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത് അതാണ്. ജുർഹും ഗോത്രക്കാരിൽ നിന്ന് ഇസ്മാളുൽ(അ) അറബിഭാഷാ പരിജ്ഞാനം നേടി. യുവാവായ അദ്ദേഹം ജുർഹും ഗോത്രത്തിൽ നിന്ന് ഒരു പെൺകുട്ടിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ഏകക്കെൽ സന്ദർശനത്തിനെത്തിയ പിതാവ് അവളെ വിവാഹ മോചനം നടത്താൻ ഇസ്മാളുൽ(അ)മിന്നു സൃചന നൽകി. അതനുസരിച്ച് ഇസ്മാളുൽ(അ) മറ്റാരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അൻലു എന്നു പേരായ ഈ രണ്ടാമത്തെ ഭാര്യയിൽ ഇസ്മാളുൽ(അ)ന് പത്ര് (പ്രതിബന്ധ എന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്) സന്താനങ്ങളുണ്ടായി. അവരിൽ നിന്നുള്ള പിന്തലമുറകളാണ് യമാർപ്പ അറബികൾ.

കാർബയുടെ പുനർന്നിർമ്മാണം

മറ്റാരു ആജ്ഞയെ നടപ്പാക്കുന്നതിന് വേണ്ടിക്കുടിയായിരുന്നു പിന്നീടൊരിക്കൽ ഇബോഹീ(അ) വന്നത്. മകയിലെത്തിയപ്പോൾ സ്വപ്നത്തിൽ ഇസ്മാളുൽ(അ) സംസമിനടുത്തിരുന്ന് അന്ന് ശരിപ്പുടുത്തി ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അദ്ദേഹം സലാം പറഞ്ഞ് മകൻ അടുത്തു ചെന്നു. ആലിംഗനം ചെയ്തു. ശ്രേഷ്ഠം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

“ഇസ്മാളുൽ, അല്ലാഹു എന്നോട് ഇവിടെ ഒരു ആരാധന ശേഹരം നിർമ്മിക്കാൻ കർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്”. “കർപ്പന പോലെ ചെയ്താലും” എന്നായിരുന്നു ഇസ്മാളുൽ(അ)ന്റെ പ്രതികരണം ഇബോഹീ(അ) മകൻ സഹായമാവശ്യപ്പെട്ടുകയും മകൻ സഹായം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. എവിടെയാണോഗൈരം പണിയേണ്ടതെന്ന മകൻ ചോദ്യത്തിന് ഇബോഹീ(അ) ചെറിയ കല്പുകളുള്ള ഒരു മൺതര ചുണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊടുത്തു. അവിടോ ഒരു തന്ത്രാധികാരിയിൽ ഉയർന്നു നിന്നീരുന്ന കാരണത്താൽ അതിനു ചുറ്റുഭാഗത്തു കൂടിയുമാണ് വെള്ളം ഷുക്രിയിരുന്നത്. അങ്ങനെ അവർ പണിയാരംഭിച്ചു. ആദ്യം അടിത്തിനു കണ്ണെത്തി. അതിന് മുകളിൽ നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. ഇസ്മാളുൽ(അ) കല്പുടുത്ത് കൊണ്ടു വന്ന ഇബോഹീം നബി(അ)ന് നൽകി. ഇബോഹീം നബി(അ) അതു വാങ്ങി പടവ് ചെയ്തു. ഓരോ ദിവസവും ഓരോ വരി വീതമായിരുന്നു പടവ് ചെയ്തിരുന്നത്. പടവ് ഉയർന്നു താഴെ നിന്ന് എന്നൊന്തിനു അവസ്ഥയിലായപ്പോൾ ഒരു കല്പുടുത്ത് അതിൽ കയറി നിന്നാണ് പിന്ന നിർമ്മാണം തുടർന്നു. ആ കല്പു ഇബ്നാഹീം(അ)ന്റെ ആവശ്യത്തിനുസരിച്ച് ഉയരുകയും താഴുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. ഇബ്നാഹീം(അ)ന് ദേഹരും പകരാനേന്നോണം ആ പാരകല്ലിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദം പതിഞ്ഞ് നിന്നു അതിന്റെ അടയാളം പ്രത്യുക്ഷമായിക്കാണാവുന്നതായി. ഈ കല്പാണം മാവാമു ഇബ്നാഹീം എന്നറിയപ്പെട്ടുന്നത്. തവാഹിനു ശ്രേഷ്ഠം ഇതിനു പിന്നിൽ നിന്ന് രണ്ടു രക്കു കുക്കാത്ത നിസ്കക്കരിക്കാൻ വുർആനിൽ കർപ്പനയുണ്ട്.

മകയുടെയും കാർബയുടെയും പരിപാലനവും ഭരണവും ഇസ്മാളുൽ(അ)മിന്നു ശ്രേഷ്ഠം പുത്രനായ സാബിതും ശ്രേഷ്ഠം ഇസ്മാളുൽ(അ)ന്റെ ഭാര്യാ പിതാവുമാണ് നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹം സാബിതിന്റെ സന്താനങ്ങളെയും ഇസ്മാളുൽ(അ)ന്റെ സന്താനങ്ങളെയും യോജിപ്പിച്ച് നല്ല നിലയിൽ നയിച്ചു വന്നു. അവരുടെ സന്താനങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു. മകയുടെ ഇടുങ്ങിയ താഴ്വരം താമസിക്കാൻ മതിയാവാതെ വന്നപ്പോൾ പലരും പരിസരങ്ങളിലേക്ക് മാറിത്താമസിച്ചു. ചെല്ലുനിടത്തല്ലാം അവരെ തദ്ദേശീയരായ ജനങ്ങൾ ആദരിക്കുകയും അവരുടെ നേതൃത്വം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ജുർഹുംകാർ പവിത്രത്വമില്ലെ പരിഗ്രാമിക്കാതെ പെരുമാറിയപ്പോൾ അവർക്ക് അധികാരം നഷ്ടപ്പെടുകയായിരുന്നു.

വുസാഅത്ത് അധികാരത്തിൽ

ജുർഹുംകാരെ തുരത്തി അധികാരമേറ്റുത്തത് വുസാഅത്ത് ഗോത്രക്കാരായിരുന്നു. അവർ യമനിലെ അണബൈക്ക് തകരിനുണ്ടായ പ്രയത്തിൽ നിന്ന് സുരക്ഷിത സ്ഥലം തേടി വന്നവരായിരുന്നു. പലയിടത്തും പരാജയപ്പെട്ട അവർ പക്ഷേ, മകയിൽ ജുർഹുംകാരോട് ഏറ്റുമുട്ടി വിജയം വരിക്കുകയായിരുന്നു.

ജുർഹും-വുസാഅ ഏറ്റുമുട്ടലിൽ നിന്ന് മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഇസ്മാളുൽ സന്തതികൾ വുസാഅത്ത് കാരെ സമീപിച്ച് മകയിൽ തന്നെ കഴിയാനുമതി തേടി. അവർ അനുമതി നൽകുകയും ചെയ്തു. വുസയും കിലാബിന്റെ ആഗമനം വരെ മകയുടെ ഭരണം വുസാഅ ഗോത്രക്കാരുടെ അധിനി

യിലായിരുന്നു. വുസാഅത്തിലെ അംറിന്റെ കാലത്താണ് അരേബ്യയിൽ ഇസ്മാഖ്ലീസർണിക്ക് വിരുദ്ധമായ ചടങ്ങുകളുടെവിച്ചത്. ഇബ്രാഹിം(അ)മും ഇസ്മാഖ്ലീ(അ)മും കാൻബാ നിർമ്മാണം പുർത്തിയാക്കിയ ശേഷം കാണിക്കു നികേഷപിക്കാനായി ഒരു കുഴിയുണ്ടാ കിയിരുന്നു. അതിൽ ഹൃബുൽ എന്ന വിഗ്രഹത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചായിരുന്നു തുടക്കം. പിന്നെ ബഹുദൈവത്വപരമായതും അധിവിശ്വാസപരമായതുമായ വിവിധ ചടങ്ങുകൾ അവൻ ഏർപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

വുസയ്യിന്റെ പരിഷ്കരണം

നബി(സ) തങ്ങളുടെ പിതാമഹനായ വുസയ്യം കിലാബാണു മകയിൽ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും നടപ്പിൽ വരുത്തിയത്. ഇതുവഴി തീർമാടകർക്കും സാദേശികൾക്കും ധാരാളം സൗകര്യങ്ങൾ ലഭ്യമാകുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിനു ശേഷം സന്താനങ്ങളും യോഗ്യതയുസരിച്ച് മകയുടെയും കാൻബയുടെയും കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു വന്നു.

ഹിജാബ്, സിബായ, റിഫാദ്, നർവ, ലിവാൻ, വിയാദ് എന്നിങ്ങനെ കാൻബയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പദവികളും അധികാരങ്ങളും സുപ്രധാനങ്ങളായിരുന്നു. വിശുദ്ധഗേഹത്തിന്റെ താങ്കോൽ സുക്ഷിപ്പും പരിപാലനവുമയിരുന്നു ഹിജാബ്. തീർമാടകർക്ക് ദാഹജലം നൽകുന്നതിന് സിബായ എന്നും ഭക്ഷണം നൽകുന്നതിന് റിഫാദ് എന്നും പറയുന്നു. സമൂളനങ്ങളിലെ അഭ്യുക്ഷ പദവിയാണ് നർവ കൊണ്ടു ഭ്രഥ്യു. യുദ്ധവേളകളിലെ പതാകവാഹക പദവിയാണ് ലിവാൻ. സേനാനായകത്വം വിയാദ് എന്നി യപ്പെട്ടു. അടിസ്ഥാനപരമായി ഇവയും അനുബന്ധ കാര്യങ്ങളും ഉത്തരവാദപ്പെട്ടവരുടെ കീഴിലായിരിക്കും.

വുസയ്യിന്റെ കാലത്താണ് ജനങ്ങൾ വിശുദ്ധഭൂമിയുടെ ഹൃദയഭാഗത്തു താമസിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. അതു വരെ പരിസരങ്ങളിലായിരുന്നു താമസം. വുഡേശികൾക്ക് താമസ സ്ഥലങ്ങൾ നിർണ്ണയിച്ച് അവയുടെ ഉടമാവകാശം നൽകുകയുണ്ടായി. ആദ്യകാലത്ത് പകൽ സമയങ്ങളിൽ പുണ്യഭൂമിയിൽ കഴിയുകയും വെകുന്നേരമായാൽ കുടിലുകളിലേക്ക് പോവുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു പതിവ്. വുസയ്യിന്റെ ഈ പരിഷ്കാരത്തെ എല്ലാവരും സഭനാഷപൂർണ്ണവം സ്വീകരിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ തങ്ങളുടെ നേതാവായി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. വുഡേശികളെ സംഘടിപ്പിച്ച് ആർ എന്ന നിലക്ക് ‘മുജമ്മിഅ്’ എന്ന അപരനാമം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു.

മകയിലെ കോൺഫ്രേഞ്ച് ഹാർ എന്നു പറയാമായിരുന്ന ഭാരുന്നങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചത് അദ്ദേഹമാണ്. മകയിലെ ഒരു സാംസ്കാരിക കേന്ദ്രമായി പരിശീലനചുവന്നിരുന്ന ഇവിടെ വച്ചാണു സുപ്രധാന തീരുമാനങ്ങൾ എടുത്തിരുന്നത്. തീർമാടകരുടെ ക്ഷേമത്തിനും സൗകര്യത്തിനുമായി അദ്ദേഹം പല കാര്യങ്ങളും നടപ്പാക്കുകയുണ്ടായി. തന്റെ കയ്യിൽ മകയുടെ അധികാരം വന്ന ഉടനെ അദ്ദേഹം വുഡേശികളോട് നടത്തിയ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ പ്രവൃാപിച്ചു:

“വുഡേശികളേ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെയും അവന്റെ ഭവനത്തിന്റെയും അയൽവാസികളാണ്. അവൻ വിശുദ്ധ ഭൂമിയിലുള്ളവരുമാണ്. ഹജ്ജ് നിർവ്വഹിക്കാനെന്നത്തുനാവർ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭവനം സന്ദർശിക്കുന്നവരാണ്. അതിനാൽ തന്നെ അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ അതിമികളാണ്. അതിമികളിൽ ആദർശപ്പെടാൻ ഏറ്റവും അർഹർ അല്ലാഹുവിന്റെ അതിമികൾ തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ അവരെ സർക്കരിക്കണം. ഹജ്ജിന്റെ വേളകളിൽ അവർക്ക് അന്ന പാനീയങ്ങൾ നൽകണം. എന്നിക്കെതിനുമാത്രം സന്ധാരിക്കായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ സ്വയം അത് ചെയ്യുമായിരുന്നു”.

ഈ ആവശ്യത്തിന് അദ്ദേഹം അവർക്കുള്ളാം ഒരു വർഷംവും നിശ്ചയിക്കുകയും അവരത് നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് തീർമാടകർക്ക് ഭക്ഷണവും വെള്ളവും പാലും മറ്റും നൽകിപ്പോന്നു. മകയുടെ പുരത്തുള്ള കിണറുകളിൽ നിന്നുണ്ട് അന്ന് തീർമാടകർക്കായി വെള്ളം കൊണ്ടു വന്നിരുന്നത്. അദ്ദേഹം മകയിൽ അജൂൽ എന്ന പേരിൽ ഒരു കിണർ കുഴിച്ചു അതിൽ നിന്ന് വെള്ളം ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി. തന്റെ പദവികളും അധികാരങ്ങളുമൊക്കെ അദ്ദേഹം ജീവിതകാലത്ത് തന്നെ മകൾക്ക് പീതിച്ചു നൽകി. അബ്ദു മനാഹിന് ജലവിതരണവും പൊതു നേതൃത്വവും ലഭിച്ചു.

അബ്ദുദ്ദാറിന് സൈനിക നേതൃത്വവും കാൻബയുടെ പരിപാലനവും, അബ്ദുൽ ഉസ്മക്ക് അതിമി സർക്കാരവും തീർമാടക സേവനവും നൽകുകയുണ്ടായി. പിതാവിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം ആകാരങ്ങൾ ഭാഗിയായി അവർ നിർവ്വഹിച്ചു വന്നു. വിശുദ്ധ ഇസ്ലാം പിജയം വരിക്കുകയും മകയുള്ളാമിക കേന്ദ്രമായി പരിവർത്തനിതമാവുകയും ചെയ്തതിനു ശേഷമാണ് ഈ അധികാരത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടായത്.

മകയുടെ നാമങ്ങളും മഹത്യങ്ങളും

മക കേവല നഗരമല്ല; വിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടതേതാളം അവരുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെയും ആത്മീയതയുടെയും വിളഭൂമിയാണ്. ദിവസം അഞ്ചുനേരും നിർബന്ധമായും വിശ്വാസികൾ നെൽക്കേണ്ട വിശുദ്ധ ഭവനത്തെ നെൽകിലേറ്റാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായ മണ്ണാണ്. പുണ്യങ്ങൾക്ക് നുറായിരുമേനി ഫലം വിളയിച്ചട്ടുക്കാനാവുന്ന വിശുദ്ധമാണ്. വിശുദ്ധ ബുർജുനും തിരുസുന്നത്തും അതിന്റെ മഹത്യങ്ങൾ നമുക്ക് വിവരിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്. ആശയ പ്രപഞ്ചങ്ങളുശ്രക്കാളളുന്ന ഫല നാമങ്ങളും മകയുടെതായി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

മക, ബക, ഉമ്മുൽവുരാ, അൽബുദുൽ അമീറ, മആർ, അൽബത്തു, അൽബർ, അൽബുദുർ എന്നീ 8 നാമങ്ങൾ ബുർജുനിൽ തന്നെ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരോ പേരിനും അതിന്റെതായ അർമ്മതലങ്ങളുണ്ട്.

വിശുദ്ധഭൂമിയിൽ പവിത്രസമലമായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട ഫാമിന് 127 കിലോമീറ്റർ ചുറ്റളവിൽ 5,503,000 ചതുരശ്രമീറ്റർ പിസ്തൃതിയുണ്ട്. അവിടെ വേദധാരാനോ വീണുകിടക്കുന്ന വസ്തുകൾ എടുക്കാനോ വുക്ഷങ്ങളും ചെടികളും നശിപ്പിക്കാനോ പാടില്ല. മറ്റിങ്ങളിൽ അനുവദനീയമായ പലതും ഇവിടെ നിഷിഖവും വലിയശ്രക്ഷ ലഭിക്കും വിധം ഗുരുതരമായ തെറ്റുമാണ്. നിന്മക്കാരം അനുവദനീയമല്ലാത്ത സമയങ്ങളിലും ഇവിടെ വച്ച് നിന്മക്കരിക്കാം. ഇവിടെ വച്ചുള്ള സകല പുണ്യങ്ങൾക്കും നുറായിരുമേനി(1 ലക്ഷം) പ്രതിഫലം ലഭിക്കുന്നതാണ്. പ്രദേശത്തിനെന്ന പോലെ പ്രദേശത്തുകാർക്കും പരിശനനകളുണ്ട്.

ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായും മകക്ക് ചില സവിശേഷതകളുണ്ട്. നബി(സ) തങ്ങളുടെ പ്രഭോധന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമായതാണതൊക്കെ. എഷ്യാ ഭൂവണ്ഡയത്തിന്റെ ഭാഗമായ അരേബ്യ ആദ്ധ്യകയുടെയും യുരോപ്പിന്റെയും അടുത്താണ് സ്ഥതിചെയ്യുന്നത്. ഒരു ഭാഗത്ത് രോമും പേരഷ്യയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. വ്യത്യസ്ത രാജ്യങ്ങളിലേക്കുള്ള കച്ചവട സംഘങ്ങൾ അതുവഴിയാണ് സാമ്പത്തികവും സാമ്പാദനവും സാമ്പാദനവും ഏന നിലയിലും കുടുതലാളുകളിൽ സത്യസന്ദേശം പെടുന്നതുനുന്നതിന് സാഹചര്യം അനുകൂലമായ പ്രദേശമാണിൽ. രണ്ടു സാമ്രാജ്യത്വ ശക്തികൾക്കും രണ്ടിനും കീഴ്പ്പെടാതെ നിലനിന്ന ഒരു സ്വതന്ത്രപ്രദേശം. അധികാരം നിലനിർത്താനോ സംരക്ഷിക്കാനോ വേണ്ടി പോരാടി സ്വയം നശിക്കേണ്ട ഗതികേടുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവരാണ് മകക്കാർ. സന്തം അഭിവൃദ്ധിക്കും സുരക്ഷിതത്തിനും വേണ്ടി മാത്രം അഭ്യാസിക്കാനും സന്ധാരിക്കാനും മറ്റു പ്രതിബന്ധങ്ങളും കൂടുന്നതര ബാഹ്യലൈമോ തടസ്സമായിട്ടില്ലാത്തവരായിരുന്നു അവർ. ഒരു സാമ്രാജ്യത്തിന്റെയോ സമാട്ടിന്റെയോ എതിർപ്പില്ലാതെ പ്രചാരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്നതിന് അവിടെ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണ് ഒരു പ്രധാന പ്രത്യേകത. ഇങ്ങനെ സ്വാഭാവികമായ ഒരു അനുകൂലാവസ്ഥ ആ പ്രദേശത്തുണ്ടായിരുന്നു.

അറബികളുടെ മഹത്യം

ഒരു സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ അറബികളുടെ ഉൽഭവവും പാരമ്പര്യവും പ്രതിപാദിച്ചു. എന്നാൽ അവർത്തി നിന്മായിരുന്നു നബി(സ) നിയോഗിതരായത് എന കാര്യം അവരുടെ മഹത്യത്തെ പെരുപ്പിക്കുന്നു. കേവലം യാദൃച്ഛികമായി കൈവന്ന ഒരു മഹത്മല്ല ഇത്; പ്രപഞ്ചനാമഗ്രം കൂടുവും യുക്തവുമായ ക്രമീകരണത്തിന്റെ ഫലം തന്നെയായിരുന്നു.

നബി(സ) പറയുന്നു: “അല്ലാഹു സൃഷ്ടികളെ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ ജിബീൽ(അ)നെ അയച്ചു. ജിബീൽ(അ) സൃഷ്ടികളിൽ മനുഷ്യരെ അറബികൾ, അനറബികൾ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വിഭാഗമാക്കി തിരിച്ചു. അറബികളിലേക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുന്നോട്ടമുണ്ട്. അറബികളെ യമൻ, മുളർ, വുരേശർ എന്നിങ്ങനെ മുന്നാക്കി തിരിച്ചു. ഇതിൽ വുരേശർ വിഭാഗത്തിനായിരുന്നു അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രത്യേക പരിശനന. പിന്നെ ഞാനേതൊന്നിലാണോ അതിൽ ഉത്തമമായതിൽ നിന്ന് എന്ന നിയോഗിച്ചു” (ഹാക്കിൻ).

അറബികളിൽ നിന്നാണു നബി(സ) നിയോഗിതരായത് എന്നതിനാൽ തന്നെ അവർ സൗഭാഗ്യ വാന്മാരാണ്. അറബികൾ എന പ്രയോഗത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയിൽ അറബ് ദേശവാസികളിലൂടെ അറബികളും പെടുമെന്നാണ് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാനാവുന്നത്. അറബി ഭാഷക് സ്വന്തമായി അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയുന്ന ഗുണങ്ങളും അറബി സംസാരിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും സിദ്ധമാണ്.

നബി(സ) തങ്ങൾ പറയുന്നു: “മനുഷ്യരേ, നാമൻ എക്കർ മാത്രമാണ്. ആദ്യ പിതാവ് രാശ് മാത്രമാണ്. മതം ഒന്ന് മാത്രമാണ്. അറബിയാവുക എന്നത് മാതാപിതാക്കളാൽ ലഭ്യമായ പദവിയല്ല. അറബി ഒരു ഭാഷയാണ്. അറബി ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരെക്കെ അറബിയാണ്” (കസ്സുൽ ഉമ്മാൽ:33937).

എക ഇലാഹിലും അവന്റെ മതത്തിലും വിശ്വസിക്കുകയും ആദിപിതാവ് ആദം(അ) ആണെന്ന നംബീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആരും അറബി സഭാഷയായി സ്വീകരിച്ച് ഉപയോഗിച്ചാൽ അറബികളിൽ പെട്ടവനായി പരിശാഖിക്കപ്പെടുമെന്ന് ഈ ഹദീസ് ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

“മുന്നു കാരണങ്ങളാൽ നിങ്ങൾ അറബികളെ സ്വന്നേഹിക്കുക; ഞാൻ അറബി ഭാഷകാരനാണ്, വുർആൻ അറബി ഭാഷയിലാണ്, സർഗവാസികളുടെ ഭാഷ അറബിയാണ് എനിവയാണ് ആ കാര്യങ്ങൾ” (കൻസുൽ ഉമ്മാൽ 33922).

അറബികളിലെ ഗുണങ്ങൾ

ഇരുണ്ട കാലഘട്ടത്തിലെ അറബികളിലുണ്ടായിരുന്ന തിനകളോടൊപ്പം അവരിലുണ്ടായിരുന്ന ഗുണങ്ങളും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. നബി(സ)യുടെ നിയോഗത്തെ കണ്ണും അനുഭവിച്ചും അറിയുവാനുള്ള അവസരം ലഭിക്കാൻമാത്രം എന്നു സവിശേഷതകളാണവരിലുണ്ടായിരുന്നത് എന്നു പരിശോധിക്കാം. ഇസ്മാഖൽ(അ)നോട് കൂടുംബ ബന്ധവും ആദർശ ബന്ധവുമുള്ള വരായിരുന്നുവെല്ലോ അറബികൾ. അതിനാൽ തന്നെ അതിന്റെ അസ്തമിക്കാത്ത കിരണങ്ങൾ അവരിൽ തുടർന്നിരിക്കാനാണ് കൂടുതൽ സാധ്യതയുള്ളത്. ചരിത്രം ഇതിന് സാക്ഷിയാണ്. തന്റെ നിയോഗലക്ഷ്യമായി നബി(സ) എടുത്തു പറഞ്ഞ ഒരുകാരും ശ്രദ്ധിക്കുക: “ഉദാത്തമായ ഗുണങ്ങീലങ്ങൾ പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനായി ഞാൻ നിയോഗിതനായിരിക്കുന്നു”(ബുവാറി).

ഉദാത്തമായ ഗുണങ്ങീലങ്ങളിൽ ചിലത് അപൂർണ്ണമായോ അസംസ്കൃതമായോ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഈ ഹദീസ് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ചിലത് കാണുക.

ഉദാരശീലം

അറബികളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന അത്യുൽക്കൂഷ്ട് സഭാവമായിരുന്നു ഉദാരശീലം. അതിമി സർക്കാരത്തിനായി സന്തം ജീവിതോപാധിയായ ഒട്ടകത്തെ പോലും ക്രാപ്പ് ചെയ്യുന്നതിന് അവർക്ക് മടിയില്ലായിരുന്നു. അബുദുഖവരാൽ കുറുങ്ങളിലക്കപ്പെട്ടവർ വലിയ പ്രായശ്വിത്തമോ പിഴയോ ഒടുക്കേണ്ടി വരുന്നോൾ അവർക്കു പകരമായി അതേരേടുക്കാൻ പോലും അവർ തയ്യാറായിരുന്നു. പക്ഷി മുഗാദികൾക്ക് ഭക്ഷണം നൽകുന്നതിൽ വലിയ താൽപര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചവരുണ്ടായിരുന്നു അറബികളിൽ. ഹാതമുത്താളും അത്യുദാരനായ ഒരു അറബിയായിരുന്നു. മഹാനായ അദിയ്യ(ഒ) എന്ന സഹാബിവരുന്നേ പിതാവാണുദ്ദേഹം. ഉദാരശീലത്തിന് ഉപമാനമായി അദേഹത്തിന്റെ നാമം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു അതിമി തങ്ങളുടെ നാട്ടിലെത്തിയാൽ മുന്നുനാൾ അവർ അയാളെ സൽക്കിച്ചിരുന്നു. അതിനിടക്ക് അയാൾക്ക് അലോസരമുണ്ടാവാൻ സാധ്യതയുള്ളതെന്നും സംസാരിക്കാനവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. സന്ദർശകർക്ക് പ്രാഥമികമായി വെള്ളം നൽകിയ ശ്രേഷ്ഠമാണ് സംസാരിക്കാനാരംഭിച്ചിരുന്നത്.

ഹൃദയ നേർമല്യം

അറബികൾ പൊതുവെ നിർമലഹൃദയരായിരുന്നു. അതിന്റെ ശുദ്ധ പ്രകൃതത്തെ ചില സ്വാഭാവിക മാലിന്യങ്ങൾ മാത്രമേ കളക്കപ്പെടുത്തിയിരുന്നുള്ളൂ. തത്രശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉറരാക്കുന്നുകുളിലോ കെട്ടുകമകളുടെ മാധ്യാലോകത്തോ അവിശുദ്ധമായ ഇടപെടലിലും പൂർണ്ണമായും തളച്ചിപ്പെട്ടവരായിരുന്നില്ല അറബികൾ. തെറ്റായതും തിരുത്തപ്പെട്ടതുമായ മതചിന്തകളാണുമവരെ സാധ്യിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു മതചിന്തയും അതിലധിഷ്ഠിതമായ ഭരണ മേധാവികളും അറബികൾ കുണ്ടായിരുന്നില്ല; പ്രത്യേകിച്ച് മകയിൽ. അപരിചിതതമാണ് പൊതുവെ അവരിൽ ഇസ്ലാമിനോടുള്ള ശാത്രവത്തിന് കളമാരുകൾക്കിടയിരുന്നതെന്ന് ചരിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. റോമിൽ ക്രിസ്തുമതവും മത മേധാവികളും ചക്രവർത്തിമാരുമുണ്ടായിരുന്നു. പേരഷ്യയിൽ സരതുഷ്ടമതവും മതമേധാവികളും രാജാക്കളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലും മതങ്ങളും മതഗ്രന്ഥങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ശ്രീസ തത്രശാസ്ത്രത്തിന്റെ നീരാളിപ്പിട്ടുത്തത്തിലമർന്നിരുന്നു. അരേബുധിയിൽ ഇത്തരമാരവസ്ഥ അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ചില കീഴ്വഴക്കങ്ങളും നിലപാടുകളുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ ഒരു മതം, അതിനൊരു ശന്മഹം, അശ്ലൈകൾ പ്രമാണങ്ങൾ, അതിന് കുറെ മേധാവികൾ, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലെരുപ്പിച്ചത്തിലേക്കു നയിക്കും. എന്നാൽ വെളിച്ചത്തിലാണു താനെന്ന ധാരണയുള്ളവൻ ഇരുട്ടിനെയും

പുതിയ പ്രബോധനത്തിന് അനുകൂലമായ വിധം സകീർണ്ണതകളിൽ നിന്നു മുക്തമായ മാനസി കാവസ്ഥയായിരുന്നു അറബികൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. പൂർണ്ണമായും തമസ്സിലാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് വെളിച്ചത്തിലേക്കു നയിക്കും. എന്നാൽ വെളിച്ചത്തിലാണു താനെന്ന ധാരണയുള്ളവൻ ഇരുട്ടിനെയും

വെളിച്ചുമായിട്ടാണ് കരുതുക. ദിവ്യത്വം കർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ജീവൻരൂപങ്ങളും വികലമാക്കപ്പെട്ട മതഗമങ്ങളും അധിനമാക്കിയ മനസ്സുകൾ ശുശ്രീകരിക്കുക ക്ഷിപ്രസാദവുമല്ല. ബുദ്ധിയുടെയും വിചാരശീലത്തിന്റെയും വിനിയോഗം വഴി മാത്രമേ അതിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാൻ സാധിക്കു. അതിനാവശ്യ സാഹചര്യങ്ങൾ അനുകൂലമായിരുന്നില്ല താനും. ഇതാണ് അരേഖ്യപ്രദേശങ്ങളുടെ പൊതുവായ അവസ്ഥ.

അറബികളെ സംബന്ധിച്ചിടതേതാളം ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭൂരബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉപരിപ്പുവമായ ചില ചിന്തകളും അബൈ ധാരണകളുമായിരുന്നു അവർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അറബികളിലുണ്ടായിരുന്ന പതനാവസ്ഥയെ സാമാന്യവർക്കരിക്കാനല്ല ഇവിടെ ശ്രമിക്കുന്നത്. മറിച്ച് അക്കാദാലത്ത് സംസ്കരണത്തിന് അനുകൂലമായ ഒരു പ്രത്യേകാവസ്ഥയിലായിരുന്നു അറബികളെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുകയാണ്.

നാട്ടിൽ പൊതുവെയുള്ള പതിതാവസ്ഥ തീരെ ബാധിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ബിംബത്തിന് ആരാധനയും ബലിയും അർപ്പിക്കാത്തവർ, മദ്യപിക്കാത്തവർ, പെൺഹത്യ നട താത്തവർ, അതിനേതിരെ ശബ്ദമുയർത്തിയവർ, മദ്യപാനത്തിനേതിരെ പ്രവർത്തിച്ചവർ, വധ ഭിചരിക്കാത്തവർ, അനാമയുടെ സന്പത്ത് സംരക്ഷിച്ചവർ, പലിശ വാങ്ങാത്തവർ; ഇവരെല്ലാം അറബികളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പുർവ്വമതങ്ങളുടെയും പ്രവാചക പാഠങ്ങളുടെയും സമകാല ജീർണ്ണാവസ്ഥയിൽ ഇത്തരക്കാർ ഉത്തമരെന്നു വിലയിരുത്തപ്പെടാവുന്നതാണ്.

ഒരു മതത്തിന്റെ പാഠങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാനും അതിന്റെ പ്രയോക്താക്കളും പ്രചാരകരുമായി തിരീറാനും യോഗ്യരായവർ പലരും അവരിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നതു വ്യക്തമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് നബി(സ) അവർക്കിടയിൽ സ്വീകാര്യനായത്. സത്യമറിയാവുന്ന ജുതതെക്കുറ്റവ പുരോഹിതൻമാരടക്കം പലരും സത്യമതം സ്വീകരിക്കാതിരുന്നപ്പോൾ അത്തരമൊരു മുന്നറിയിപ്പുമില്ലായിരുന്നു എന്നതാണ് അറബികൾക്ക് വിജയ നിർത്തമായിത്തീർന്നത്.

നബി(സ)യുടെ പ്രഭേദാധന പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ലോകത്തിന് മാതൃകയായി സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട സ്വഹാബിവര്യരാർ ഉണ്ടായത് സമകാല അറബികളിൽ നിന്ന് തന്നെയായിരുന്നല്ലോ. ഇതോരു ആദരവും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടലുമാണ്. അതിനാൽ തന്നെയായിരുന്നു ആദ്യലുട്ടത്തിൽ സ്വഹാബത്തിനേതിരെയുല്ലുവത്തുണ്ടായിരുന്ന പലരും വധക്കപ്പെടാതിരുന്നത്. ഇസ്ലാമിന്റെ ആദ്യ കാലങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കാതിരുന്ന പലരും ബദ്രിലും ഉഹദിലും വനക്കിലും മകാവിജയം വരെ ശത്രുനിരയിലും യിരുന്നു. അനേകം നിഷേധികൾ കൊല്ലപ്പെട്ടപ്പോഴും അവർ സുരക്ഷിതരായിരുന്നു. അവർക്ക് നൽകപ്പെട്ട കാവൽ തന്നെയായിരുന്നു ഇത്. ബഹു: വാലിഭൂഖനുൽ പലീഡ(ി), അബുസുഫയാൻ(ി), ഇക്രിമ(ി), സുഫിവാൻ(ി) തുടങ്ങിയ എത്രയോ പേര് ഉദാഹരണം.

ബുദ്ധിസാമർമ്മം

ഹൃദയത്തെന്നർമ്മല്ലതേതാടൊപ്പം തന്നെ നല്ല ബുദ്ധിഗ്രന്ഥത്തിലുംജീവരായിരുന്നു അറബികൾ. അറബിഭാഷയുടെ അതിവിപുലമായ പദ-പര്യായ സന്പത്ത് അതിനുഭാഗരണമാണ്. തെന്നിന് 80 നാമങ്ങളുണ്ട് അറബിയിൽ. കുറുക്കൻ 200ലും സിംഹത്തിന് 500ലും ഒട്ടകത്തിനും വാളിനും ആയിരം വീതവും പേരുകൾ അവർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഇത്തരയും അവർ സുക്ഷിച്ചിരുന്നത് ശ്രമങ്ങളിലായിരുന്നില്ല. സന്പത്ത് മനസ്സുകളിലായിരുന്നു. അതിവിശാലമായ മനനയോഗ്യതയുണ്ടായിരുന്നു അവർക്ക്. വിശുദ്ധ പുർജ്ജത്തിൽ അവതരിച്ചപ്പോൾ അവരിൽ പലരും അത് ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. ആയിരക്കണക്കിന് ഹദീസുകൾ ലോകത്തിനു സമർപ്പിച്ച സ്വഹാബി വനിതകൾ പോലുമുണ്ട്.

സത്യസന്ധത

അറബികളുടെ മറ്റാരു സംശുള്മാണ് സത്യസന്ധത. എന്തു വിലക്കാടുത്തും അതു നിലനിർത്താൻ അവർ തയ്യാറാകാരുണ്ടായിരുന്നു. കളവ് പരയുന്നത് ഒരു തരംതാണ് പ്രവൃത്തിയായാണവർ കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. ഹോക്കീയസ് ചട്ടകവർത്ത്തി നബി(സ)യെ കുറിച്ചിരിയാനായി വിളിച്ചു വരുത്തിയ മകക്കാരിൽ അബുസുഫയാനുമുണ്ടായിരുന്നു. അന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഹോക്കീയസിന്റെ ചോദ്യത്തിന് മുഴുവൻ സത്യസന്ധമായിത്തന്നെ മറുപടി പരയുകയുണ്ടായി. മുഹമ്മദബി(സ) തങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രഭേദാധനത്തെ കുറിച്ചുമെല്ലാം ഉള്ളതു തന്നെയാണദ്ദേഹം വിവരിച്ചത്. മുസ്ലിമായ ശേഷം അദ്ദേഹം ഇതെങ്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “കളവ് പരയുന്നവനാണെന്ന് അവർ എന്നെങ്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുമോ എന്ന ഭയം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അപ്പോൾ ഞാൻ കളവ്

പരിഞ്ഞിരുന്നേനെ” (ബുഖാർ).

സത്യസന്ധതയെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടതിനാലാണെല്ലാ അവർ നബി(സ) തങ്ങളെ ‘അൽഅമീൻ’ എന്ന് അപരനാമം നൽകി വിശേഷിപ്പിച്ചത്

കരാർ പാലനം

സത്യസന്ധതയുടെ ഒരു വകഭേദമാണ് കരാർപാലനം. വാക്ക് പാലിക്കുന്നതിനായി എന്തു ത്യാഗവും ചെയ്യാൻ അവർ ഒരുക്കമായിരുന്നു. സമാഖ്യത്വം എന്ന അറിവി ഗ്രാമത്തലവൻ വാക്പാലനത്തിന്റെ ഉപമാനമായി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ ഇംരിളൽവെബന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ തന്റെ അക്കിക്കേള്ളപിച്ചു റോമിലേക്കു പോയിരുന്നു. ഇംരിളൽവെബസിന്റെ മരണാനന്തരം ശാമിലെ ഒരു രാജാവ് സമാഖ്യത്വം ശ്രാമത്തെ ആക്രമിച്ചു. ഒരു കോട്ടയിൽ അഭ്യേം തേടിയ സമാഖ്യത്വം ഒരു പുത്രൻ വെളിയിലായിരുന്നു. അക്രമികൾ ആ കുട്ടിയെ പിടികുടി. ഇംരിളൽവെബസിന്റെ സുകഷിപ്പു സത്യക്കൾ നൽകിയാൽ കുട്ടിയെ തിരിച്ചുതരാമെന്നവർ അറിയിച്ചു. സമാഖ്യത്വം പകേശ, തന്നെ വിശ്വസിച്ചേരുപ്പിച്ച സത്ത് കൊടുക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. സത്ത് നൽകാതിരുന്നപ്പോൾ മകനെ വധിക്കുമെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. അപ്പോഴും സമാഖ്യത്വം തന്റെ വാക്ക് പാലിക്കാനാണുറച്ചത്. അക്രമികൾ പിതാവായ സമാഖ്യത്വം നോക്കി നിൽക്കു കുട്ടിയെ വധിക്കുകയുണ്ടായി. ആ സുകഷിപ്പ് സത്ത് പിന്നീട് സമാഖ്യത്വം ഇംരിളൽവെബസിന്റെ കുടുംബത്തിന് നൽകി വാക്ക് പാലിച്ചു (മുൻജിൽ :1013). വാക്ക് പാലനത്തിനായി വലിയ ത്യാഗവും പോരാട്ടവുമൊക്കെ നടത്തിയ കമകൾ അറിവികളുടെ ചരിത്രത്തിൽ കാണാം.

ധീരതയും ശാരൂഹ്യം

എന്തു സാഹസ്രത്തിനും തയ്യാറാവുന്ന ധീരൻമാരായിരുന്നു അറിവികൾ. പ്രതിയോഗി എത്ര കരുത്തനും വിഭവാസന്നന്നമാണെങ്കിലും അതിന്റെ പേരിൽ മാറിനിൽക്കാതെ സധീരം മുന്നിട്ടിരുമായിരുന്നു അവർ. പഞ്ചപുശ്രമടക്കി കീഴടങ്ങുന്നതിനെക്കാൾ വീര മരണമായിരുന്നു അവർക്കു താൽപര്യം. ശയ്യയിൽ കിടന്നു സ്വാഭാവിക മരണം വരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ശത്രുവിന്റെ വെട്ടും കുത്തുമേറ്റുള്ള രക്തസാക്ഷിത്വത്തായാണെന്നവർ വാഴ്ത്തിയത്.

ഒരു സെസന്യാധിപന്റെയോ ചാകവർത്തിയുടെയോ നിർദ്ദേശവും താൽപര്യവുമായിരുന്നില്ല അവരുടെ രണ്ടുരൂപകടന്തതിനാധാരം. മരിച്ച് ആത്മാഭിമാനവും ധീരതയുമായിരുന്നു. ഒരു ത്യാഗത്തിനുള്ള പുറപ്പട്ട്, അതിൽ തന്റെ പക്ഷം ജയിക്കണം. ഇതായിരുന്നു അവരുടെ നിലപാട്. അവരുടെ പോരാട്ടങ്ങളുടെ കമകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ ആത്മവീര്യത്തിന്റെയും രണ്ട് ശാരൂഹത്തിന്റെയും ചിത്രം നമുക്ക് വ്യക്തമാവും.

പരിശുദ്ധ ഇസ്ലാം അവർിലെ ഈ രണ്ടീരുത്തെ പരിപുർണ്ണമായും മെരുക്കുകയും വിമലീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അനിവാര്യ ഘട്ടങ്ങളിൽ, സുരക്ഷാമാർഗ്ഗമെന്നനിലയിൽ സെസനിക് സേവനത്തിനെ സ്വന്നിയായ തയ്യാറാവുന്ന അവസ്ഥയുണ്ടായി. അപ്പോഴവർക്ക് മഹത്തായ പ്രതിഫല പ്രതീക്ഷയല്ലാതെ രണ്ടീരും പ്രകടിപ്പിക്കുക ലക്ഷ്യമായിരുന്നില്ല. അറിവികളുടെ ധീരമായ പ്രകൃതം ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിന്റെ രക്ഷക്കുപയോഗപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു ഇതിലൂടെ.

ത്യാഗവും സഹനവും

പ്രതികുലാവസ്ഥകളെ പ്രതിരോധിക്കാനും ക്ഷമയോടെ പിടിച്ചു നിൽക്കാനും സാധിക്കുന്ന മനസ്സും പ്രകൃതവുമായിരുന്നു അവർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. നെഞ്ചിലേറ്റിയതെന്നും സംരക്ഷിക്കാനും വളർത്താനും അതിനാവശ്യമായതെന്നും ചെയ്യാനും ആ വഴിയിൽ ത്യാഗമനുഷ്ഠിക്കാനുമവർ ഒരുക്കമായിരുന്നു. ഇസ്ലാമിലേക്ക് കടന്നുവന്നപ്പോൾ ഇസ്ലാമിന്റെ സങ്ഗ്രഹവുമായി ത്യാഗ പൂർണ്ണമായ ദേശീയതരയാത്രകൾ നടത്തുകയുണ്ടായി. ആത്രത്തിനെപ്പുന്ന തിരമാലകൾക്ക് മുകളിൽ ആടിയുല്ലഞ്ഞും അനന്തമായ മരുപ്പിനിലൂടെ ഒടക്കത്തെ ഓടിച്ച് അകലങ്ങൾ താണ്ടിയുമവർ വീരത്തിഹാസങ്ങൾ രചിച്ചു. അറിവികളുടെ സാഹസികതക്കും ദൃശ്മനഃസ്ഥിതിക്കും ഇസ്ലാം മുല്യം നൽകി പരിഷ്കരിക്കുകയായിരുന്നു.

സ്വാത്രന്ത്ര്യ ബോധം

നീന്തുരാവാനും ഭരിക്കപ്പെടാനും ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത അറിവികൾ ശക്തമായ സ്വാത്രന്ത്ര്യ ബോധമുള്ളവരായിരുന്നു. ആരുടെയും അടിമത്തത്തിന്റെ നുകം പേരാനോ രാജ്യം ആർക്കൈക്കിലും അടിയറ വെക്കാനോ അവർ ഒരുക്കമായിരുന്നില്ല. പേരഷ്യയും റോമും അന്നത്തെ രണ്ടു വൻ സാമ്രാജ്യ ശക്തികളായിരുന്നുവെല്ലോ. പരിസരങ്ങളിലെ രാജ്യങ്ങളെല്ലാക്കെ ഇവയിലെണ്ണിന്റെ ഭാഗമോ കോളനിയോ ആയപ്പോഴും അറിവികളും അരേബ്യയും അതിൽ നിന്നൊഴിവായിരുന്നു. ബുഖീതു നസ്റ്റിന്റെ കാലത്ത്

നടന ചില അക്രമങ്ങളിൽ എതാനും പേര് കൊല്ലപ്പെട്ടുകൂടിയും അരേബുയിലവർക്ക് ആധിപത്യമുറപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല.

അദ്ദേഹം തെറിയവൻ അദ്ദേഹം നൽകുകയും എന്തു വില കൊടുത്തും അവരെ സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നത് അറബികളുടെ രീതിയായിരുന്നു. ആർക്ക് അദ്ദേഹം നൽകിയാലും അത് പരസ്യപ്പെടുത്തിയാൽ പിനെ അയാളെ അക്രമിക്കാനവർിലാരും മുതിരില്ലായിരുന്നു. ഇന്നലാം ‘അദ്ദേഹംനൽകുക’ എന്ന അവരുടെ ഈ പുർഖുകാല രീതിയെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മകാവിജയ വേളയിൽ ചിലയാളുകൾ അദ്ദേഹം നൽകിയവർക്ക് അക്കാരണത്താൽ തന്നെ രക്ഷപ്പെടാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ അദ്ദേഹം നൽകലിനെ നബി(സ) തങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുകയുമുണ്ടായി.

സംസ്കരണം

അറബികളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന സാമൂഹികപ്രധാനങ്ങളായ ഇത്തരം ഗുണവിശേഷണങ്ങൾ സംസ്കരിച്ചു പോഷിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു വേണ്ടിയിരുന്നത്. അതല്ലാതെ അടിസ്ഥാന ഭാവങ്ങൾ തന്നെ നട്ടുവളർത്തേ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാലായിരിക്കാം നബി(സ)യുടെ പ്രത്യുക്ഷപ്രഭോധിത സമൂഹം അറബികളായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടത്. ഇബ്രാഹീം(അ)ന്റെ ഉപരിസൂചിത പ്രാർമ്മനയിലും അല്ലാഹു നബി(സ)യെക്കാണ്ടുശ്രദ്ധിച്ചതിനെ വിവരിക്കുന്നതിലും വിശുദ്ധ പുർഖൻ്റെ ‘അവരെ സംസ്കരിക്കുന്ന ഒരു പ്രവാചകൻ’ എന്നാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നതു ശ്രദ്ധയമാണ്. നബി(സ)യുടെ പ്രഭോധനം ഈ അനുകൂല സാഹചര്യത്തിന്റെ കൂട്ടി പഞ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഇന്നലാമിക ബോധനം വന്നെംജയം നേടിയത്.

അറബി ഭാഷ

ലോകഭാഷകളിൽ ശ്രദ്ധയുണ്ടാക്കുന്ന ധാരാളം പ്രദേശത്തുകാരുടെ മാതൃ ഭാഷയുമാണിന് അറബി. വിശുദ്ധ പുർഖൻ്റെ ഭാഷയാണത്. ഒരു ഭാഷ എന്ന നിലയിൽ ഉന്നതമായ സവിശേഷതകളുണ്ടിതിന്. കൂടുതൽ പദസ്വനത്തും പര്യായങ്ങളും അർമബാഹുല്യവുമുള്ള ഭാഷയാണിത്. ഒരു വിനിമയോപാധി എന്ന നിലയിൽ ഭാഷക് നിർവ്വഹിക്കാനാവുന്ന ധർമ്മം കൂത്യമായി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും വ്യക്തിത്വം നിലനിരുത്തുന്നതിനും വേണ്ട സിലുകിൾ അതിനു സന്തതമായുണ്ട്. സ്ഥലകാല വസ്തുസംബന്ധമായ വിശേഷണങ്ങൾ ആവശ്യമില്ലാത്ത വിധം ആശയവിനിമയം നടത്തുന്നതിന് അറബി ഭാഷയുടെ പദസ്വനത്ത് സംപൂർണ്ണമാണ്.

ഉദാഹരണത്തിന് ഫജർ, ഇസ്പഹാർ, ഇശ്രാവീ, ജൂഹർ, മഗ്രിബ്, ഇശാഞ്ച്, ലൈല, നഹാർ, യഹം, സുബാഹ്, മസാഞ്ച്, സഹർ തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ സമയത്തെ അളന്നുമുറിച്ച് കൂത്യമാക്കിത്തരുന്നവയാണ്. അസ്വിഖര, അള്ളഹാ, ഇല്ല, അംസാ, ബാത തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ ആവ്യാതം ആവ്യുമായ വിശേഷണം സ്വീകരിച്ചു സമയകൂടി കുറിക്കുന്നു. റാഹ, ഗദാ, സറാ തു ടങ്ങിയവ സഞ്ചാരത്തിന്റെ സമയമടക്കം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സമയത്തിനുസരിച്ചു പ്രയോഗ ശീലം ആർജജിക്കണമെന്നെയുള്ളൂ.

അധിക ഭാഷകളിലും വചനങ്ങൾ രണ്ടാണ്: എകവചനം, ബഹുവചനം. എന്നാൽ അറബി ഭാഷയിൽ മുന്ന് വചനങ്ങളുണ്ട്: എകവചനം, ദിവചനം, ബഹുവചനം എന്നിവയാണവ. ഇതര ഭാഷകളിൽ അകാര ഇകാരാദികൾ മാറ്റുന്നതിന് സ്ഥലവും ചിഹ്നങ്ങളായ അക്ഷരങ്ങളും നൽകേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ അറബി ഭാഷയിൽ പദത്തിന് വ്യത്യാസം വരുത്താതെ തന്നെ അവ മാറ്റാൻ സാധിക്കുന്നു.

അതിലെ പര്യായങ്ങളും അർമബാഹുല്യവും അതിശയകരമാണ്. ചില വസ്തുകൾ നുറുക്കണക്കിന് നാമങ്ങളിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ചില പദങ്ങൾക്ക് അന്വതോളം അർമാങ്ങളുണ്ട്. അതിനാൽ തന്നെ ഒരു ഭാഷ എന്ന നിലയിൽ സുതാര്യവും അന്വതോടാപ്പേം സക്കീർണ്ണവുമാണ് അറബി ഭാഷ.

വിശുദ്ധവുർക്കുന്ന അറബിയിലാണെന്നു നമുക്കരിയാം. കാലാതിവർത്തിയായ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥ തേതാടോപം അജ്ഞയുമായി അറബി ഭാഷയും നിലനിൽക്കുന്നു. എത്രൊരു ഭാഷയുടെയും കാല പ്ലാറ്റത്തെന്നിനും വികാസപരിണാമങ്ങൾക്കുമനുസരിച്ചു അതിന്റെ മുലരുപം അനും നിർത്തപ്പെടുക സാഭാവികമാണ്. 1616ൽ അന്തരിച്ച വില്യംഷേക്സ്പിയറുടെ കൂതികൾക്ക്, അതിന്റെ ഭാഷയിൽ ഇന്ന് അവ്യക്തത വന്നു ചേർന്നിരിക്കുകയാണ്. പതിഭാഷകളുടെയും നിബലണ്ടുകളുടെയും സഹായത്താലല്ലാതെ അതിന്റെ ആസ്വാദ്യത അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല എന്നതാണ് അനുഭവം. പുതിയ ഭാഷാരൂപവുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നവർക്ക് പഴയരൂപം അപരിചിതമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നർമ്മം.

എന്നാൽ അറബിഭാഷ ധാരാളം വികസിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നതാഡാപ്പം തന്നെ

അതിന്റെ അസ്ത്രീരുപം അനും നിർത്തപ്പെട്ടില്ല. ബുർആൻ അവതരണകാലത്ത് ജീവിച്ച് മരണപ്പെട്ട രാശി പുനർജനിച്ചു വന്നു സംസാരിച്ചാൽ ഇക്കാലത്തെ അറബികൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടാവില്ല. ഈ സാധാരണ ഭാഷകളുടെ സാഭാവികതക്കെതിരാണ്. വിശുദ്ധ ബുർആന്റെ ഭാഷയാവുക വഴി അത് നേടിയ അജയ്യതയാണ്. പക്ഷേ, അറബിഭാഷാ പാണ്ഡിത്യത്തിന് അൽപ്പം ഭാഷാ സാഹിത്യ, വ്യാകരണ, പദ്ധതിപത്തി ശാസ്ത്ര, അലങ്കാര ശാസ്ത്ര വിജ്ഞാനമാവശ്യമാണ്. അപ്പോൾ മാത്രമേ അറബി ഭാഷയുടെ സവിശേഷത അനുഭവ വേദ്യമാവുകയുള്ളൂ.

തിരുനബി(സ)യുടെ സവിശേഷതകൾ

» മുഹമ്മദിരുകളുടെ വിവരങ്ങങ്ങൾ	» നിർബന്ധമായവ
» നിഷ്ഠിഭാവമായവ	» ഇളവുകൾ
» ആദരവുകൾ	» കാരുണ്യക്രോം
» ആദരണീയ സംഖ്യാധന	» സലാത്
» പാത്രത്തിക്കലോകത്തും	» ശഫാഅത്തുകൾ
» പൊതുവായ ശഫാഅത്ത്	» സമുദ്ദായത്തിൽ

ഈതര പ്രവാചകരിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകമായി ചില സവിശേഷതകളുണ്ട്. പ്രവാചകന്മാരുടെയും പ്രവാചകനെന്ന നിലയിൽ അവിടുതെ മഹത്തോ ശ്രദ്ധയാളമാണ്. എല്ലാ നബിമാർക്കുള്ള ശ്രദ്ധയാളമായ സവിശേഷതകളെല്ലാം നബി(സ) തങ്ങളിലും സമേജിച്ചിരുന്നു.

“നിശ്ചയം, നബി(സ) തങ്ങളിൽ പുർവ്വപ്രവാചകന്മാരുടെ എല്ലാ വിശേഷങ്ങളും സമേജിച്ചിരുന്നു. കാരണം അവിടുന്നാണല്ലോ ആ നല്ല ഗുണവിശേഷങ്ങളുടെയെല്ലാം ഫ്രോതസ്സും സത്യയും. ആദം(അ)ന്റെ സ്വാവവും ഇളസാ(അ)ന്റെ ജീവനവും നൃഹർ(അ)ന്റെ യീരതയും ഇബ്രാഹീം(അ)ന്റെ സയഹൃദ മനസ്സിൽഇരുന്നു(വലീൽ എന്ന അവസ്ഥ) ഇസ്മാഇല്ല(അ)ന്റെ ഭാഷാ നേപുണ്ണവും ഇസ്ഹാബ്(അ)ന്റെ സംത്യപ്തിയും സ്വാലിഹ്(അ)ന്റെ അക്ഷരസ്ഥൂതയും ലുത്ത്(അ)ന്റെ തത്തജ്ഞാനവും യാർബുബ്(അ)ന്റെ സന്തോഷവും യുസുഫ്(അ)ന്റെ സാന്ദര്ഭവും മുസാ(അ)ന്റെ കാർക്കഡ്യവും അയ്യുബ്(അ)ന്റെ ക്ഷമയും യുനുസ്(അ)ന്റെ അനുസരണയും യുശാത്ര(അ)ന്റെ സമരവീര്യവും ദാവൂദ്(അ)ന്റെ ശബ്ദവും ദാനിയാൽ(അ)ന്റെ സ്വന്നഹവും ഇൽയാസ്(അ)ന്റെ ഗാംഭീര്യവും യഹ്രാ(അ)ന്റെ പവിത്രതയും ഇളസാ(അ)ന്റെ പരിത്യാഗവും തുടങ്ങി എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരുടെയും സർഗ്ഗാണങ്ങളും നബി(സ) തങ്ങളിൽ സമേജിച്ചിരുന്നു”(ശർഹുസ്സിഹാ:1/323).

എല്ലാ പ്രവാചകരും താഹീദിൽ അധികാരിതമായ പ്രവേശാധന പ്രവർത്തനങ്ങൾ തന്നെയാണ് നടത്തിയത്. എന്നാൽ അവരുടെ കാലത്തിന്റെയും ജനത്തിന്റെയും പരിമിതിക്കും സന്നക്രൂതതിനുമനുസൃതമായി ശരീഅത്ത് നിയമങ്ങളിൽ, അമവാ താഹീദിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ പ്രായോഗിക രീതിയിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് സാഭാവികവും അനിവാര്യവുമാണ്.

പ്രവാചകന്മാരെല്ലാം അതാതുകാലത്തെ മാതൃകായോഗ്യരും ഉന്നതമായ പദ്ധതികളുടെ ഉടമകളുമായിരുന്നു. അതിനുനുസൃതമായ ശാരീരിക മാനസിക പ്രത്യേകതകളും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഗുണങ്ങളുടെയെല്ലാം ആകെത്തുക നബി(സ) തങ്ങളിൽ സമേജിച്ചിരുന്നു. കാരണം അവിടുന്ന എല്ലാവരുടെയും നേതാവായിരുന്നു. സർവ്വ സമ്പർക്കങ്ങളെ നേതാവാം എന്നതാണ് നബി(സ) തങ്ങളുടെ നേതൃപദ്ധതിയുടെ പ്രത്യേകത. നൃന്തരകളിലും സമ്പൂർണ്ണ വ്യക്തിയോ. ആ നിലക്ക് നബി(സ) തങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്ത ഒരു ഗുണവും അനുയായികളിൽ ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ ആ വിഷയത്തിൽ നേതാവാം പിനിലാബാനാണല്ലോ അർമ്മം. നബി(സ) തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടതേണ്ടം അങ്ങനെ ഒരു കുറവിന്റെ പ്രശ്നം തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. സകല സർഗ്ഗാണ ശീലങ്ങളുടെയും സംപൂർത്തീകരണം നബി(സ) തങ്ങളുടെ നിയോഗത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാണ്.

“നിശ്ചയം, സർഗ്ഗാണ ശീലങ്ങൾ സംപൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനായിട്ടുതെ തൊന്തിന്റെയോഗത്തിലുള്ള പാകിം.

ഈതിനു രണ്ടു തരത്തിലുള്ള അർമ്മമുണ്ട്: നബി(സ) തങ്ങളുടെ ഭാഗത്തിന്റെ ഭാഗമാണത് എന്നതിനു പുറമെ

സർഗുണശീലങ്ങളിൽ പുർത്തീകരിക്കേണ്ടതായ നൃനതകൾ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട് എന്നതു കൂടിയാണത്. ചില നൃനതകൾ മനുഷ്യൻ്റെ ജീവിതഗതിയുടെ ക്രമാനുഗതമായ പരിണതിയായിരിക്കാം. മറ്റു ചിലത് സമകാലസാഹചര്യപരമായ പരിമിതികളാണോ. രണ്ടായാലും പുർത്തീകരണം തേടുന്നുണ്ട്. അതാണ് നബി(സ) തങ്ങളിലുടെ സാധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

മുഹമ്മദിനുകളുടെ വിവരങ്ങൾ

വിശുദ്ധ പുർണ്ണനിൽ 18 പ്രവാചകന്മാരെക്കുറിച്ച് ഒരുമിച്ച് പരിഞ്ഞാനും ശ്രേഷ്ഠം അല്ലാഹു പറയുന്നു:

“അല്ലാഹു ഹിഡായത്തു ചെയ്തവരാണാവർ. അവരുടെയെല്ലാം ഹിഡായത്ത് അങ്ക് പിന്തുടരുക” (അംഗം; അൽഅന്ദരു:90). ഈ സുകതത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഇമാം രാസീ(റ) പറയുന്നു: “നമ്മുടെ നബി(സ) തങ്ങൾ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരെക്കാളും ശ്രേഷ്ഠംരാണെന്നതിന് പണ്ണശിത്തന്മാർ ഈ ആയത്തും തെളിവാക്കുന്നുണ്ട്. അതിങ്ങനെയാണ്: നിശ്ചയം, പുർണ്ണതയ്ക്കുടെ ഗുണങ്ങളും ശീലങ്ങളും സവിശേഷതകളും പുർവ്വകാല പ്രവാചകന്മാരിൽ ഭാഗികമായും വ്യത്യസ്ത തമായും കിടക്കുകയാണ് എന്നു നാം വിവരിച്ചുവായോ.

ദാവുദ്(അ), സുലൈമാൻ(അ) എന്നിവർ അനുഗ്രഹിതനിന് എരെ നാഡി രേഖപ്പെടുത്തുന്നവരായിരുന്നു. അയ്യുഖ്(അ) പരീക്ഷണങ്ങളിൽ ക്ഷമിക്കുന്നവരായിരുന്നു. യുസൂഫ്(അ) ഈ രണ്ടു വിശേഷണങ്ങളുമുള്ളവരായിരുന്നു. മുസാ(അ) വ്യക്തമായ അമാനുഷിക സിഖികളും അധിശ്രദ്ധ ശക്തിയുള്ള ശരീഅത്തുമുള്ളവരായിരുന്നു. സകർജ്ജാ(അ), യഹ്രാ(അ), ഇഹസാ(അ), ഇൽയാന്(അ) എന്നിവർ ഭൗതിക പരിത്യാഗികളായിരുന്നു. ഇസ്മാഖ്രാൽ(അ) സത്യസന്ധയുള്ളവരായിരുന്നു. യുനുസ്(അ) വിനീത വിധേയതമുള്ളവരായിരുന്നു.

ഈ പ്രവാചകന്മാരെ അല്ലാഹു പ്രത്യേകം പരാമർശിച്ചത് അവരിൽ ശ്രേഷ്ഠവും പ്രശാസനീയവുമായ ചില ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലാണ്. ഇവരെക്കുറിച്ചു പരാമർശിച്ച ശ്രേഷ്ഠം അല്ലാഹു നബി(സ) തങ്ങളോട് അവരെ പിന്തുടരാൻ നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി.

അപ്പോൾ ‘ഉഖുദിയുത്തി’എന്തും ‘താഞ്ചതി’എന്തും പരിഡിയിൽപ്പെട്ട ഗുണശീലങ്ങളിൽ നിന്ന് അവരിലെല്ലാവരിലുമായി കിടക്കുന്ന വിശേഷണങ്ങളും സ്വാധീനമാക്കാൻ നബി(സ) തങ്ങളോട് നിർദ്ദേശിച്ചതു പോലെയായിത്തീരുന്നു അത്. ഇങ്ങനെ നിർദ്ദേശമുണ്ടായ സ്ഥിതിക്ക് അത് സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ നബി(സ) തങ്ങൾ വീഴ്ച വരുത്തി എന്നു പറയാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. അപ്പോൾ ഇതെല്ലാം നബി(സ) തങ്ങൾ നേടിയിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ് സ്ഥിരീകരിക്കാൻ പറ്റിയ കാര്യം.

ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ എല്ലാവിധ ഗുണകരമായ കാര്യങ്ങളും നബി(സ)യിൽ സമേളിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതാകട്ടെ പുർവ്വ പ്രവാചകന്മാരിൽ പലതും പലതിലാം തിട്ടായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങൾ എല്ലാ നിലക്കും പുർവ്വപ്രവാചകരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠംരാണെന്നു പറയൽ അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു” (തപ്പസീർ രാസീ :13/58).

“എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരിലുമായി നിലകൊണ്ടിരുന്നു ഗുണ ശീലങ്ങളും നബി(സ) തങ്ങളിൽ സമേളിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ നബി(സ) അവരിലോരോരുത്തരെക്കാളുമെന്ന പോലെ തന്നെ അവരെല്ലാവരെക്കാളും ശ്രേഷ്ഠംരായിത്തീർന്നു” (തപ്പസീർ റൂഹുൽ മആതനി 4/206).

“ഇതുകൊണ്ടുദേശ്യം അവരിലുള്ള നല്ല സഭാവങ്ങളെല്ലാം പിന്തുടരണമെന്നാണ്. തങ്ങളിലുള്ള ഇതരഗുണങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഉന്നതവും ഉദാത്തവുമായ ഏതെങ്കിലും ഉന്നതവും ഉദാത്തവുമായ ഗുണമുള്ളവരായിരുന്നു അവരെല്ലാം. അതെല്ലാം പിന്തുടരാൻ നബി(സ) തങ്ങളോടു പരിഞ്ഞത് എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരിലുമുള്ള സകല സർഗുണങ്ങളും പുർണ്ണമായി പിന്തുടരാനുള്ള നിർദ്ദേശമാണ്. ഈത് മറ്റു പ്രവാചകന്മാർക്കാർക്കും സാധിക്കാനാവാത്ത അത്യുന്നതമായ പദവിയാണ്” (തപ്പസീർ റൂഹുൽ ബയ്യാൻ:10/106).

“അവരുടെ ഹിഡായത്തിനെ പിന്തുടരുക എന്നു പരിഞ്ഞാനുള്ളേടെയും ഹിഡായത്ത് അടിസ്ഥാനപരമായി നബി(സ) തങ്ങളിലുടെ ഹിഡായത്താണ് എന്ന് അറിയിക്കുകയാണല്ലാഹു” (അൽ ജവാഹറി വ ഭുരി:234).

നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് പ്രഭേദധനവഴിയിൽ അല്ലാഹു ഒരുക്കിക്കൊടുത്ത അനുകൂലാവസ്ഥയും സൗകര്യങ്ങളും ഈ ശ്രേഷ്ഠംരായ വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ്.

സുന്നത്തുൽ കൗസറിലെ ആദ്യ സുകതത്തിന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ ഇമാം രാസീ(റ), മറ്റു പ്രവാചകന്മാർക്ക്

നൽകപ്പെട്ട മുഖ്യജിസത്തുകളുകൾ ഉന്നതമായത് നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ഉദാഹരണസഹിതം സമർപ്പിക്കുന്നുണ്ട്(32/118).

ഇവ്വനു ഹജർ(ഒ) പറയുന്നു: “ഇമാം സാദുദ്ദീനിൽപ്പതാസാനി(ഒ) ‘നിങ്ങൾ ഉത്തമ സമുദാ ധമാകുന്നു’ (ആലുംഹംറാൻ:110) എന്ന ആയത്ത് മുഹമ്മദ് നബി(സ) ഫേശ്ഷം സൃഷ്ടിയാണെന്നതിനു തെളിവായുംരിച്ചിട്ടുണ്ട്”(നോക്കുക : ശരീരത്ത് അഭാളം:140,141).

കാരണം ഒരു സമുദായത്തിന്റെ ഉത്തമാവസ്ഥ മതത്തിൽ അവരുടെ സമ്പൂർണ്ണതയെ ആശയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. അതാകട്ടേ അവർ അനുഗമിക്കുന്ന പ്രവാചകരുടെ പുർണ്ണതയുടെ അനുബന്ധമായി ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതുമാണ്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങൾ പ്രവാചകമാരിൽ ഉത്തമനായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ സമുദായവും ഉത്തമരാവില്ല. ഈ സുക്രതത്തിന്റെ പ്രത്യുക്ഷഭാവം കൊണ്ട് അവർ(ഉമത്ത്) ഉത്തമരാണെന്ന് വന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ അതു രണ്ടും (ഉത്തമസമുദായവും-ഉത്തമപ്രവാചകതവും) തമിലുള്ള അനിവാര്യ പാരസ്പര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവരുടെ പ്രവാചകരായ മുഹമ്മദ് നബി(സ) തങ്ങൾ പ്രവാചകരിൽ ഉത്തമനാണെന്നു വരുന്നു (അൽ ഘതാവൽ ഹദീസിയു:പേ.152).

ഈതര പ്രവാചകന്മാരിൽ നിന്നു നബി(സ) തങ്ങളുടെ പ്രത്യേകത വ്യക്തമാക്കുന്നതിനായി ഇവ്വനുഹജർ(ഒ) പത്തു പ്രവാചകന്മാരുടെ ആദരവുകളും അമാനുഷിക സിലികളും താരതമ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

“എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരുടെയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നബി(സ) തങ്ങളുടെ പ്രകാശത്തിൽ നിന്ന് ആ വാഹിച്ചട്ടുള്ളത്താണ്. കാരണം നബി(സ) തങ്ങൾ സുരൂനേപ്പാലെയാണ്; പ്രവാചകന്മാർ താരങ്ങളേപ്പാലെയും. അവ സ്വയം പ്രകാശമില്ലാത്തവയും സുരൂനിൽ നിന്നു പ്രകാശം ആവാഹിക്കുന്നവയുമാണ്. സുരൂൻ അപ്രത്യക്ഷമാവുമ്പോൾ അവ സുരൂന്തേ (സുരൂനിൽ നിന്നു സീകരിച്ച) പ്രകാശം പ്രസാരിപ്പിക്കും.

നബി(സ) തങ്ങളുടെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പു തന്നെ പ്രവാചകമാരിലുടെ അവിടുത്തെ ഫ്രേഷ് റത്നപ്രകടനമായിരുന്നു. അവരുടെ പ്രകാശങ്ങളുടെയും നബി(സ) തങ്ങളുടെ സർവ്വവ്യാപിയായ പ്രകാശത്തിൽ നിന്നും പ്രവിശ്യാലമായ സഹായത്തിൽ നിന്നുമുള്ളതാണ്.

ആദം(അ)മിന്റെ പ്രാതിനിധ്യവും സർവ്വനാമജഞ്ചാനവും നബി(സ) തങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേകതയായ സമ്പൂർണ്ണപചനങ്ങളിൽ നിന്ന് ആവാഹിച്ചട്ടുള്ളതാണ്. പിന്നീട് സൃഷ്ടികളെല്ലാം നബി (സ) തങ്ങളുടെ ആഗമനം വരെ ക്രമാനുഗതമായി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. നബി(സ) തങ്ങൾ രംഗത്തെത്തിയപ്പോൾ അവിടുന്ന് സുരൂനേപ്പാലെയായി. എല്ലാ പ്രകാശങ്ങളും അതിൽ നിലീനമായിപ്പോയി. അവിടുത്തെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുടെ പ്രകാശത്തിൽ ഇതര പ്രവാചകന്മാരുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുടെയും നിഷ്പദമായി. അതിനാൽ തന്നെ ഇതര പ്രവാചകന്മാർക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആദരവും ഫ്രേഷ്റംതയും അതുപോലെയോ അതിലുപരിയോ ആയി നബി(സ)കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മഹാന്മാരായ പണ്ഡിത നേതാക്കൾ ഇതു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്”(അൽ മിനഹുൽ മക്കിയു: 2/653).

ആദം(അ)

ആദം(അ)നെ അല്ലാഹു(മാതാപിതാക്കളില്ലാതെ) നേരിട്ടു സൃഷ്ടിച്ചു. നബി(സ) തങ്ങളുടെ നേഞ്ഞു പിളർത്തി അതിൽ പ്രവാചകസ്വാഹാവ സവിശേഷതകൾ നിന്നും.

ആദം(അ)ലുടെ അല്ലാഹു ശാരീരികസൃഷ്ടിപ്പ് നടത്തി. നമ്മുടെ നബി(സ) തങ്ങളിലുടെ പ്രവാചകസൃഷ്ടിപ്പും നടത്തി.... ആദം(അ)മിനു മലകുകൾ സുജുക്ക് ചെയ്തതു നബി(സ) തങ്ങളുടെ പ്രകാശം അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുനേറ്റിയിലുണ്ടായിരുന്നതിനാലായിരുന്നു എന്ന് ഇമാം റാസി(ഒ) പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

നൂഹ്,ഇബ്രൈൻ(അ)

ഇബ്രൈൻ(അ)നെ അല്ലാഹു ഉന്നതമായ പദവിയിലേക്കുയർത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു(തത്ത്വത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും ഉന്നതിയിലേക്കുള്ള ഉയർത്തലായ) മിഞ്ചിറാജ് നൽകി. നൂഹ് നബി(അ)നെയും അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിച്ചവരെയും അല്ലാഹു (പ്രളയത്തിൽ നാശമൊന്നുമേൽക്കാതെ) രക്ഷിച്ചു. നബി(സ) തങ്ങളുടെ അനുയായികളിൽ വ്യാപകമായ ഒരു ശിക്ഷയും നടപ്പാക്കുകയില്ലെന്ന് അല്ലാഹു അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇബ്രാഹീം(അ)

ഇബോഹീം(അ)നെ അല്ലാഹു നംറുട ഒരുക്കിയ അശ്വികുണ്ണഡിത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തി; നബി(സ) തങ്ങളെ യുദ്ധത്തിയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തി..... ഇബോഹീം(അ)ന് അല്ലാഹു തന്റെ വലീൽ എന പദവി നൽകി; നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു ആ പദവിയും എല്ലാ പദവികളെക്കാളും ഉന്നതമായ ‘മഹാഖൃഷ്ണ’ന്റെ പദവിയും നൽകി(ഹബീബ് എന പദവി). ഇബോഹീം(അ)ക്ക് കാരംബ നിർമ്മാണത്തിനവസരം നൽകി; നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് ഹജറുൽ അസ്വർ പുനഃസ്ഥാപിക്കാനവസരം നൽകി.

മുസാ(അ)

മുസാ(അ)ന് അല്ലാഹു വടി പാസായി മാറുക എന അമാനുഷികസിഡി നൽകി; നബി(സ) തങ്ങൾക്കല്ലാഹു ഇന്നത്തപ്പന്തിന്റെ കരച്ചിൽ (പ്രവാചക സാന്നിദ്ധ്യ നഷ്ടത്താലുള്ള വിലാപം) നൽകി. ഈ മഹാത്മഭൂതം തന്നെയാണ്..... മുസാ നബി(അ)ന് അല്ലാഹു ചെക്കടൽ പിളർത്തിക്കൊടുത്തു; നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് ചുന്നെന പിളർത്തിക്കൊടുത്തു.

ഹാറുൻ(അ)

ഹാറുൻ (അ)ന് അല്ലാഹു വാഗ്മിലാസം നൽകി; നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് അതിനെക്കാൾ മഹത്താ യ വാഗ്മിത നൽകി. ഹാറുൻ(അ)ന്റെ ഭാഷ ഹിബ്രോവായിരുന്നു; എന്നാൽ നബി(സ) തങ്ങളുടെ ഭാഷ കുടുതൽ സാഹിത്യ സംപൂർണ്ണമായ അബി ഭാഷയാണ്.

യുസൂഫ്(അ)

യുസൂഫ്(അ)ന് അല്ലാഹു സഹനരുത്തിന്റെ അർലുഭാഗം നൽകി; നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് സഹനരും മുഴുവനായി നൽകി. യുസൂഫ് നബി(അ)ന്റെ സപ്പനവ്യാവ്യാനങ്ങൾ അപ്പടി പുലരുകയുണ്ടായി. നബി(സ) തങ്ങളും വളരെ കുടുതൽ സപ്പനങ്ങൾ വ്യാവ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. യുസൂഫ് നബി (അ)ന്റെ സപ്പന വ്യാവ്യാനം പരിമിതമായിരുന്നു.

ദാവൂദ്(അ)

ദാവൂദ്(അ)ന് അല്ലാഹു ഇരുപ്പിനെ(മെഴുകു പോലെ) വിധേയമാക്കിക്കൊടുത്തു. നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു ഉണ്ണഞ്ഞിയ മരക്കഷണം പച്ചയാക്കിക്കൊടുത്തു. തീരെ പ്രസവിക്കാത്ത ആട് നബി(സ) തങ്ങളുടെ സ്പർശം കൊണ്ട് പാൽ ചുരത്തി.

സുഖലൈമാൻ(അ)

സുഖലൈമാൻ(അ)ന് അല്ലാഹു പക്ഷികളുടെ സംസാരം പറിപ്പിച്ചു കൊടുത്തു. നബി(സ) തങ്ങളോട് കല്ലുകൾ സംസാരിച്ചു. ചരൽക്കല്ലുകൾ അവിടുത്തെ കൈകളിൽ തസ്ബീഹ് ചൊല്ലി. വിഷം പുരട്ടിയ അജമാംസം നബി(സ) തങ്ങളോട് വിവരം പറഞ്ഞു.

കാറ്റ് സുഖലൈമാൻ നബി(അ)മിന്റെ വാഹനമായിരുന്നു. നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് അതിനെക്കാൾ വേഗതയുള്ള ബുറാവിനെ നൽകി. നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് ഭൂമിയെ ചുരുട്ടിക്കൊടുത്തു.

ഇഹസാ(അ)

ഇഹസാ(അ)ന് വെള്ളപ്പാണ്ട്, ജൗണയത എന്നിവ സുവപ്പെടുത്താനുള്ള കഴിവും മരിച്ചവർക്കു ജീവൻ നൽകാനുള്ള ശ്രേഷ്ഠിയും നൽകി. നബി(സ) തുഞ്ജിയ കണ്ണ് യഥാസ്ഥാനത്തു വച്ച് സുവപ്പെടുത്തി. മരണപ്പെട്ട ഒരു പെൺകുട്ടിയെ പുനരുജജീവിപ്പിച്ചു സംസാരിപ്പിച്ചു (നോക്കുക: അൽമിനഹുൽ മക്കിയു 2/653-659)

ഈ ചർച്ച അവസാനിപ്പിച്ച് ഇബ്നുഹജർ(റ) പറയുന്നു: “മൊത്തത്തിൽ മറ്റ് അസ്ഥിയാക്കൾക്കു നൽകപ്പെട്ടതിനു സമാനമായതും അതിലുപരിയുമായി കണക്കാക്കാൻ കഴിയാത്തതെ (പ്രത്യേകതകൾ നബി(സ)ക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. എപ്പോഴും അവർക്കെല്ലാം സഹായം നൽകുന്നവരാണ് (ആശയമാണ്) നബി(സ) എന്ന് അറിയിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു ഈ” (അൽമിനഹുൽ മക്കി യു: 2/659).

ചുരുക്കത്തിൽ നബി(സ) തങ്ങൾ എല്ലാ പ്രവാചകരക്കാളും ഉന്നതവും ഉദാത്തവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ അവസ്ഥയും പദവികളും പ്രാപിച്ചവരായിരുന്നെന്നും ആത് അവിടുത്തെ ഭാത്യ-നിയോഗപരമായ അനിവാര്യത തന്നെയായിരുന്നുവെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ഈതര പ്രവാചകർമ്മാരിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് മാത്രം സന്നമായ പല പ്രത്യേകതകളും വേണ്ടിയുമുണ്ട്.

ശരീഅത്തിന്റെ പൊതുവായ നിയമങ്ങളിൽ, ചീലതിൽ നബി(സ) തങ്ങൾക്കു വ്യക്തിപരമായ വിധിവിലക്കുകളാണുള്ളത്. ഈതു നബി(സ) തങ്ങൾക്കു മാത്രം നിർബന്ധമായത്, നിഷിലമായത്, അനുബന്ധിയമായത് എന്നിങ്ങനെ മുന്നു തരത്തിലുണ്ട് നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് മാത്രമായ ആരാവുകളും

അനുഗ്രഹങ്ങളും പദവികളും വേരോയുമുണ്ട്.

നിഖിലമായവ

ഒപ്പാവിത്ത്, തഹജ്ജുർ നിസ്കാരങ്ങൾ, വായ-ദന്ത ശുഖികരണം, ഉള്ളഹിയ്യത് ബലി, കൂടിയാലോചന, യുദ്ധമന്നിവാരുമായ സമയത്ത് ശത്രുക്കളെത്ത് ധാരാളമുണ്ടക്കില്ലും അവരുമായി നേരിടൽ, നിരോധിക്കപ്പെട്ടത് ദുഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടാൽ തിരുത്തൽ, ദരിദ്രനായി മരണപ്പെട്ട കടക്കാരരന്റെ കട വീട്ടൽ, സന്തം ഭാര്യമാർക്ക് പത്തിയായി തുടരുന്നതിൽ സ്വാത്രന്ത്യംനൽകൽ, സമാരംഭിച്ച സുന്നത്തായ കർമ്മം പുർത്തിയാക്കൽ(തഹജ്ജുർ നിസ്കാരത്തിൻ്റെ നിർബന്ധം ഭൂർജ്ജലപ്പെട്ടതാണെന്നില്ലപ്രായമുണ്ട്. നോക്കുക: നിഹായ: 4/177).

ഇവയിൽ ഭാര്യമാർക്ക് സ്വാത്രന്ത്യം നൽകുന്നതല്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെല്ലാം എല്ലാവർക്കും സുന്നത്താണ്. സുന്നത്തിന്റെ നിലവാരത്തിൽ സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നുള്ളൂ. യുദ്ധനിയമം സാഹചര്യം പോലെയായിരിക്കും.

നിഖിലമായവ

സകാത്ത്(നിർബന്ധം) വാങ്ങൽ. സ്വദവ (എച്ചരിക ദാനം) നിഖിലമാണെന്ന നിലപ്രായവുമുണ്ട്. എന്നാൽ സമ്മാനങ്ങളും സംഭാവനകളും സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. എഴുത്തും പാട്ടും അഭ്യസിക്കൽ, പടയക്കി ധരിച്ചാൽ പിന്ന പട അവസാനിക്കുകയോ അവസാനിപ്പിക്കാൻ നിർദ്ദേശമുണ്ടാവുകയോ ചെയ്യുന്നതു വരെ അത് അഴിക്കൽ. ഏപ്പിക പിഡവങ്ങളിലേക്ക് ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിക്കൽ, യുദ്ധത്രന്മെന്ന നിലകല്ലാതെ അനുവദനീയമായ വിഷയത്തക്കുറിച്ചുപോലും ആംഗ്യം കാണിക്കൽ, താൽപര്യമില്ലാത്ത പത്തിമാരെ പച്ച പൊറുപ്പിക്കൽ, വേദക്കാരിയെ വിവാഹം ചെയ്ത്, അടിമ സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്ത്, കൂടുതൽ ലഭിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ വല്ലതും നൽകൽ, ഭൗതികമായ പ്രതിഫലഭ്രഥയോടെ ദീനീ പ്രഭോധനം നടത്തൽ എന്നീ കാര്യങ്ങൾ നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് നിഖിലമായവയാണ്.

അനുവദനീയമായ ഇളവുകൾ

വലിയ അശുദ്ധിയുണ്ടായിരിക്കു പള്ളിയിൽ താമസിക്കൽ, വിവാഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചിലകാര്യങ്ങൾ, ഭാര്യമാരുടെ എല്ലാം. തുടർച്ചയായ പ്രതാനുഷ്ഠാനം(രാത്രിയടക്കം), അസ്വാദിന്റെ ശേഷം സുന്നത്ത് നിസ്കാരം, സ്വലാത്ത് എന്ന പദമുപയോഗിച്ചുള്ള പ്രാർഥന തുടങ്ങിയവ നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകമായി അനുവദനീയമായ കാര്യങ്ങളാണ്. ഉദാഹരിക്കുന്ന വുള്ളാൻ മുറിയുമെന്ന കാര്യത്തിലും നബി(സ)ക്ക് ഇളവുണ്ട്. ഇത്തരം ഇളവുകളുായിരുന്നിട്ടും, ഇവയിൽ പ്രഖ്യാതനവശിയിൽ സഹായകവും അവശ്യവുമായ കാര്യങ്ങളേ അവിടുന്നു ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ.

ആദരവുകൾ

നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള ആദരവുകളിൽ, ഏപ്പികവും പാരതികവുമായതുണ്ട്. തങ്ങളുടെ സമുദായത്തിനു പ്രത്യേകമായി ലഭ്യമായിട്ടുള്ള ആദരവുകളും അവിടുത്തെ ആദരവിന്റെ ഭാഗമാണ്.അവിടുത്തെ പ്രത്യേകതകളുടെ മണ്ഡലം അതിവിശാലമാണ്. അതിൽനിന്ന് ഉദാഹരണത്തിനു എതാനും ചിലത് മാത്രമേ ഉല്ലരിക്കാൻ സാധിക്കും. അതിനു തന്നെ നമ്മുടെ ഭൂർജ്ജലപ്പെടുത്തിവിശാലമായ അർമ്മതലങ്ങൾ ഉണ്ടായെന്നും. എതാനും പ്രത്യേകതകൾ മുമ്പുലപരിച്ചു. നബി(സ) തങ്ങളുടെ മഹത്മരിയുന്നതിലേക്കുള്ള സുചനകളെന്ന നിലയിൽ ചിലതു കൂടി ശ്രദ്ധിക്കുക.

സത്യവിശ്വാസികളോടു നബി(സ) അവരുടെ സന്തം ശരീരങ്ങളെക്കാൾ ബന്ധപ്പെട്ടവരാണ്. നബി(സ) തങ്ങളുടെ പത്തിമാർ സത്യവിശ്വാസികളുടെ മാതാകളാണ്. അവരെ വിവാഹം കഴിക്കൽ സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് നിഖിലമാണ്.

അല്ലാഹു പറയുന്നു: “പ്രവാചകർ(സ) മുഅ്മിനീങ്ങളോട് അവരുടെ സന്തം ശരീരങ്ങളെക്കാൾ ബന്ധപ്പെട്ടവരാണ്, നബി(സ) തങ്ങളുടെ പത്തിമാർ അവരുടെ മാതാകളാണ്”(ആഗ്രഹം; അൽ-അഹ്സാബ്:6).

സത്യവിശ്വാസികളോട് കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അവിടുന്ന അവരുടെ കാര്യത്തിൽ വലിയ ആഗ്രഹവും പ്രതീക്ഷയും പച്ച പുലർത്തിയിരുന്നു. ലഭ്യമായ സുവർണ്ണാവസരങ്ങളിലെല്ലാം സമുദായത്തിന്റെ ഗുണത്തിനായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ വഹ്യിന്റെ ഇടവേള ദീർഘചിച്ച കാരണത്താൽ പ്രയാസപ്പെട്ടിരിക്കു വഹ്യ പുനരാരംഭിക്കുകയും പാരതിക സന്ദേശത്തെക്കുറിച്ച് വിവരം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അവിടുന്ന സ്വന്മുദായത്തിലെ

മുഴുവനാളുകളുടെയും സർഗ്ഗപ്രവേശമില്ലാതെ ഞാൻ തൃപ്തിപ്പെടില്ല' എന്നു പറഞ്ഞ സന്ദർഭം ഉദാഹരണം. വിഷമകരമായ വല്ലതും സമുദായത്തിനെത്തുമെന്നറിഞ്ഞാൽ അതിൽ നിന്നവരെ സുരക്ഷിതരാക്കുന്നതിനായി അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ശഫാഅത്തിനുള്ള അവസരം സമുദായത്തിന് ഗുണപരമായി വിനിയോഗിക്കാൻ നീട്ടിപ്പച്ചിരിക്കയാണ്.

"നിങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടുന്ത് പ്രവാചകനു വിഷമമാണ്. നിങ്ങളുടെ ഗുണത്തിൽ ഏറെ തൽപര രൂ. സത്യവിശ്വാസികളോട് ദയയും കരുണയുമുള്ളവരുമാണ്"(ആശയം; അത്തഭാവഃ:128).

അല്ലാഹു നമുക്ക് ചെയ്തിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായതാണ് നബി(സ) തങ്ങൾ. സത്യത്തിന്റെ സരണി കാണിച്ചു എന്നത് മാത്രമല്ല, എഹികമായ കാര്യങ്ങളിലും അവിടുന്നു സുരക്ഷിതവും സുതാര്യവുമായ മാർഗം തെളിയിച്ചു തന്നു.

"സത്യ വിശ്വാസികൾക്ക് അവരിൽനിന്നു തന്ന ഒരു പ്രവാചകനെ നിയോഗിക്കുക വഴി അല്ലാഹു വലിയ അനുഗ്രഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നു"(ആശയം; ആലുള്ളംറാൻ:164).

വിശ്വാസികൾ നബി(സ) തങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കുന്ന വിശ്വാസവും അനുസരണവും അല്ലാഹുവി ലർപ്പിക്കുന്ന വിശ്വാസത്തിനും അവനെ അനുസരിക്കുന്നതിനും തുല്യമാണ്. "നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെയും അവൻ ദുതനെയും വഴിപ്പെടുക" (ആശയം:ആലുള്ളംറാൻ :132) എന്നാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്

"ആരെകില്ലും അല്ലാഹുവിനെയും റസൂലിനെയും ധികരിക്കുകയും അവന്റെ പരിധികൾ ലംഘിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവനെ ശാശ്വതമായി നുകളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതാണ്" (ആശയം; അന്നിസാൽ :14)

നബി(സ) തങ്ങളെ പിൻപറ്റാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്നേഹം ലഭിക്കുകയില്ല. "നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, എന്ന പിന്തുടരുക; എന്നാൽ അല്ലാഹു നിങ്ങളെ യും സ്നേഹിക്കുന്നതാണ് എന്നു നബിയേ, അങ്ക് പറയുക"(ആശയം; ആലുള്ളംറാൻ:31).

കാരുണ്യ കേദാരം

ലോകത്തിനാകമാനം നബി(സ) തങ്ങൾ കരുണയാണ്. വിശ്വാസി അവിശ്വാസി ഭേദമന്യും സർവരും നബി(സ) തങ്ങളുടെ കാരുണ്യം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. പകേശ, അവിശ്വാസി ഈ കാരുണ്യത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്നു. സത്യവിശ്വാസികളാരെകില്ലും ഈ കാരുണ്യം നിശ്ചയിച്ചാൽ പരാജിതനായിപ്പോകും. ഈ കാരുണ്യപ്രസരണത്തിന് നബിയുടെ ജീവിത മരണ അതിർവരഞ്ഞുകളില്ല. അവിടുത്തെ ജീവിതവും മരണവും ഒരു പോലെ സമുദായത്തിന് ഗുണകരമാണ്. നബി(സ) തങ്ങൾ പറയുന്നു:

"എൻ്റെ ജീവിതം നിങ്ങൾക്കു ഗുണമാണ്. നിങ്ങൾക്കു (ഗുണത്തിനുള്ള) വിവരങ്ങൾ അറിയിക്കപ്പെടുകയും (എൻ്റെ ജീവിത കാലത്ത് മാർഗദർശനത്തിനു ഞാൻ കുടെയുണ്ടാ വും) നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പിവരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. എൻ്റെ വഹനത്തും നിങ്ങൾക്കു തന്മാണം. നിങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എനിക്കു പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെടും. ഗുണമായതു കാണുമ്പോൾ ഞാൻ അല്ലാഹുവിനെ സ്തുതിക്കും. ദോഷമായതു കാണുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഞാൻ അല്ലാഹുവിനോട് പാപമോചന പ്രാർമ്മന നടത്തും"(ബസ്താർ: മജ്മളസ്സവാള്ള്).

നബി(സ) തങ്ങൾ നമ്മുടെ എഹിക ജീവിതത്തിന്റെ സുരക്ഷാകവചമാണ്. ഈ ലോകത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം നബി(സ) തങ്ങൾ കാരണമാണ് സിലുമായത്. മകയിലെ അവിശ്വാസികൾ നബി(സ)യുടെ പ്രവോധന പ്രവർത്തനങ്ങൾ തടസ്സപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് വെല്ലുവിളിച്ച സംഭവം ഓർക്കുക. സുറത്തുൽ അൻഹാലിൽ ഇതെങ്കുറിച്ച് വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. "ഈത് സത്യമാണെങ്കിൽ നിശ്ചയികളായ തങ്ങളുടെ മേൽ ആകാശത്ത് നിന്നു കല്പുമഴ വർഷിക്കുകയോ വേദനാജനകമായ ശിക്ഷ അവതരിക്കുകയോ ചെയ്യേത്" എന്നായിരുന്നു അവർ പറഞ്ഞത്. അപ്പോൾ അല്ലാഹു പറഞ്ഞു:

"അങ്ക് അവർക്കിടയിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു അവരെ അല്ലാഹു ശിക്ഷിക്കുന്നതല്ല. അവർ പാപമോചനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും അല്ലാഹു അവരെ ശിക്ഷിക്കുന്നതല്ല"(ആശയം അൽ അൻഹാൽ:33).

പാപത്തിനും ധിക്കാരത്തിനും ശിക്ഷ ഇരുങ്ങെണ്ണതാണ്; പാപമോചനം നടത്തുക വഴി പാപകരു നിങ്ങളിപ്പോവുന്നതോടെയാണു ശിക്ഷയുടെ സാഹചര്യം ഇല്ലാതാവുക. എന്നാൽ അതിനു തുല്യമായാണിവിടെ നബി(സ) തങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യത്തെ വിവരിപ്പിക്കുന്നത്. നബി(സ) തങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യം അവിശ്വാസികൾക്കു പോലും- അവരുടെ ധിക്കാരം പാപമോചന പ്രാർമ്മനക്കോ പശ്ചാത്താപഭോധത്തിനോ സാധ്യതയില്ലാത്ത പാപ മായിരുന്നിട്ടുപോലും- ശിക്ഷയിൽ നിന്നു സുരക്ഷിതത്വം നൽകുന്നു എന്നാണെങ്കിൽ നബി(സ) തങ്ങളുടെ ഭൗതികവും ബർസവിയുമായ സാന്നിധ്യം

സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് ആത്മീയവും ഐഹികവുമായ സുരക്ഷയും കാവല്യമാണ് എന്നതിൽ സംശയിക്കേണ്ടതില്ല.

നബി(സ) തങ്ങളെക്കാണ്ഡും അവിടുത്തെ പുണ്യദേശത്തെക്കാണ്ഡും അല്ലാഹു സത്യം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആദരണീയമായതിനെന്നാണ് സത്യത്തിനുപയോഗിക്കുക. അതിന്റെ സാഭാരികത അതാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ സത്യങ്ങൾ, സത്യംചെയ്യാനുപയോഗിക്കുന്നതിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുകയാണ്. നബി(സ) തങ്ശർക്ക് ചില സന്ദേശ വാർത്തകളെ റിയിക്കുന്നതിനും അല്ലാഹു സത്യം ചെയ്തതായി കാണാം. സുറിയൻ യാസീൻ, സുറിയൻ വലം, സുറിതുന്നജ്ഞം, സുറിതുള്ളൂഹാ തുടങ്ങിയവയിൽ ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്.

ആദരണീയ സംഖ്യാധന

വിശുദ്ധവുർആനിൽ പല പ്രവാചകന്മാരെയും അല്ലാഹു സംഖ്യാധന ചെയ്ത വാചകങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിലെല്ലാം അവരുടെ നാമമെടുത്താണ് വിളിച്ചറിക്കുന്നത്. എന്നാൽ നബി(സ) തങ്ങളെ ‘ഓ പ്രവാചകരേ, ഓ ദുരരേ, ഓ പുതച്ചു കിടക്കുന്നവരേ’ തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങളിലൂടെയല്ലാതെ അവിടുത്തെ നാമത്തിൽ വിളിച്ചിട്ടില്ല. നബി(സ) തങ്ങളെ അവിടുത്തെ പേരു കൊണ്ട് അഭിസംഖ്യാധന ചെയ്യാൻ ആർക്കും പാടില്ല. അതേസമയം പുർണ്ണപ്രവാചകന്മാരോട് അവരുടെ സമുദായം പേരു വിളിച്ചു നടത്തിയ അഭിസംഖ്യാധനകൾ വുർആൻ ഉല്പത്തിട്ടുമുണ്ട് നബി(സ)യെ അങ്ങനെ അഭിസംഖ്യാധന ചെയ്യരുതെന്നാണു നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. “നിങ്ങളിൽ ചിലർ ചിലരെ വിളിക്കുന്നതു പോലെ ദുരരെ നിങ്ങൾ വിളിക്കരുത്”(ആശയം; അനുഃഥം: 63).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ സന്നിധിയിൽ അവിടുത്തെ ശബ്ദത്തെക്കാൾ ഉച്ചത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ പാടില്ല. പരസ്പര സംസാരത്തിലും നബി(സ)യുടെ ശബ്ദത്തെക്കാൾ ശബ്ദം ഉയർത്താൻ പാടില്ല. “വിശ്വാസികളേ, നിങ്ങളുടെ ശബ്ദങ്ങൾ നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശബ്ദത്തെക്കാൾ ഉയർത്തരുത്. നിങ്ങളിൽ ചിലർ ചിലരോട് ഉച്ചത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നതു പോലെ നബി(സ) തങ്ങളോട് ഉച്ചത്തിൽ സംസാരിക്കരുത്. (അതുകാണം) നിങ്ങളിറിയാതെ നിങ്ങളുടെ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ പൊളിഞ്ഞു പോവാനിടയുണ്ട്”(ആശയം: അർഹുജുറാത്ത് 2,3).

സ്വലാത്ത്

നബി(സ) തങ്ങളുടെമേൽ സദാ സ്വലാത്ത് തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ‘അല്ലാഹുവും അവൻ്റെ മലകുകളും നബി(സ) തങ്ങളുടെ മേൽ സ്വലാത്ത് ചെയ്യുന്നുണ്ട്’ എന്നാണ് വുർആൻ പറയുന്നത്. ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാവികാലക്രിയാരൂപത്തിന് വർത്തമാനത്തിന്റെയും ഭാവിയുടെയും അർമ്മതലമുണ്ട്. അതായത് നിരന്തരം, എന്നെന്നും സ്വലാത്ത് തുടരുന്നു എന്നർഹം.

“നിശ്ചയം, അല്ലാഹുവും അവൻ്റെ മലകുകളും നബി(സ) തങ്ങളുടെ മേൽ സ്വലാത്ത് ചെയ്യു നു; സത്യവിശ്വാസികളേ, നിങ്ങൾ നബി(സ) തങ്ങളുടെ മേൽ സ്വലാത്ത് ചൊല്ലുകയും സലാം പറയുകയും ചെയ്യുക”(ആശയം; അൽ അഹർസാബ്: 56).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ പേരിൽ സ്വലാത്ത് ചൊല്ലുന്നവർക്ക് പ്രതിഫലമായി ലഭിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിൽനിന്നുള്ള സ്വലാത്ത് തന്നെന്നാണ്. ‘എത്രാരു സൽക്കർമ്മത്തിനും അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ച പ്രതിഫലം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്’ എന്നു നബി(സ) പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വലാത്തിന്റെ പ്രതിഫലം സ്വലാത്ത് തന്നെന്നാണെന്നും നബി(സ) തങ്ശർ പറിപ്പിച്ചത്. “ആരൈകിലും എൻ്റെമേൽ ഒരു സ്വലാത്ത് ചൊല്ലിയാൽ അല്ലാഹു അവൻ്റെമേൽ പത്തു സ്വലാത്ത് ചെയ്യുന്നതാണ്”(മുസ്ലിം).

ഇങ്ങനെ പകരത്തിനു പകരം, എന്നപോലെ ചെയ്തതുതനെ പത്തിരട്ടി പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടുന്ന സൽക്കർമ്മമെന്ന പ്രത്യേകത സ്വലാത്തിനു മാത്രമെയുള്ളൂ. വളരെ ശ്രദ്ധയായ ശൈലിയിലൂടെയാണ് അതിനുള്ള നിർദ്ദേശം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത്. പുർണ്ണ പ്രവാചകന്മാരിലാരും ഇതു പോലൊരു അനുഗ്രഹത്തിനും ഉന്നതമായ പദ്ധിക്കും അർഹരായിട്ടില്ല. ഇതുപോലൊരു പ്രതിഫല വാഗ്ദാനവും മുസ്വണായിട്ടില്ല.

ഇന്നൊങ്ക് മിത്രരാജ്ഞ, ധാരാളം മുഖ്യജിസത്തുകൾ, പ്രഭേദധന വിജയം, അനുയായികളുടെ ആധിക്യം, അജയ്യമായ പുർണ്ണരുൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ നാമങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള വിഗ്രഹങ്ങളും തുടങ്ങി ധാരാളം പ്രത്യേകതകൾ നബി(സ)ക്കു മാത്രമായി ഇനിയുമുണ്ട്.

നബി(സ) പറഞ്ഞു: ഇതര പ്രവാചകരാർക്കാൾ ആരു കാര്യങ്ങൾ കൊണ്ട് എന്ന ശ്രേഷ്ഠമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എനിക്ക് സമ്പൂർണ്ണ പചനങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്നു. ശത്രുക്കളെ ഭയപകിതരാകി എന്ന സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. സമരാർജ്ജിത സ്വത്തുകൾ എനിക്ക് അനുവദനീയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ശുശ്രീകരിക്കാൻ പറ്റുന്നതും

ഗുഡിയുള്ളതുമാക്കി ഭൂമിയെ എനിക്ക് നിശ്ചയിച്ചുതനിരിക്കുന്നു. സുഷ്ടികളിലേക്ക് മുഴുവൻ എന്ന നിയോഗി ചീരിക്കുന്നു. എന്നെങ്കാണ്ക പ്രവാചകശൃംഖലക്കു സമാപനം കുറിച്ചിരിക്കുന്നു”(മുസ്ലിം).

ഈമാം ബുവാർ(റ) ഉദ്ദരിച്ച ഹദീസിൽ ‘എനിക്ക് ശഹാഅത്ത് നൽകിയിരിക്കുന്നു’ എന്നാണു ഇളർ. ഈമാം അഹർമർ(റ)വിന്റെ ഹദീസിൽ ഭൂമിയുടെ താങ്കോലുകൾ എനിക്ക് (നിക്ഷേപങ്ങൾ)നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, എന്റെ സമുദ്രാധിക്കുന്നു, എനിക്ക് അഹർമർ എന്ന പേരു നൽകി എന്നും ബസ്താർ(റ)വിന്റെ നിവേദനത്തിൽ ‘എനിക്ക് കൗസർ നൽകിയിരിക്കുന്നു’ എന്നുമുണ്ട്.

പാരതീക ലോകത്തും

പരലോകത്തും നബി(സ) തങ്ങൾക്കു ധാരാളം പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. എല്ലാ പ്രവാചകന്മാർക്കും അനുകൂലമായി, അവലെല്ലാം അവരുടെ ദാത്യം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു നബി(സ) തങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തും. പുനരുത്ഥാന നാളിൽ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ആദ്യം പുറത്തു വരുന്നതു നബി(സ) തങ്ങളായിരിക്കും.

“വബർ പിളർന്നു പുറത്തുവരുന്നവരിൽ ആദ്യത്തെതയാൾ ഞാനായിരിക്കും” (മുസ്ലിം). “അന്തുനാളിൽ ഞാൻ അന്വിയാകളുടെ നേതാവായിരിക്കും, അവരിലെ പ്രസംഗകനുമായിരിക്കും, അവരുടെ ശ്രിപാർശകനുമായിരിക്കും” (അഹർമർ). “ആദം(അ) മുതലുള്ള ഒരു പ്രവാചകനും അന്ന് എന്റെ ലിവാളൻ കീഴിലല്ലാതെയുണ്ടാവില്ല ...”(തുർമുദി).

“നരകത്തിനു മുകളിലൂടെ ഒരു പാലം വെക്കപ്പെടും. അപ്പോൾ ആ പാലത്തിലൂടെ ആദ്യം കടക്കുന്നതു ഞാനും എന്റെ സമുദ്രാധിക്കും”(മുസ്ലിം).

“അന്തുനാളിൽ അന്വിയാകളിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ അനുയായികളുള്ളവൻ ഞാനായിരിക്കും. ഞാനായിരിക്കും ആദ്യമായി സർഗവാതിലിൽ മുട്ടുന്നവൻ”(മുസ്ലിം).

“അന്തുനാളിൽ ഞാൻ സർഗവാതിൽക്കൽ ചെല്ലും; എനിട്ട് വാതിൽ തുറക്കാനാവശ്യപ്പെടും. അപ്പോൾ സർഗത്തിന്റെ പാരാവുകാരൻ അകത്തു നിന്നു ചോദിക്കും: ‘ആരാൺ നീ? മുഹമ്മദാൻ എന്നു ഞാൻ പറയും. അപ്പോൾ മലക് പറയും: അങ്ങങ്കാണനോട് ഈ വാതിൽ തുറക്കാൻ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടത്. അങ്ങങ്ക് മുസ്ബായി മറ്റാർക്കും ഞാൻ തുറക്കുകയില്ല”(മുസ്ലിം). “അപ്പോൾ അവർ എനിക്കായി സർഗവാതിൽ തുറക്കും; അവർ എനിക്ക് സ്വാഗതമോതും” .(തുർമുദി)

ഹയളൂൽ കൗസർ നബി(സ) തങ്ങൾക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിശിഷ്ടമായ പാനീയമാണെത്. അതിന്റെ അധികാരം നബി(സ) തങ്ങൾക്കാണ്.

“ഞാൻ നിങ്ങളെ ഹയളൂൽക്കൽ കാത്തു നിൽക്കുന്നുണ്ടാവും. അവിടെ വന്ന് ആരെങ്കിലും അതു കുടിച്ചാൽ പിന്നെയാരിക്കലും അവർക്കു ഭാഗിക്കുകയില്ല”(മുസ്ലിം).

സർഗത്തിൽ ലഭ്യമാവുന്ന വിശിഷ്ടമായാരു പദവിയാണ് വസീലത്ത്. അത് രാശർക്കു മാത്രമേ ലഭിക്കു; അത് നബി(സ) തങ്ങൾക്കായിരിക്കും.

“പിനീട് നിങ്ങൾ എനിക്കു വസീലയെ ചോദിക്കുക; നിശ്ചയം, അത് സർഗത്തിലെ ഒരു പദവിയാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഭാസന്മാരിൽ രാശർക്കു മാത്രമേ അത് അനുയോജ്യമാവു (ലഭ്യമാവു). ആ അടിമ ഞാനാവണമെന്ന് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. എനിക്ക് വസീലയെ ചോദിക്കുന്നവൻ എന്റെ ശഹാഅത്ത് ലഭ്യമാവുന്നതാണ്”(മുസ്ലിം).

സകലസുഷ്ടികളുടെയും പ്രശ്രംസക്കും സ്ത്രുതിക്കും നബി(സ) തങ്ങളെ പ്രാപ്തമാക്കുന്ന പദവിയാണ് മഖാമുഹർമ്മത്. നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് മാത്രം നൽകപ്പെടുന്ന പദവിയാണത്. നബി(സ) പറയുന്നു:

“ജനങ്ങൾ അന്തുനാളിൽ ധാത്രയാക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ഞാനും എന്റെ സമുദ്രാധിക്കും ഒരു പ്ര ത്രേക അവസ്ഥയിലായിരിക്കെ എന്റെ നാമ്പൻ എന്നെയാരു ഹരിതവസ്ത്രം ധരിപ്പിക്കും. പിനീട് എനിക്ക് അനുമതി ലഭിക്കും. അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഫോലെ ഞാൻ ആവശ്യങ്ങൾ പറയുന്നതാണ്. അതശ്രേഷ്ഠതാണ് (അവസര സഹാഗ്യം) മഖാമുഹർമ്മത് (അഹർമർ).

ശഹാഅത്തുകൾ

നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് അന്തുനാളിൽ വിവിധതരം ശഹാഅത്തുകൾക്കവസരമുണ്ട്. വാളി ഇയാളി(റ) അത് അഞ്ചു വിധമാണെന്നു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്:

1. പൊതുവായ ശഹാഅത്ത്.

2. വിചാരണയില്ലാതെ സ്വർഗ്ഗപ്രവേശം നടത്താനുള്ളത്.
3. പാപം കാരണം നരകാവകാശികളായിത്തീർന്ന സത്യവിശാസികൾക്കു വേണ്ടിയുള്ളത്.
4. പാപം ചെയ്തു നരകാവകാശികളായി നരകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുവർക്ക്.
5. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുവർക്ക് അവരുടെ പദവികൾ ഉയർത്താനും വർദ്ധിപ്പിക്കാനും വേണ്ടിയുള്ളത്.

പൊതുവായ ശഫാഅത്ത്

പൊതുവായിട്ടുള്ള ശഫാഅത്ത് മഹർജിലെ വിഷമയ്ക്കുത്തിൽ ജനങ്ങളെ വിചാരണ നടത്തി ഫോചിപ്പിക്കുന്നതിനായുള്ളതാണ്. ആദു, നൃഹർഷ്റ്റം, മുസാ, ഇബ്രാഹീം, മുസാ(അ) എന്നിവരെ സമീപിച്ചു തങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ശിപാർശ നടത്താൻ അപേക്ഷിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ അവരെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുമാറുമ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങളാംാവശ്യപ്പെടുകയും അവിടുന്ന ശിപാർശ നടത്തുകയും ചെയ്യും. ഈ ശഫാഅത്തിനുള്ള അവസരം ലഭിക്കുകയെന്ന പദവിയാണ് മാഖുമുമർമ്മുട്ട് എന്നതതെ കുടുതൽ പ്രഖ്യാപനായ അഭിപ്രായം ഈ പദവി നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് മാത്രം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായതിനാലാണ് മറ്റു പ്രവാചകന്മാരെല്ലാം ‘ശോന്തിനർഹമനല്ല’ എന്നു പറഞ്ഞ് ശഫാഅത്തിനുള്ള അപേക്ഷ നിരസിക്കുന്നത്

സമുദായത്തിൽ

നബി(സ) തങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതയുടെ ഭാഗമായി അവിടുത്തെ സമുദായത്തിനും ധാരാളം പദവികളും ശുണ്ണങ്ങളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. നബി(സ) തങ്ങളുടെ സമുദായം ഉത്തമസമുദായമാണ്. ‘ഇന്സ്ലാം’ എന്നും ‘മുസ്ലിംകൾ’ എന്നും വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും ഈ സമുദായത്തെയാണ്. വിശ്രൂത ഇന്സ്ലാമിന്റെ പ്രായോഗിക രൂപമായ ശരീഅത്തിന്റെ സമ്പർഖ്മായ രൂപം അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുകയും അതുവഴി ഏറ്റവും വലിയ അനുഗ്രഹത്തിനു പാത്രിച്ചുതരാവുകയും ചെയ്തവരാണവർ. പൂർവ്വകാല ശരീഅത്തിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി അനുഷ്ഠിക്കാൻ പ്രയാസം കുറഞ്ഞ മതനിയമങ്ങളാണ് ഈ സമുദായത്തിനു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അന്ത്യനാളടക്കുമ്പോൾ ഈ ലോകത്തേക്കു വീണ്ടും വരുന്ന ഇബ്രാഹീം ഈ സമുദായത്തിലെ ഒരുഗ്രവും കൂടിയായിരിക്കും. അദ്ദേഹം മഹർജി ഇമാമിന്റെ പിന്നിൽ മാർമ്മമായി നിന്മകൾക്കും. നിന്മക്കാരത്തിനു ശുശ്രീകരിക്കാൻ വെള്ളം ലഭിക്കാതെ സാഹചര്യത്തിൽ തയ്യാറും ചെയ്തു ശുശ്രീവരുത്താമെന്ന ആനുകൂല്യം, വൈളിയാഴ്ച, അതിൽ പ്രാർമ്മനകുത്തരം ലഭിക്കുന്ന പ്രത്യേക സമയം, ലൈലതുൽ വർഡ്, സത്യമാർഗ്ഗം അവലംബിച്ചു ജിവിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യം തുടങ്ങിയ ഏറ്റവികലോകത്തു തന്നെ നിരവധി പ്രത്യേകതകൾ ഈ സമുദായത്തിനുമാത്രമുള്ളതാണ്. അതാകട്ടെ നബി(സ) തങ്ങളുടെ മഹത്തതിന്റെ ഭാഗമാണു താനും.

സർഗ്ഗത്തിൽ നേതൃപദവിയിലുള്ളവർ ഈ സമുദായത്തിലുള്ളവരായിരിക്കും. ചെറിയ കർമ്മത്തിനു വലിയ പ്രതിഫലം, സർഗ്ഗപ്രവേശത്തിലും, സിരാത് കടക്കുന്നതിലുമുള്ള പ്രമമസ്ഥാനം, വൃളിഞ്ച ചെയ്തതിന്റെ അടയാളമായി കൈകാലുകളും മുവവും പ്രകാശിക്കുന്നവരായി അന്ത്യനാളിൽ യാത്രയാക്കപ്പെടൽ, പൂർവ്വ സമുദായങ്ങളിൽ അവരുടെ പ്രവാചകന്മാർ പ്രവേശാധന ദാത്യം നടത്തിയതിന്റെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തൽ, സർഗ്ഗാവകാശികളിൽ ഭൂതിപക്ഷം തുടങ്ങിയ പാരതിക ലോകത്തെ സൗഭാഗ്യങ്ങളും ഏറെയുണ്ട്. നബി(സ) തങ്ങളുടെ അനുയായികളെന്ന നിലക്കാണിവയും ലഭ്യമാവുന്നത്.

സവിശേഷതകൾ

നബി(സ) തങ്ങളുടെ ഈ സവിശേഷതകൾ വിവരിക്കുന്നത് അവിടുത്തെ മഹത്വം മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ്. അല്ലാതെ മറ്റു പ്രവാചകന്മാരുടെ പദവി കുറച്ചു കാണിക്കാണ്ണി. അവരുടെയെല്ലാവരുടെയും പദവി ഉന്നതമായതാണ്. ഒരാളുടെയും അടിസ്ഥാന പദവിയിൽ നൃന്തര ആര്യോഹിക്കാൻ പാടില്ല. അല്ലാഹു തന്നെ ചിലരെ ചിലരെക്കാർ ദ്രോഷ്ഠംമാക്കിയിട്ടുണ്ടെല്ലോ “അ ദുതന്മാരിൽ ചിലരെ നാം ചിലരെക്കാർ ദ്രോഷ്ഠംരാക്കിയിരിക്കുന്നു” (ആശയം; അൽ ബബറ:253). ഈ ദ്രോഷ്ഠംതകൾ എടുത്തു പറയുന്നത് ശുണ്ണകരമായ പ്രതിഫലനമുണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നാണു പണ്ടിതാഭിപ്രായം. സുന്നതു പ്രവാചകരുടെയും നേതാവിന്റെയും ശുണ്ണങ്ങളും ചരിത്രവും അറിയുക എന്നതും അത് വിളംബരം ചെയ്യുക എന്നതും സദ്ഗുദ്ധേശ്യവുമുണ്ടും നടക്കേണ്ണ സർക്കർമ്മമാണ്. അതിന് ഇതര പ്രവാചകന്മാരെ അവഗണിക്കുക എന്നർമ്മാണം.

പ്രവാചകത്വം എന്തുകൊണ്ട് ? എങ്ങനെ?

» **ഇലാഹീഭാനം**

» **പ്രവാചകർ മനുഷ്യരിൽ നിന്ന്**

»	അനിവാര്യമായ ഗുണങ്ങൾ	»	പാപസുരക്ഷിതത്വം
»	ബഹുമുഖദാത്രം	»	തൈഹീം
»	വിധിവിലക്കുകൾ	»	സർസ്സറണി
»	നിരുപമ മാതൃക	»	ഇഹവും പരവും
»	ഒരു സംശയം	»	മുഞ്ജിസത്തുകൾ
»	സാഹചര്യക്രോക്രീകരണം		

മനുഷ്യർക്കു മാർഗ്ഗദർശനമാണ് പ്രവാചക നിയോഗത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. മനുഷ്യപ്രകൃതം ഒരു മാർഗ്ഗദർശകന്റെയും മാർഗ്ഗത്തിന്റെയും അനിവാര്യത തേടുന്നുണ്ട്. ഈ സാതന്ത്ര്യവും പ്രവർത്തന ശ്രഷ്ടിയുമുള്ള മനുഷ്യനെ സ്വതന്ത്രമായി വിടുന്നത് നാശഹേതുകമാണ്. അതിനാൽ തന്നെ അവനാവശ്യമായ മാർഗ്ഗദർശനം പ്രപഞ്ചസ്താവായ നാമൻ തന്നെ നൽകേണ്ടതുണ്ട്. അതുമായി അല്ലാഹു നിയോഗിക്കുന്നവരാണ് പ്രവാചകന്മാർ.

നുബുള്ളത്ത് എന പദ്ധതിന്റെ ഭാഷാർമ്മം ‘വിവരമരിയിക്കൽ’ എന്നോ ‘പ്രവചിക്കൽ’ എന്നോ ആണ്. എന്നാൽ ഈ പദ്ധതിന്റെ കേവല അർമ്മപരിധിയിൽ ഒരുണ്ടുന്നതല്ല ഈ പദവി. പ്രവാചകത്വം എന്നത് മനുഷ്യപ്രയത്നത്താൽ നേടിയെടുക്കാനാവാതെ തികച്ചും ഇലാഹീഭാനമായിട്ടുള്ള അത്യുത്തമ പദവിയാണ്. പ്രപഞ്ചനാമൻ അതിമഹത്തായ അനുഗ്രഹ കടക്കഷ്ടത്താൽ നടത്തുന്ന ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ്. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവാചകൻ എന്നാൽ ‘അല്ലാഹു തന്റെ സന്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനായി തിരഞ്ഞെടുത്തവൻ’ എന്നാണ രംഭം. പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ പ്രഭോധനപരമായ ഭാത്യമാണ് റിസാലത്ത്. അതിനാൽ തന്നെ എല്ലാ ദുതന്മാരും പ്രവാചകന്മാരായിരിക്കും. എന്നാൽ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും ദുതനാരായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല.

മനുഷ്യന്റെ സംഭവണിശേഷിക്കു സാഹചര്യപരമായ പരിമിതികളും പരിധികളും ഉണ്ടാവാം. ഈ പരിധികളും പരിമിതികളും തകസ്സുമാവാത്ത വിധം അവനു മാർഗ്ഗദർശനം ലഭിക്കണം. ഇതിന് നീ അനുയോജ്യരായ മാർഗ്ഗദർശകരുണ്ടാവേണ്ടതുണ്ട്. ഇതിനാലാണ് അല്ലാഹു മാനവരാശിയു ഒ ഏഴിക്കപ്പാരതിക സുസ്ഥിതിക്കും സമാധാനത്തിനും ആവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങളുമായി അവതിൽനിന്നു തന്നെ പ്രവാചകന്മാരെയും ദുതന്മാരെയും നിയോഗിച്ചത്. അല്ലാഹു പറയുന്നു: “നിശ്ചയം, നാം നമ്മുടെ ദുതന്മാരെ ദുഷ്കാന്തങ്ങളുമായി അയച്ചിരിക്കുന്നു. അവരോടൊപ്പം ശ്രമവും ക്രമീകരണവും നാം അവത്തിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു; ജനങ്ങൾ നീതി പൂർവ്വം നിലനിൽക്കാനായിട്ട്”(ആശയം; അൽ ഹദീം: 25).

ദുതന്മാരെ നിയോഗിച്ചു ജനങ്ങളെ സർസ്സരണിയിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ യുക്തമായ തീരുമാനത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. അല്ലാഹു പറയുന്നു: “താക്കീത് നൽകുന്നവരും സന്തോഷവാർത്തയിൽക്കുന്നവരുമായ ദുതന്മാരെ നാം നിയുക്തരാക്കിയിട്ടുണ്ട്; ആ ദുതന്മാർക്കു ശേഷം ജനങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനോട് അവൻ്റെ നീതിനിർവ്വഹണത്തിനെതിരെ എതിർന്നുയാം ഉന്നയിക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി”(ആശയം; അന്നിസാഅഃ:165).

‘വിധിനിർണ്ണയനാളിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ തീരുമാനത്തിനെതിരെ, ഞങ്ങളിലേക്കൊരു പ്രവാചകനെ നിയോഗിച്ചു സത്യവാർത്തകളിൽക്കൂടിരുന്നുകൾക്കിൽ ഈ ദുർഗ്ഗതിയുണ്ടോ വില്ലായിരുന്നു എന്നു പറയുന്ന സാഹചര്യം പ്രവാചകന്മാരുടെ നിയോഗത്തിലും അല്ലാഹു ഇല്ലാതാക്കി.

മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിയുടെ സ്വാഭാവികതകളിലിയിച്ചിരുന്നുകൾക്കിൽ ഈ ദുർഗ്ഗതിയുണ്ടോ വില്ലായിരുന്നു എന്നു പറയുന്ന നിശ്ചയം അവന്റെ പ്രവാചകത്വവും ദൗത്യവും.

“അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് അവൻ്റെ വിധിവിലക്കുകളുമായി അവൻ്റെ അടിമകളിലേക്ക് നിയോഗിത്തരായവരാണ് പ്രവാചകന്മാർ”(അഅശ്ലാമുന്നുബുവുള്ളേജ് 49). നുബുള്ളത്ത് അനിവാര്യമാണെന്നതിനു ഇമാം മാവർദ്ദി(ഒ) അഞ്ചു നൃാധാരണങ്ങളും ഗുണങ്ങളും അവത്തിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്:

1. അല്ലാഹു തന്റെ അടിമകളെ ആവശ്യമായ നമകളും ഗുണങ്ങളും കൊണ്ട് അനുഗ്രഹിക്കുന്നവനാണ്. മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അപ്രാപ്യമായ കാര്യങ്ങൾ പ്രവാചകനിയോഗം വഴി ജനങ്ങൾക്കു ലഭ്യമാവുന്നു എന്നതിനാൽ അതു മാനുഷ്യക്കത്തിന്

സ്രഷ്ടാവ് ചെയ്യുന്ന നമ്പയാണ്.

2. പ്രവാചകൻമാർ സ്വർഗ നരക പ്രതിഹലങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ നമ പ്രവർത്തിച്ചു സ്വർഗം നേടാനും തിന്മയിൽ നിന്നുകന്ന നരകമോചനം സാധിക്കാനും സാഹചര്യമുണ്ടാവുന്നു. സൃഷ്ടികൾക്കു നമയോടിണങ്ങാനും സത്യത്തെ സീക്രിക്കാനും ഇതവസരമാരുക്കുന്നു.
3. ഗുപ്തമായ പല ഗുണങ്ങളും ദുതൻമാർ മുഖ്യമായില്ലാതെ അറിയാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. ബുദ്ധികാണ്ഡ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത പലതും ദുതൻമാർ മുഖ്യമായില്ലാതെ നേടാനാവുന്നു.
4. അല്ലാഹു ഇലാഹാണെന്ന യാമാർമ്മും ഒരു മതത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ താൽപര്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. മതമാകട്ടെ, അല്ലാഹു എൽപ്പിക്കുന്ന ഉത്തരവാദിത്തം ജനങ്ങളിലേക്കെന്നിക്കുന്ന പ്രഭോധകരെക്കൊണ്ടില്ലാതെ നടക്കുകയില്ല.
5. തുല്യയോഗ്യതയുള്ളവരോട് യോജിക്കാനും സമാന സവിശേഷതയുള്ളവരെ പിന്തുടരാനും മനുഷ്യബുദ്ധി തയ്യാറാവാതിരിക്കാനാണ് കൂടുതൽ സാധ്യത. അതിനാൽതന്നെ ആരാധ്യനായവൻ നിയോഗിച്ച ദുതൻമാർ വഴി അവനെ അനുസരിക്കാൻ പേരിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ മനുഷ്യരെ എക്കോപിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കു. അപ്പോൾ ദുതൻമാർ മുഖ്യമായുള്ള ഗുണങ്ങളായിരിക്കും സർവ്വവ്യാപകമായ ഗുണം. അവരെക്കൊണ്ട് നടക്കുന്ന എക്കോപനമായിരിക്കും സാർവത്രികമായ ഐക്യം. അവരെക്കൊണ്ട് തന്നെ തർക്കത്തിന്റെയും പിന്നക്കത്തി എന്നും പ്രതിരോധവും നടക്കും (അങ്ങലാമുന്നുബുദ്ധിപേജ് 53,54).

പ്രവാചകൻമാരുടെ നിയോഗം മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിപരമായ ഭാർബല്യങ്ങൾക്കു പരിഹാരമാണ്. സ്വാദവ സംസ്കരണത്തിനും യാമാർമ്മുഖ്യമായവർക്കരണത്തിനും അതനിവാര്യമാണ്. പ്രവാചകരുടെ അഭാവത്തിൽ ഇവയോന്നും സാധ്യമാവില്ല എന്നതാണ് യാമാർമ്മും.

നുബുദ്ധത്തിനെ ഒരു ഇടനിലയെന്ന അവസ്ഥയിൽ വീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്; അമവാ മനുഷ്യരുടെയും അല്ലാഹുവിന്റെയും ഇടയിലുള്ള മധ്യവർത്ത്തി. അതിന്റെ അഭാവത്തിൽ സൃഷ്ടികൾക്കു സ്രഷ്ടാവുമായി സുതാര്യവും ഉദാത്തവുമായ ബന്ധം സാധിക്കുകയില്ല.

“അല്ലാഹുവിന്റെയും അവൻ്റെ സൃഷ്ടികൾക്കിടയിലെ ബുദ്ധിയുള്ളവരുടെയും ഇടയിലുള്ള മധ്യവർത്ത്തിയിൽ പ്രവാചകത്വമെന്നത്” (ബലാഘ്ലുന്നുബുദ്ധി;1/32).

അല്ലാഹുവിന്റെയും അവൻ്റെ ഭാസരാധിക്കേണ്ടവരുടെയും ഇടയിലുള്ള മധ്യവർത്ത്തി എന്ന നിലയിൽ നിയുക്തനാവുന്ന ആൾ അതിനു യോഗ്യനായിരിക്കണം. ജീവിതത്തിൽ മാത്രമല്ല ജനത്തിലും പ്രകൃതിയിലുമെല്ലാം സമകാലസമുഹത്തിൽ നിന്നു വ്യതിരിക്തവും ഉദാത്തവുമായ സവിശേഷത ഉണ്ടായിരിക്കണം.

ഇലാഹീ ഭാനം

പ്രവാചകത്വപദവി അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടുള്ളതു തന്റെ അനുഗ്രഹീതരായ ഭാസന്മാർക്കാണ്. അതിൽ പാരമ്പര്യത്തിനേന്ന പൈതൃകത്തിനേന്ന പ്രത്യേക പരിശോധനയാനുമില്ല. പിതാക്കളിൽനിന്നു സന്താനങ്ങളിലേക്കോ സഹോദരനിൽ നിന്നു സഹോദരനിലേക്കോ അതു കൈമാറുകയില്ല. കൂടുതൽ സർക്കർമ്മങ്ങളും ത്യാഗപൂർണ്ണമായ ജീവിതം നയിച്ചോ പ്രാപിക്കാവുന്നതുമല്ല അത്.

നിയുക്തരായ പ്രവാചകനാരല്ലാം അതാതു കാലത്ത് അതിനു യോഗ്യതയുള്ള വരായിരുന്നുവെന്നത് സമകാലികൾ സമ്മതിച്ചതാണ്. നിയോഗത്തിനു മുമ്പും സുസമ്മതരും സമർഗ ജീവിതം നയിച്ചവരുമായിരുന്നു എല്ലാവരും. സത്യദീനിനെ വിജംബരപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മാത്രമാണ് ജനങ്ങൾക്ക് എതിർപ്പുകളുണ്ടായിരുന്നത്. പ്രവാചകനാരുടെ പവിത്രമായ ജീവിതം ആ മഹർപദവിയിലേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതിന്റെ ലക്ഷണമായിരുന്നു. കേവലം യാദൃച്ഛകരിക്കേം ജീവിത നിലവാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതോ ആയ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പിലുണ്ടായിരുന്നു അതോന്നു.

സമൂഹത്തിൽ പലരും നേടിയിട്ടുള്ള ആദരവുകളും അംഗീകാരങ്ങളും പ്രവാചകത്വത്തിന് ഏറ്റവും അർഹർ തങ്ങളാണെന്നുള്ള വിചാരം ചിലതിലുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അവർ അതു പരയുകയും

ചെയ്തിരുന്നു. വിശുദ്ധ വുർആനിൽ അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനവർക്കു മറുപടിയുമുണ്ട്. അരേബ്യയിലെ നാട്ടുപ്രമാണിമാരായിരുന്ന അബുജഹർലും വലീബുബന്നുൽ മുഗീറത്തും ഈ നിലപാടു സീകരിച്ചവരായിരുന്നു. വുർആൻ പറയുന്നു:

“അവർ (നാട്ടു പ്രമാണിമാരായ ദുർമാർഗ്ഗികൾ)ക്ക് ദൃഷ്ടാന്തമെത്തിയപ്പോൾ അവർഖൈന പറഞ്ഞു: അല്ലാഹുവിന്റെ ദുതൻമാർക്ക് നൽകപ്പുട്ടു പോലെയുള്ളതു തൈസർക്കും നൽകപ്പുട്ടാലല്ലാതെ തൈസർ വിശ്വസിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ റിസാലത് എവിടെ (ആരിൽ) നിശയിക്കണമെന്ന് അവൻ തന്നെയാണേറ്റും അറിയുന്നവൻ. അതിക്രമം കാണിക്കുന്നവർ തങ്ങളുടെ വകുവുത്തി കാരണമായി അല്ലാഹുവികൾ നിന്നുതയും വേദനാജനകമായ ശിക്ഷകളും അനുഭവിക്കുന്നതാണ്”(ആശയം; അൽ അൻഡ്രൂ:124).

ദുതൻമാർക്ക് ലഭ്യമായിട്ടുള്ള ഈ പദവികൾ അർഹർ തൈസളാണെന്നും തൈസർക്കാണെന്നും ലഭിക്കേണ്ടതെന്നും ഒരു വിഭാഗവും നുഖുവുത്തിന്റെ സാക്ഷീകരണത്തിനായുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ തൈസർക്കും ലഭിക്കണമെന്ന് വേണാരു വിഭാഗവും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിന്റെ പരിണാമി അവരുന്നുഭവിക്കുക എന്നല്ലാതെ ഈ പദവി അവർക്ക് പ്രാപിക്കാനാവില്ല എന്ന് ഈ സുക്തം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

“വലീബുബന്നുമുഗീറത് പറഞ്ഞു: ‘അല്ലാഹുവാണെ, പ്രവാചകത്വം ഒരു സത്യമായിരുന്നെങ്കിൽ മുഹമ്മദ്(സ)നെക്കാൾ അതിനേറ്റും ബന്ധപ്പെട്ടവൻ താനായിരുന്നു. കാരണം താൻ ധാരാളം സന്പത്തും സന്താനങ്ങളും ഉള്ളവനാണ്’. അപ്പോഴാണ് ഈ സുക്തം അവതരിപ്പിച്ചത്” (തഫ്സീർ റാസി: 13/124).

“അബുജഹർ പറഞ്ഞു: ബന്നു അബ്ദുമനാഹ് ദ്രോഷ്ഠപദവികളിൽ നമ്മു അതിക്രമിച്ചു പലതും നേടിയിട്ടുണ്ട്. ഈപ്പോൾ തൈസർ ഒരു പോലെയായിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും അവരിൽ പ്രവാചകരുണ്ടെന്നും വഹ്യ് ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നും പറയുന്നു. അല്ലാഹുവാണെ, മുഹമ്മദിനു(സ) വഹ്യ് വരുന്നതു പോലെ തൈസർക്കും വഹ്യ് വരാതെ തൈസളാ പ്രവാചകനെ പിന്തുടരുകയോ തുപ്പതിപ്പെടുകയോ ചെയ്തില്ല” (സഹ്യവത്തുതപ്പാസീർ 1/416).

മകയിലെ അവിശ്വാസികളുടെ നിലപാടിതായിരുന്നു. എന്നാൽ ആരിൽ റിസാലത് നിശയിക്കണമെന്ന് അല്ലാഹുവിനാണെന്നിരുക്കു. അതനുസരിച്ചുള്ള അവന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പായിരുന്നു നബി (സ) തങ്ങൾ.

പ്രവാചകർ മനുഷ്യരിൽ നിന്നു തന്നെ

അവിശ്വാസികൾ ഉന്നയിച്ചിരുന്ന മറ്റാരു വികല വാദമായിരുന്നു മനുഷ്യരിൽ നിന്നും പ്രവാചകനുണ്ടാവേണ്ടത് എന്നത്.സത്യം അംഗീകരിക്കാതെ മാറിനിൽക്കുന്നതിന് ഒരു നൃാധി കണ്ണഭത്തുകയായിരുന്നു അവർ. യമാർമ്മത്തിൽ മനുഷ്യർക്കിടയിൽ മനുഷ്യപ്രവാചകൾ മാത്രമേ പ്രസക്തമാവുന്നുള്ളു. കാരണം മനുഷ്യരായ പ്രഭോധിതർക്ക് മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനും അവരെ നിരന്തര സന്പർക്കത്തിലും പരിചരണത്തിലും സംസ്കരിക്കാനും അവരിലോരാർക്കു തന്നെയാണ് കൂടുതൽ സാധിക്കുക. മനുഷ്യരിൽ ഉന്നതവും ഉദാത്തവും അസാധാരണവുമായ വ്യക്തി പ്രഭാവം പ്രകടമാക്കിയവർ മാത്രം പ്രവാചകൾമാരായി നിയോഗിത്തരായതിലെ യുക്തി അതാണ്.

ഒരു മലകോ മറ്റേതെങ്കിലും സുഷ്ടിയോ പ്രവാചകനായിരുന്നെങ്കിൽ അതിന്റെ (മലകിന്റെ) ജീവിത ഐടങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും അനുഭവിച്ചരിയാൻ മറ്റു മാർഗങ്ങളാവശ്യമായി വരും. ഈ അനുഭവസാധ്യതയുണ്ടാകുന്നതിന് ഒരു പകോഡ അതിന്/മലകിന് മനുഷ്യരുപം നൽകുക എന്നതായിരിക്കും പരിഹാരം. അപ്പോൾ പിനെ അതു മലകാണോ മനുഷ്യനാണോ എന്നു തെളിയിക്കുന്നതിനും വഴിക്കാണേണി വരും. ചുരുക്കത്തിൽ മനുഷ്യരിൽനിന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവരുടെ സാന്നിധ്യമാണ് റിസാലത്തിന്റെ സുഗമമായ വഴി.

“അല്ലാഹു ഒരു മനുഷ്യനെയാണോ ദുതനായി നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നുള്ള സംസാരമല്ലാതെ, (ദുർന്മായമല്ലാതെ) മറ്റൊന്നുമല്ല, സന്മാർഗം എത്തിയപ്പോൾ അതിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതിന് അവർക്കു തകസ്സമായത്”(ആശയം; അൽ ഇസ്രാഇൽ -94).

മനുഷ്യരിൽ നിന്നു പ്രവാചകരെ നിയോഗിക്കുക എന്നത് മാനുഷ്യക്കത്തിന് അല്ലാഹു ചെയ്ത

അനുഗ്രഹമാണെന്നു വിശ്വലു ബുർജതുനിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

അനിവാര്യമായ ഗുണങ്ങൾ

തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരെന്നത് പുർണ്ണമായ അർപ്പത്തിൽ സഹാരമാവണമെങ്കിൽ ഉപരി സുചിപ്പിച്ചപോലെ തന്നെ സാഹചര്യമോ സാസ്ത്രമോ സാധീനിക്കാതെ, സുരക്ഷിതവും സുവക്തവുമായ പരിചരണം ലഭിച്ചിരിക്കണം. ദേത്യനിർവ്വഹണ രംഗത്ത് പ്രതിബന്ധമായി സ്വയംകൃതാന്മാദങ്ങളാണുമുണ്ടാവരുത്. ദുറീലങ്ങളോങ്ങളുകേൾക്കപ്പകരമായ സമീപനങ്ങളോ നിലപാടുകളോ ഇല്ലാത്തവരായിരിക്കണമെംബെൻ. സന്നദ്ധതയും സമർപ്പണ മനോഭാവവും ദൈഷണിക മേമയും ഉണ്ടായിരിക്കണം; അമുവാ പ്രവാചകത്തിന്റെ താത്തികവും പ്രായോഗികവുമായ നിലനിൽപ്പു തന്നെ ചില ഗുണങ്ങൾ അനിവാര്യമാക്കുന്നുണ്ട്.

അല്ലാഹു പറയുന്നു: “അവരെ നാം, നമ്മുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണം നേർവചി കാണിക്കുന്ന നേതാക്കളാകി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരിലേക്ക് സർപ്പവർത്തനങ്ങൾക്കു നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്നു. നിസ്കാരം നിലനിരുത്തലും സകാത്ത് വിധിപോലെ നൽകലും (നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്). അവർ പുർണ്ണമായി, നിഷ്കളങ്കരായി ഇബ്നാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരാണ് (ആശയം; അൽഅനീഡിയാള്: 73)

ഇവ്വാഹീം(അ)നെയും സന്താനങ്ങളെയും പരാമർശിച്ച ശേഷം പ്രവാചകന്മാർ എന്ന നിലയിൽ അവരുടെ ദേത്യും എന്നായിരുന്നു എന്നു വിവരിക്കുകയാണീ സുക്തത്തിലൂടെ. മാതൃകായോഗ്യരാകുവാൻ അവർക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകിയിരുന്നു എന്നതിനർമ്മം അവർ അങ്ങനെ ആയിരുന്നു എന്നാണ്. പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ പ്രായോഗിക രൂപം അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രകടമായിരുന്നു. നൃന്തരയോഗ്യും വരുത്താതെയും വിശ്വാസത്തിന് കളക്കേൽക്കാതെയും അവർ പുർണ്ണമായും അല്ലാഹുവിനു വിഡേയപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നതു വ്യക്തമാണ്.

പുർണ്ണ പ്രവാചകന്മാർ പ്രകടപ്പെട്ടതും സൈകരിച്ചതുമായ ആൽ ശ്രിക്ഷണപരമായ നിലപാടുകളുറിച്ചും അതിനായുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളുറിച്ചും വിശ്വലു ബുർജതുനിൽ ധാരാളമായി കാണാം. പ്രകൃതിപരമായ ചോദനകൾ പ്രവാചകന്മാർക്കും ഉള്ളതാണ്. അവരിടപഴക്കുന്നത് മനുഷ്യരോടായതിനാൽ അന്ന പാനാദികളിലും ജീവിതാവശ്യങ്ങളിലും അനിവാര്യമായും അറിഞ്ഞിരിക്കേ ശീലവും രീതിയും മാതൃകായോഗ്യമായവത്രിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന പൊതുവായ മാർഗം തന്നെയാണ് അവരിലുമുണ്ടായിരുന്നത്. എന്നാൽ അനിവാര്യമായ സമയങ്ങളിൽ അമാനുഷികവും അസാധാരണവുമായ മാർഗ്ഗണ അവരുടെ ജീവസുരക്ഷക്കും പ്രഭോധന വിജയത്തിനും സംവിധാനമാരുക്കി അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

അല്ലാഹു നൽകുന്ന അമാനുഷിക സിദ്ധികൾ ഉപയോഗിച്ച് സജീവിതം സുരക്ഷിതമാക്കാൻ അവരാറും തയ്യാറാവാതിരുന്നതിലെ യുക്തി അതാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. വ്യക്തിപരമായ ഗുണങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗിക്കാനുള്ളതല്ല അമാനുഷിക, അസാധാരണ കഴിവുകൾ. അത് പ്രഭോധന പ്രധാനമാണ്. അതുകൊടുത്തെന്നു പ്രവാചകന്മാരാരും അവ സന്തം ജീവിതസുഖത്തിനുപയോഗപ്പെടുത്തിയില്ല. പ്രഭോധന എന്ന അതിമഹത്തായ ദേത്യും നിർവ്വഹണത്തിന് അനിവാര്യമായ ചില ഗുണങ്ങളുണ്ട്. അതു യാതൊരു നൃന്തരയുമില്ലാത്ത വിധം അവരിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വ്യക്തിത്തിന്റെ പ്രഭാവം കുറയ്ക്കുന്ന നൃന്തരകൾ അവരിൽ ഉണ്ടാവാനും പാടില്ല.

അനിവാര്യമായ ഗുണങ്ങൾ നാലെണ്ണമാണെന്നു വിശ്വാസം, ആദർശ ശാന്തത്താവ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു: **സത്യസന്ധ്യ, വിശ്വസ്തത, കുർമ്മഖ്വാലി, പ്രഭോധന ചെയ്തു** എന്നിവയാണെവ. പാപരഹിതമായ പവിത്രതയും, നീരസമുണ്ടാക്കുന്ന നൃന്തര, രോഗങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ ഇല്ലാതിരിക്കലും പ്രഭോധന ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിഷയത്തെ നേരിട്ടു ബാധിക്കാതെ സിഹത്തുകളുടെ കുട്ടത്തിൽപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ഇതും അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഗുണങ്ങളായിരുന്നു. പ്രഭോധനത്തിനായി നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ മറക്കാതെ മനസ്സിൽ സുക്ഷിക്കാനാവശ്യമായ കുർമ്മഖ്വാലി, ഇല്ലാത്തത് പ്രഭോധന നടത്താൻ കുട്ടാക്കാതെ സത്യസന്ധ്യ, കുട്ടിയും കുറച്ചും കലർത്തിയും തിരിമരി നടത്തിയും പ്രഭോധന കാര്യങ്ങൾ നടത്താൻ തുനിയാതിരിക്കാൻ പേരിപ്പിക്കുന്ന വിശ്വസ്തത, നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടത് പ്രഭോധന ചെയ്യുന്നതിൽ താൽപര്യവും സന്നദ്ധതയും ഉണ്ടാവുക, പ്രഭോധന നിർവ്വിജ്ഞം നടത്തുക

എന്നിവ പ്രഭോധനകാര്യത്തിൽ നേരിട്ടിപെടുന്നതാണ്. അതിനാൽ തന്നെ ഇതിന്റെ നേരെ വിപരീതങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ അവർത്തിൽ അസംഭവ്യമായിരിക്കുന്നതാണ്.

പാപസുരക്ഷിതത്വം

കല്ല് പറയുക, വണ്ണുന നടത്തുക, പുഞ്ചതിവെക്കുക എന്നീ ദുർഗ്ഗാജ്ഞങ്ങൾ മാത്രമല്ല; ഇതര ദുർഗ്ഗാജ്ഞങ്ങളാണും തന്നെ പ്രവാചകരിൽ ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. അതവരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന് നൃന്തര വരുത്തുന്നതാണ്. നൃന്തരയുള്ളവർ മാതൃകായോഗ്യരായിരിക്കുകയില്ല. പ്രവാചകന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേതൊളം അവരുടെ ദൗത്യം മാർഗദർശനമാണ്. അതിനാൽ തന്നെ ദൗത്യ നിർവഹണത്തിൽ അവർക്ക് വിജയിക്കാൻ സാധിക്കണമെങ്കിൽ പ്രായോഗികമായ മാതൃകാ ജീവിതം ആവശ്യമാണ്. അത് പ്രവാചകന്മാരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുമുണ്ട്. പ്രവാചകന്മാർ പുർണ്ണമായും പാപസുരക്ഷിതരാണെന്ന വിശ്വാസമാണ് അവർല്ലാസ്യുന്നതിവൽ ജമാഅത്തിനുള്ളത്.

പ്രവാചകന്മാർ അവരുടെ ഉത്തരവാദിതു നിർവ്വഹണത്തിന്റെ ഭാഗമായി ചെയ്ത കാര്യങ്ങളെ, ശത്രുതപരമായി സമീപിക്കുകയും എതിർക്കുകയും ചെയ്തു എന്നല്ലാതെ, അവർ പാപങ്ങൾ എന്നെങ്കിലും ചെയ്തതായി സമകാലശത്രുക്കൾ പോലും ആരോപിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ വർത്തമാനകാലത്ത് സന്തം മാർഗദർശകരായി സീക്രിക്കേഷേ പ്രവാചകന്മാരെക്കുറിച്ച് അനാവ ശ്രമായ തർക്കവെത്തർക്കങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്തിനാണെന്നത് ദുർഗ്ഗഹമാണ്. ആശാസ്യകരമല്ലാത്ത ഇപ്രവണത അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. വിശ്വലു വുർആനിലും ഹദ്ദീസിലും കാണുന്ന ചില പ്രയോഗങ്ങൾ കേവലവർക്കുക്കുന്നത് ദുഃഖകരമാണ്. സംഭവങ്ങൾക്കും പ്രയോഗങ്ങൾക്കും സാഹചര്യവും പശ്ചാത്തലവുമുണ്ടാവും. അവരെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണവ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

ബഹുമുഖ ദൗത്യം

പ്രവാചകന്മാരുടെ ദൗത്യത്തിനു വ്യത്യസ്തമായ മുവങ്ങളുണ്ട്. അവയേതൊക്കെയെന്നു പരിശോധിക്കാം:

തൗഹീം

മനുഷ്യരെ സ്വഷ്ടിവായ അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നതിലേക്കു കഷണിക്കുന്നവരായിരുന്നു പ്രവാചകന്മാരെല്ലാം. എല്ലാവരുടെയും ദൗത്യത്തിലെ പ്രാധാന ലക്ഷ്യം ഇതുതന്നെന്നയായിരുന്നു.

“ഞാനല്ലാതെ ഇലാഹില്ലെന്നും എനിക്കു നിങ്ങൾ ഇബാദത്ത് ചെയ്യണമെന്നുമുള്ള യാമാർമ്മു വഹ്യായി അറിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ദുതനെയും അങ്ങങ്കു മുമ്പു നാം നിയോഗിച്ചിട്ടില്ല” (ആശയം; അൽഅന്വിയാഅ: 25).

വിഡിവിലക്കുകൾ

അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും അവൻ്റെ ഭാസന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നവർ ജീവിതത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതും വർജ്ജിക്കേണ്ടതും ഏഴുക്കിക്കമായതും അനുവദനീയമായ തുമല്ലാം അറിയേണ്ടതുണ്ട്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിതം ക്രമീകരിക്കുന്നോഴേ ഒരു അടിമ എന വിശേഷണത്തിനർഹമാവുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ തന്റെ ജീവിതത്തെ പ്രപഞ്ചാദ്ദനു വിശ്വയമാക്കേ രീതിയിരിയണം. അത് അറിയിക്കേണ്ടതു പ്രവാചകന്മാരുടെ ദൗത്യമാണ്. മനുഷ്യൻ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്ന ഏതു തരം സാഹചര്യങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നിയമങ്ങളുമായാണ് പ്രവാചകർ നിയുക്തരായിട്ടുള്ളത്.

“അവർ അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള സന്ദേശങ്ങളെ(നിയമ നിർദ്ദേശങ്ങളെ ജനങ്ങൾക്കു) പ്രഭോധനം ചെയ്യുന്നവരായിരുന്നു. അവർ അല്ലാഹുവിനെ ദേഹപ്പെടുകയും അല്ലാഹുവിനെയല്ലാതെ മറ്റാരാളെയും ദേഹപ്പെടാതിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു” (ആശയം; അൽഅഹ്സാബ്.39).

സർസ്വതി

മനുഷ്യൻ ഇച്ചാസാത്രത്രുമുള്ളവനാണ്. എന്നാൽ തന്റെ വിശ്വാസത്തിന്റെ പുർത്തീകരണത്തിന് ഈ ആശയങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ വിശ്വാസി ബാധ്യസ്ഥനാണ്. ദുർമോഹണങ്ങളാവുകയും

അതു സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നതിനു ദുർമാർഗ്ഗമവലംബിക്കുകയും ചെയ്തുകൂടാ. അപ്പോൾ ഒരു സദാചാര ദുരാചചാര വിചിന്നന്തതിന്റെ പ്രസക്തി ഉയർന്നുവരുന്നു. അഹിതങ്ങളായ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും വിചാരവും നിയന്ത്രിക്കാൻ അവരെ മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്യുക എന്നതും പ്രവാചകനാരുടെ ഭാത്യമാണ്. ആവശ്യമായ താക്കീതുകളും ശുഭവാർത്ഥകളും നൽകുകയും നമ്മുടെ പ്രകാശം പരത്തുന്ന ജീവിതം കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യണമവർ. നബി(സ) തങ്ങളുടെ നിയോഗത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഈ സുക്തം വിളംബരം ചെയ്യുന്നുണ്ട്:

“ഈ പ്രവാചകരേ, നിശ്ചയമായും അങ്ങയെ നാം സാക്ഷിയും സുവാർത്ഥ നൽകുന്നവരും താക്കീതു ചെയ്യുന്നവരും അല്ലാഹുവിലേക്ക് അവന്റെ അനുമതി പ്രകാരം ജനങ്ങളെ കഷണിക്കുന്നവരും പ്രകാശം പരത്തുന്ന ദീപവുമായി നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു”(ആശയം; അൽഅഹ്രസാബ്; 45, 46).

മറ്റു പ്രവാചകനാരെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങളിലും ഇത്തരം സത്യമാർഗ്ഗദർശന നിർദ്ദേശങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്.

നിരുപമ മാതൃക

പ്രസ്തുത ആയത്തിൽ നബി(സ) തങ്ങളെ പ്രകാശം പരത്തുന്ന ദീപത്തോടുപമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാവർക്കും ആവാഹിക്കാൻ മാത്രം വ്യാപ്തിയും പ്രഭാവവുമുള്ളതാണ് നബി(സ) തങ്ങളിൽ നിന്നു പ്രസരിക്കുന്ന പ്രകാശം. മാതൃകയായി അവലംബിക്കാനാവുന്നത് എന്നർമ്മം. അവിധാക്കളെല്ലാം അതാതുകാലത്തെ ജനങ്ങൾക്കു മാതൃകകളായിരുന്നു. അനുകരണീയമായ ജീവിതമാണാവണ്ണാവരും നയിച്ചിരുന്നത്.

ഉദാത്തമായ സർജുണങ്ങൾക്കു മാതൃകകളുടെ സാന്നിധ്യമുണ്ടാവുമേന്നാണ് കൂടുതൽ സ്പീകാരൂത ലഭിക്കുന്നത്. അതിനാൽ തന്നെ സാധ്യമായ മേഖലകളിലെല്ലാം മാതൃകയാവുന്നതിന് ഉപകരിക്കുന്ന ജീവിത ക്രമീകരണമാണാവരിൽ അല്ലാഹു നടത്തിയത്. നിരുപമവും അതുപോതവുമായ മാതൃക നബി(സ)യുടെ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും കാണാവുന്നതാണ്.

“നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ ദുതനിൽ ഉത്തമമായ മാതൃകയുണ്ട്; അല്ലാഹുവിനെയും അന്തുനാളിനെയും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നവർക്ക്”(ആശയം; അൽഅഹ്രസാബ് :21).

അല്ലാഹുവിലും അന്തുനാളിലും വിശ്വാസമുള്ളവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രതിഫല പ്രതീക്ഷയും ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയവും ഉണ്ടാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെയുള്ളവർ നബി(സ) തങ്ങളെ മാതൃകയാക്കേണ്ടതാണ്. വിശ്വാസിയുടെ പാരതിക വിജയത്തിന്റെ ഉപാധിയാണത്. ഏറ്റവികമായ വിജയവും സന്തോഷവും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കും പ്രായോഗികമായ ജീവിത വഴിയാണ് ദുതന്മാർ അവതരിപ്പിച്ചത്.

മനുഷ്യൻ എവിടെനിന്ന്, എങ്ങനെ വന്നു? എന്തിനു വന്നു? എവിടേക്കു, പോവുന്നു? ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്ക് പ്രവാചകനാർ ഉത്തരം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. പ്രദമമമനുഷ്യനായ ആദം(അ)ന്റെ സൃഷ്ടിപ്പിനെക്കുറിച്ചും തുടർന്നുണ്ടായ വംശവർഖനവിനെക്കുറിച്ചും മനുഷ്യർക്ക് ബോധന നൽകിയിട്ടുണ്ട്. പ്രപഞ്ചനാമന്റെ അതുപോതമ സൃഷ്ടിയായ മനുഷ്യൻ സ്വന്തം നാമനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്ന ജീവിതരീതി സീകരിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശമുണ്ടായി. കേവല ഭൗതിക ലോകത്തിന്പുറം അനന്ത വിശ്വാലമായ പരലോകത്തെക്കാണ് മനുഷ്യൻ യാത്രയെന്നും അവിടേക്കുള്ള അന്തിമ സന്ധുർജ്ജപ്പേരും നടക്കുക അന്തുനാളിലാണെന്നും മനുഷ്യനെ പ്രവാചകനാർ പറിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

തന്റെ പ്രകൃതിക്കും ആകൃതിക്കും പരിമിതിക്കുമൊത്ത് പ്രപഞ്ചനാമന് വിനീത വിധേയനായിരിക്കുക എന്ന അവസ്ഥയിലേക്കു മനുഷ്യനെ നയിക്കാനുപകരിക്കുന്ന ബോധനങ്ങൾ അവർ നടത്തുകയുണ്ടായി. ദുർനടപ്പിന്റെയും ചിന്താശുന്നുതയുടെയും ഫലമായി പരലോകത്ത് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന ശിക്ഷകൾ അവർ ലോകത്തിനു പറിപ്പിച്ചു. ഈ ഉൽബോധനത്തെ കുറിച്ച് മനുഷ്യരോടും ജീന്നുകളോടും അന്തുനാളിൽ ചോദിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് വുർആൻ പറയുന്നു:

“മനുഷ്യരേ, ജീന്നുകളേ, എന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ(നിർദ്ദേശങ്ങളും പാഠങ്ങളും) നിങ്ങൾക്കു

വിവർിച്ചുതരുന്നവരും ഈ ദിനത്തിലെ കണ്ണുമുട്ടലിനേക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾക്കു മുന്നറയിപ്പു നൽകുന്നവരുമായ ദുതനാർ നിങ്ങളിൽ നിന്നു തന്നെ, നിങ്ങൾക്കു വന്നില്ലായിരുന്നോ? (അപ്പോൾ) അവർ പറയും: തങ്ങൾ തങ്ങൾക്കെതിരെ തന്നെ സാക്ഷി നിൽക്കുന്നു”(ആശയം; അൽ അൻഥും: 130).

ഇഹവിം പരവ്യം

ഭാതിക ലോകത്തിനും വിഭവങ്ങൾക്കും ചില മാസ്മരിക്കതകളുണ്ട്. അതിൽ മധുരതരവും ആ കർഷകവുമായ പദ്ധതിമുണ്ട്. ഈ ആകർഷകത്തിന്റെ സാധ്യതയാൽ അതിന്റെ ഉപാസകരായി മാറാനുള്ള സാധ്യത കൂടുതലാണ്. വിഭവങ്ങളുടെ ബാഹ്യമായ അവസ്ഥ മാത്രം ശ്രദ്ധിക്കുകയും സീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാലാണിൽ സംഭവിക്കുന്നത്. ഈതു കാരണം ധമാർമ്മ ലക്ഷ്യം വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടുകൂടും. ഈതരം സാഹചര്യത്തിൽ മനുഷ്യനാശമാണ് സംഭവിക്കുക. അതിനാൽ തന്നെ ഭാതിക ലോകത്തിന്റെയും വിഭവങ്ങളുടെയും നിജസ്ഥിതിയും പാരതിക ലോകത്തിന്റെ മേരയും ബോധ്യപ്പെടേതു തനിവാരുമായി വരുന്നു. മഹാന്മാരായ പ്രവാചകന്മാർ നിർപ്പിക്കുന്നതിനാണിൽ: “ഈ ഭാതിക ജീവിതം വിനോദവും നേരബോക്കുമല്ലാതെ മറ്റാനുമല്ല; നിശ്ചയം, പാരതിക ലോകം; അതെത്ര സജീവമായത്. അവരതനിയുമാ യിരുന്നുകും” (ആശയം; അൽഅൻകബുത്: 64).

ഐഹിക ജീവിതത്തിന്റെ അവസ്ഥയെ കളിയും തമാശയുമെന്നു വിശ്വേഷിപ്പിച്ചത് വളരെ അർപ്പവത്താണ്. അതായത് കളികൾക്കും തമാശകൾക്കും അതിന്റെതായ പരിസ്ഥാപ്തിയുണ്ട്; നെമിഷികവും കഷണികവുമായിരിക്കുമത്. ഇടപഴക്കുംവോൾ മാത്രം ആസ്വാദ്യമാവുന്നത് എന്ന പരിമിതിയും അവയ്ക്കുണ്ട്. ഐഹിക ജീവിതം ഇടപഴക്കുംവോൾ താൽക്കാലികമായി സുവകരവും ആസ്വാദ്യവുമാകാം; എന്നാൽ അത് ശാശ്വതമായിരിക്കില്ല. ചില വിനോദങ്ങൾ തന്നെ സുവകരമല്ലാത്ത പരിണതിയിലെത്തിയിട്ടുമുണ്ടാവും. എന്നാൽ പരലോകം അങ്ങനെയല്ല; അതിൽ അനന്തമായ സുവദ്ദുഖങ്ങളാണുള്ളത്. അതിനാൽ തന്നെ ഭാതികതയിൽ മുഴുകാതെ പാരതിക സുവ സമ്പൂർണ്ണതക്കായി പ്രവർത്തിക്കണമെന്നും പ്രവാചകർ ഉൽജ്ജോധനം നടത്തി.

ഒരു സംശയം

ഇവിടെ ഒരു സംശയമുണ്ടാണ്. സർവ്വശക്തനായ അല്ലാഹുവിന് ജനങ്ങളെ നേർവചിയിൽ നടത്താൻ എന്തിനാണു പ്രവാചകർ? ഓരോരുത്തരെയും നേർവചിയിൽ പ്രകൃത്യാ സഞ്ചരിപ്പിച്ചാൽ പോരേ? പ്രവാചകനിയോഗം സ്വഷ്ടാവ് സർവ്വശക്തനാണെന്ന വിശ്വേഷണത്തിനു നൃന്തര വരുത്തനുതാണെന്ന് ദേഹിപ്പിക്കുന്നതാണീ ചോദ്യം. ധമാർമ്മത്തിൽ ഈത് മനുഷ്യൻ്റെ അസ്തിത്വ പ്രധാനമായ ഗുണവിശേഷങ്ങളും അല്ലെങ്കിൽ അജ്ഞതയാണ്.

ഈരജീവികളിൽനിന്നു മനുഷ്യനുള്ള സവിശേഷതയാണ് ഇച്ചാസ്വാതന്ത്ര്യം. ആലോചിക്കാനും തീരുമാനിക്കാനും അനുവർത്തിക്കാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാണെന്ന നിർമ്മ തിന്മകളുടെ സ്വീകരണ നിരാകരണത്തിനു ഡോഗ്രനാക്കുന്നത്. ഈതരം സാഹചര്യത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വഴിയെ പ്രകൃതിപരമായി തെളിക്കപ്പെട്ടുകയെന്നാൽ അതിനർദ്ദിം അവൻ സത്രന്തിലും എന്നു കൂടിയാണ്. അങ്ങനെയൊരുവസ്ഥയിൽ നമതിനുകൾക്കേക്കു രക്ഷാഗ്രിക്കൾക്കേക്കു പ്രസക്തിയുമുണ്ടാവില്ല. അത് കൊണ്ട് തന്നെ മനുഷ്യനു മുന്നിൽ നമയും തിനയും വേർത്തിരിച്ചുവത്രിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകയോ മനസ്സിലാക്കാനവസ്രമമാവുകയോ വേണം.

നമയും തിനയും മനസ്സിൽ തോന്നിപ്പിച്ച് അതിൽ നിന്ന് ഇഷ്ടമുള്ളത് തിരഞ്ഞെടുക്കാനവസരം നൽകിയാൽ പരിഹാരമാവില്ല. കാരണം ഇച്ചാസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഫലമായി അതിൽ ഏറ്റുകൂറിച്ചിൽ വരുത്താൻ സാധിക്കും. അതുപോലെ നമയെ തിനയായി അവതരിപ്പിക്കാനും കഴിയും. മറ്റാരാർക്കൾ അത് തിരുത്താൻ സാധിക്കാതെയും വരും.

ചുരുക്കത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വഴിയിലും മാത്രം മനുഷ്യനെ സഞ്ചരിപ്പിക്കുന്നത് ഇച്ചാസ്വാതന്ത്ര്യം തകർക്കുന്നതാണ്. നമു തിനകൾ മനസ്സിൽ തോന്നിപ്പിച്ച് തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നത് ഇച്ചാസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ദുരുപ്പയോഗത്തിനു കാരണമാവുകയും ചെയ്യും. അതിനാ തു ഇതു രണ്ടും കരണീയമല്ല. ഈതരം പ്രതിസന്ധിയെ അതിജീവിക്കാനുള്ള യുക്തമായ മാർഗ്ഗമാണ് പ്രവാചക നിയോഗം. എല്ലാവർക്കും സുപരിചിതനായ ഒരാൾ എല്ലാവരോടുമായി

സത്യം പ്രസ്താവിക്കുക. അതിനു വിരുദ്ധമായത് വ്യക്തമാക്കുക എന്നതാണിതിലും സാധ്യമാകുന്നത്. ആർക്കും ഇഷ്ടാനുസരണം കുട്ടാനും കുറയ്ക്കാനും അവസരമില്ലാത്ത വിധം പരസ്യമാക്കപ്പെട്ടതിനാൽ ഇവിടെ ഇച്ചാസാതന്ത്യത്തിന്റെ ദുരുപയോഗം നടക്കില്ല. നടനാൽ തന്നെ അതു തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യും.

ആരക്കിലും അടിച്ചേർപ്പിക്കുകയോ നിർബന്ധിക്കുകയോ ചെയ്തു എന്ന പരിമിതിയുമുണ്ടാവില്ല. ഇച്ചാസാതന്ത്യം ഉപയോഗപ്പെടുത്താനും അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രതിഫലം നേടാനും അവസരമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. എല്ലാവർക്കും സത്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിന് ഒരു കേന്ദ്രം എന്ന സ്ഥിതി വന്നുകൊണ്ട് അതിനു കൈടക്കപ്പെടുവാക്കയുള്ളൂ. നിയോഗിതരായ മുഴുവൻ പ്രവാചകന്മാരിലും അവരുടെ സമൂഹത്തിലും ഇതിന്റെ ഫലങ്ങൾ പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്.

മുഞ്ജിസത്തുകൾ

പ്രവാചകന്മാരിലും അല്ലാഹു വെളിപ്പെടുത്തുന്ന അമാനുഷിക സിഖികളാണ് മുഞ്ജിസത്തുകൾ. എല്ലാ പ്രവാചകന്മാർക്കും ഒരേ തരത്തിലുള്ള മുഞ്ജിസത്തുകളായിരുന്നില്ല നൽകിയിരുന്നത്. അതാതുകാലത്തെ ശ്രദ്ധയമായ മേഖലയിലെ അസാധ്യതകളെ അതിജയിക്കുന്ന അത്യർഥത്തേളായിരുന്നു പ്രധാനമായും മുഞ്ജിസത്തുകൾ. ഉദാഹരണത്തിന് മുസാ(അ)മിനെ എടുക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ റംഗപ്രവേശം മാരണവും ആഭിചാരവും പ്രചാരം നേടുകയും കുടിലും കൊട്ടാരവും അവയുടെ നീരാളിപ്പിടുത്തത്തിലെപ്പെടുകയും ചെയ്ത കാലത്തായിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും മാധ്യമമാക്കി കൺകെട്ടുന്ന ഒരു തരം മായാജാലമായിരുന്നു അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നത്.

അവർക്കിടയിലേക്കു നിയോഗിതനായ മുസാ(അ)ന് പടി പാന്പാക്കുന്നതും കൈ പ്രകാശിക്കുന്നതുമായ മുഞ്ജിസത്തുകൾ അല്ലാഹു നൽകി. അതിനു മുമ്പിൽ അക്കാലത്തെ മാരണകാർ അടിപത്രുകയുണ്ടായി. തൽപ്പലമായി അവർിൽ പലരും സത്യവിശ്വാസികളായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളും അടിസ്ഥാനം കൺകെട്ട് മാത്രമാണെന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ മുസാ നബി(അ)ന്റെ അങ്ങനെയല്ലെന്നു തിരിച്ചറിയുകയായിരുന്നു.

ഇന്നസാ നബി(അ)ന്റെ കാലഘട്ടം രോഗ ചികിത്സാരംഗത്ത് വിദ്യർഖരായവരുടെ കാലമായിരുന്നു. ചീല വിഷമകരമായ രോഗങ്ങൾ ഭേദപ്പെടുത്തിയവർ ആ പേരിൽ ജനങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർക്കിടയിൽ റംഗത്തു വന്ന ഇന്നസാ(അ) മാരാ രോഗമെന്നു കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന വെള്ളപ്പാണ് സുവപ്പെടുത്തുകയും അത് ഒരു ചൂഷണാപാധികാരത്തെ ആരുര സേവന നിരതമായ ജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്തു. ജനനായുള്ള അസ്ഥയും അദ്ദേഹം ഭേദപ്പെടുത്തി. മരണപ്പെട്ടവരെ ജീവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

നമ്മുടെ നബി(സ) തങ്ങളുടെ സാഹിത്യ പുരോഗതിയുടെ കാലഘട്ടമായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ സാഹിത്യ സമാട്ടുകളെയും ആസാദകരെയും മുട്ടുകുത്തിക്കുന്നതാണ് വിരുദ്ധവുർആന്റെ സാഹിത്യവെബ്ബോ. സാഹിത്യത്തിനു ഒരുതരം നാഗരികപരിവേഷമുണ്ട്. ഡിഷ്ണണാപരമായ മനുഷ്യങ്ങൾ വ്യവഹാരത്തെ അത് സജീവമാക്കി നിലനിർത്തുന്നു. വിശുദ്ധ ബുർആൻ പ്രഹാരനാശന്തതാളം നിലനിൽക്കേ താൻ. അതിനാൽ തന്നെ അതിജയിക്കാനാവാത്ത സാഹിത്യ മേൻമ ബുർആനെന്നുമുണ്ട്. ബുർആനുയരത്തിയ സമാന രചനക്കായുള്ള വെല്ലുവിളി ഇന്നും നിലനിൽക്കുകയാണ്. ബുർആനിന്റെ അമാനുഷിക ഭാവം സാഹിത്യ മേരയിൽ മാത്രം പരിമിതപ്പെടുത്തുകയല്ല. മറിച്ച് അതിന്റെ എക്കാലത്തെയും അത്യുജ്ജലമായ ഒരു ഭാവത്തെ പ്രത്യേകം സുചിപ്പിക്കുകയാണ്. ബുർആൻ മുഴുക്കേയും അമാനുഷികമാണ്; അക്ഷരവും ആശയവും ശ്രദ്ധിയും ഘടനയും ക്രമവുമെല്ലാം.

സാഹചര്യക്രൈക്കരണം

പ്രവാചകതു ദാത്യത്തിന്റെ വിജയപ്രാപ്തിക്ക് അനിവാര്യമായ സാഹചര്യങ്ങൾ ഇത്തരം കഴിവുകളിലും അല്ലാഹു സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ജീവിത പ്രകൃതി ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ടതും അങ്ങനെ തന്നെയാണ്. ഇന്നസാ(അ)ന്റെ ജീവിതം വിലയിരുത്തി നോക്കാം:

അദ്ദേഹം പിതാവില്ലാതെയാണ് പിരിക്കുന്നത് .അത് ദുരാരോപണങ്ങൾക്കിടയാക്കിയേക്കാ മെന്നതിനാൽ തൊട്ടിലിൽ നിന്നു തന്നെ താൻ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭാസനാബന്ന് അദ്ദേഹം പ്രവൃത്തിച്ചു. ബന്നു ഇന്നസാഇലാലിൽ ഒരു പ്രവാചക കുടുംബത്തിന്റെ ശേഷിപ്പ് ഇല്ലാതിരിക്കാൻ

അദ്ദേഹം വിവാഹാതനായില്ല. ദുർന്മാധാരങ്ങളുമായി നടക്കുന്നവരും തന്റെ പേരിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുമായ ആളുകളുടെ കപദമുഖം അനാവരണം ചെയ്യുന്നതിനായി അദ്ദേഹം ഇനിയും രംഗത്തെത്തും. അതിനായി അദ്ദേഹം വാനലോകത്തെക്കുയർത്തപ്പെട്ടു. അന്തുനാളടക്കുമേഖലയിൽ ഇരഞ്ഞിവരും. താൻ വളരെ കുടുതലായി ശുഭവാർത്തയിൽച്ച് പ്രവാചകനേതാവിന്റെ അനുയായി എന്ന പദവി അധികമായി നേടും. വളരെ കുറച്ചാളുകൾ മാത്രം അനുയായികളായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു മുഹമ്മദ് നബി(സ) തങ്ങളുടെ അനുയായികളിൽ ഒഴജാലിന്റെ കുത്രന്തത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടവരോടൊപ്പം ശിരിവാസവും അവരുടെ നേതൃത്വവും നൽകി ആദരിക്കപ്പെട്ടും.

മാതാപിതാക്കളുടെ മരണം, ശ്രദ്ധവം, ബാല്യം, കുമാരം, വിവാഹം തുടങ്ങി ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാമേഖലകളിലും നബി(സ) തങ്ങൾ അന്തുപ്രവാചകരാണെന്ന നിലയിലുള്ള ക്രമീകരണങ്ങൾ കാണാം

നബി(സ):രൂപഭാവങ്ങൾ

» മുവസ്തന്നർ	» നയനവിശ്രഷ്ടം
» ശ്രവണവിശ്രഷ്ടം	» വായയും സിഡി ഗുണങ്ങളും
» വാക്കചാതുരിയും വാദ്ധമിതയും	» താടിയും വിശ്രഷ്ടങ്ങളും
» ശ്രിരസ്സും ശ്രിരോരോമവും	» പുണ്യപൂമേനി
» മൃദുലം സുരഭിലം	» നെഞ്ചും ഹൃദയവും
» കൈകകാലുകൾ	» സുഗ്രന്ഥായ തിരുകരം
» ആരോഗ്യം	» ധീരതയും സെമ്പരുവും
» ബുദ്ധിസംഖാർമ്മം	» വിസർജ്ജവസ്തുകൾ
» പതിഗുഖി പതിരക്ഷണം	

തിരുനബി(സ) ആകാരപരമായ പുർണ്ണതയുടെ ഉടമയായിരുന്നു. വർണ്ണനാതീതമാണ് അവിടുത്തെ ആകാര പ്രകൃത സവിശ്രഷ്ടകൾ. മഹാമാരായ സഹാവീപമുഖർ സന്തം അനുഭവവും ഔദ്യാനവും അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടത്തി വിവരിച്ചതുമാണ് ഇക്കാര്യത്തിലെ വലംബിക്കാനുള്ളത്. സൗന്ദര്യത്തിന്റെ തൽസ്വരൂപമായ തിരുനബി(സ)യുടെ സൗന്ദര്യത്തിന് കേന്ദ്രീയത അവിടുന്ന് പ്രകാശമായിരുന്നു എന്നതിലാണ്.

അവിടുത്തെ ആകാര പ്രകൃതങ്ങളുടെ വർണ്ണനകളും അനന്തമായ പാരാവാരത്തിൽ നിന്നെന്നടുത്ത ജലകണങ്ങളുപോലെ മാത്രമാണ്. പുർണ്ണകാല പ്രവാചകരാഭല്ലാവരും നബി(സ) തങ്ങളുടെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലും വളരെ പരിമിതവും. സാഹചര്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയനുസരിച്ച് പരിമിതവും കൂപ്പതവുമായിരുന്നു.

ഈമാം ബുസീരി(റ) പറയുന്നു: “നിശ്ചയം, അവരോക്കെ (പ്രവാചകരാർ) അവരുടെ സമുദ്രാധിക്കു വിവരിച്ചു കൊടുത്ത അങ്ങങ്ങളുടെ വിശ്രഷ്ടണങ്ങൾ വെള്ളം ആകാശതാരകങ്ങളെ പ്രതിബിംബിക്കുന്നപ്രകാരം മാത്രമായിരുന്നു” (അത്തിരാവസ്ഥിതുൽഹംസിയു: വരി: 3).

ഈ വർത്തയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷജർ(റ) എഴുതുന്നു: “നിശ്ചയം, അവർ ഉന്നതവും സമുർഖ്യവുമായ വാഗിലാസത്തോടെ നബി(സ)യെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിലെ അൽപ്പം ചില സുചനകൾ മാത്രമാണുവർ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിന്റെ ധമാർമ്മ ഭാവതലങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ അവർ അശ്വകതരായിരുന്നു” (അത്തിരാവസ്ഥിതുൽഹംസിയു: 1/135).

മഹാമാരായ പ്രവാചകരാർുടെ സ്ഥിതിയിതാണെങ്കിൽ സാധാരണക്കാരായ നമ്മുടെ കാര്യം പറയാനില്ലെല്ലാം. നബി(സ) തങ്ങളെ പുർണ്ണമായി വിവരിക്കുക അസാധ്യമാണ്. എന്നാലും അവിടുത്തെ സംബന്ധിച്ച് നമുക്കരിയാവുന്നത്, അതിന്റെ ആന്തരിക ധാർമ്മം നമുക്കജ്ജാതമെങ്കിലും പകരേണ്ടതും നുകരേണ്ടതുമാണ്. കാരണം നബി(സ)യെ സാധിക്കും വിധം അറിഞ്ഞ് വിശ്വസിക്കേണ്ടവരാണ് നാം.

ഇംഗ്ലീഷ് ഹജറിൽ ഫെറമതമി(റ) പറയുന്നു: “മുസ്ലിം ശ്രേഷ്ഠവും നബി(സ)യെപ്പോലെ ഒരാളും മനുഷ്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടില്ലാത്ത വിധമാണ് ആ ശരീരത്തെ അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്ന തെന്നു വിശ്വാസികൾ വിശ്വാസപൂർണ്ണതയുടെ ഭാഗമാണ്. കാരണം, ഒരു സത്തയിലെ പ്രത്യക്ഷ ഗുണങ്ങൾ അതിൽ ആന്തരികമായുള്ള അദ്ദേഹസ്വഭാവങ്ങളുടെയും സവിശേഷത കളുടെയും തെളിവാണ്. നമ്മുടെ നബി(സ) തങ്ങൾ ഈ സ്വാവ വിശേഷങ്ങളിലെല്ലാം മറ്റാരും പ്രാഹിക്കാത്ത പദ്ധതി നേടിയിട്ടുണ്ട്” (അത് മിനഹൂൽ മക്കിയു: 2/570).

അസ്ഥിയാക്കശ സമകാലികരിൽ നിന്നു താഴ്ന്ന ശരീരാവസ്ഥയിലാവുന്നത് പ്രഭോധനത്തിനു തടസ്സമാവാനിടയുണ്ട്. കാരണം ഏതൊരു സമൂഹവും അവരുടെ സാന്നദായികമായ ശരീരങ്ങളുടെ പരിസരത്തു നിന്നാണ് പ്രവാചകരെ കാണുക; ക്രമേണ അതിനു മാറ്റം വന്നേക്കാമെ കുറവും. പ്രമാദ്യഷ്ട്യാ അവരിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്താനുപകരിക്കുന്ന ആകർഷകമായ ശരീരിക സഹംശരം പ്രവാചകമാർക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സ്വാവവും സംസ്കാരവും അടുത്തരിയാനും ബാഹ്യമായ ആകർഷകതും ആവശ്യമാണെല്ലാ. അതിനാൽ തന്ന പ്രഭോധനയിൽ നീരസം ഉണ്ടാക്കുന്നവിധമുള്ള ശരീരിക പ്രകൃതിയോ രോഗമോ അവർക്കുണ്ടാവില്ല. ശരീരികമായ വൈകല്യമോ വൈരുപ്പമോ ഇല്ലാത്തവരായിരിക്കും അവർ. ഒരു പ്രവാചകന്റെയും രൂപഭാവങ്ങൾ സമൂഹത്തെ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് അകറ്റിയതായി ചരിത്രമില്ല.

നമ്മുടെ നബി(സ) തങ്ങൾ എല്ലാ നിലക്കും എല്ലാ പ്രവാചകൻമാരെക്കാളും സമകാലത്തെ ജനങ്ങളെക്കാൾ ഉന്നതർ തന്നെയായിരുന്നു. ഇമാം ബുസ്വീറി(റ) പറയുന്നു: “ഇതര പ്രവാചകമാരെക്കാൾ ആകാരത്തിലും സ്വാവത്തിലും നബി(സ) ഉന്നതരായിരുന്നു. അവരാരും തന്ന നബി(സ) തങ്ങളോട് അതാന്തരത്തിലും ഉദാരതയിലും അടുത്തത്തിയിരുന്നില്ല” (വസീദതുൽ ബുർദ്ദ).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശരീരത്തിലെ ഓഫോ അവയവവും അതുല്യമായ സൗന്ദര്യവിശേഷങ്ങൾ താത്തതായിരുന്നു. ബരാഉംഗ്നുആസിബ്(റ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങളെക്കാൾ സൗന്ദര്യമുള്ള ആരെയും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല” (ബുവാരി).

അബുബക്രിസ്മിഭീവ്(റ) പറഞ്ഞു: “നബി(സ) തങ്ങൾ അതികായനോ ഹ്രസ്വകായനോ ആയിരുന്നില്ല. ചുവപ്പു കലർന്ന വെള്ളത്ത് നിറമുള്ള ഒരു ഓളായിരുന്നു. നീട്ടി വളർത്താത്ത ഒരു അഞ്ചിയ തലമുടി, നീം മുക്ക്, തെളിമയുള്ള നെറ്റിത്തടം, മൃദുലമായ കവിശ്രദ്ധിക്കാൻ, കറുത്ത കണ്ണമണികൾ, അകന്ന പല്ലുകൾ, വെള്ളിക്കിണിപ്പോലെയുള്ള കഴുത്ത് എന്നിവ നബി(സ)യു ദു സവിശേഷതയായിരുന്നു. അവിടുത്തെ രണ്ടു ചുമലുകൾക്കിടയിൽ പ്രവാചക മുദ്രയുണ്ടായിരുന്നു” (തുർമുദി).

ഹിജ്രിവേളയിൽ നബി(സ) ഉമ്മുമങ്ങബെൽ(റ) എന്ന സ്ത്രീയുടെ കവവ വഴിയ ആടിൽ നിന്ന് അ മാനുഷിക സിഖിമുവേന പാൽ കിരെനടുത്തു കഴിച്ചു. ആ പീട്ടുകാർക്കും പാൽ നൽകി. ഭർത്താവ് തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ അതിനെക്കുറിച്ചേന്നേഷിച്ചു. അതിന് അവർ നൽകിയ മറുപടിയിൽ നബി(സ) തങ്ങളെക്കുറിച്ച് നൽകിയ വിവരണം ഇങ്ങനെ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്:

“പ്രകാശം പ്രകടമായോരു മനുഷ്യൻ, മുഖം പ്രസന്നമായ നല്ല ആകാരമുള്ളവൻ, ശരീര പുഷ്ടി കാരണം കഷീണിത്തരോ ശരീരഗ്രാഹണം കാരണം വിഷമിക്കുന്നവരോ അല്ല (തടിയനോ ശുഷ്കനോ അല്ല). സുന്നരൻ; അതീവ സുന്നരൻ; കണ്ണിനു നല്ല കരുപ്പുണ്ട്. നീളമുള്ള കണ്ണപീലികളുള്ളവർ, ദൃശ്യകായൻ, നീംകു മനോഹരമായ കഴുത്ത്, താടിക്കു നീളക്കുടുതലില്ല; മാർദ്ദവമുണ്ട്. പുരികം വളരുതു നീം തമ്മിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ആ നില്ക്കിവെതക്ക് ഗാംഡീര്യമുണ്ട്, സം സാരത്തിന് ആകർഷണീയതയും പ്രസന്നതയും പ്രകടമാണ്. അകലുതുനിന്നു നോക്കിയാലും കോമളൻ, അടുത്താവുണ്ടോൾ അതി സൗന്ദര്യവാൻ. മധുരമായ ഭാഷണം, മിതമായ, വ്യക്തമായ, മുൻഛു മുൻഛുള്ള സംസാരം. കോർത്തിണക്കിയ മുത്തുമണികൾ ഉതിർന്നുവീഴുംപോലെയുള്ള പച്ചനങ്ങൾ. ഒരു ശരീരപ്രകൃതൻ. അതികായനോ നീളക്കുറിവിനാൽ അവഗണനീയനോ അല്ല. നിവർന്ന ശരീരഘടന. ഇവിടെ വന്ന മുന്നുപേരിൽ വളരെ കുടുതൽ തേജസ്സുള്ളവൻ. അവരിൽ ഏറ്റവും മഹാൻ” (തബ്ബിനാണി).

മുഖ്യസന്ദर്ഭം

നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ മുഖം സൗന്ദര്യ സമ്പൂർണ്ണമായിരുന്നു. ഈതു സംബന്ധമായി ധാരാളം ഹദീസുകൾ ഉല്ലരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അബുഹൃദാരോ(റ) പറയുന്നു: “നമ്പി(സ) തങ്ങളെക്കാൾ മനോഹരതിയുള്ള ഒരാളെയും ഞാൻ കണ്ടില്ല. സുരൂൻ അവിടുതെ മുഖത്താണോ സഖ്യരിക്കുന്നത് എന്നു തോന്തിപ്പോവുമായിരുന്നു” (അൽമിനഹൂത് മകരിയു: 2/571).

അലി(റ) പറയുന്നു: “നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ മുഖം വീർത്തതതോ മാംസമില്ലാതെ നീണ്ടതോ ആയിരുന്നില്ല. ആ മുഖം അൽപ്പം വൃത്താകൃതിയിലായിരുന്നു. ചുവപ്പുകലർന്ന വെളുപ്പുനിറമായിരുന്നു മുഖത്തിന്” (തുർമുദി).

ബറാഞ്ഞ(റ)വിനോട് ‘നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ മുഖം വാളു പോലെയായിരുന്നോ’ എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, “അല്ല, ചന്ദനപ്പോലെയായിരുന്നു”എന്നാണ് അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞത് (ബുവാർ). ചന്ദനപ്പോലെ വൃത്താകൃതിയിൽ പ്രകാശമുള്ളതായിരുന്നു എന്നർമ്മം.

ജാമിറുഖ്യനു സമുദ്ദ(റ) പറഞ്ഞു: “നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ മുഖം വാളുപോലെയായിരുന്നില്ല. അത് സുരൂനേയും ചന്ദനയും പോലെയായിരുന്നു” (മുന്സലി).

നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ മുഖത്തിനു സൗന്ദര്യം മാത്രമായിരുന്നില്ല, പ്രകാശവും കുടി ഉണ്ടായിരുന്നു. വൃത്താകൃതിയുമായിരുന്നു. ഇവിടെ വൃത്തതമെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുദേശ്യം പുർണ്ണവൃത്തതമല്ല. അലി(റ)വിശ്വസ്ത് വിവരണാത്തിൽ അതു വ്യക്തമാണ്. അൽപ്പ വൃത്താകൃതിയിലുള്ള മുഖം അബുഹൃദാരി ഷൂദ്യമായിരുന്നു.

കഅംബുഖ്യനു മാലിക്ക(റ) പറയുന്നു: “നമ്പി(സ) ചിരിക്കുന്നോൾ ചന്ദകീരുപോലെ അവിടുതെ മുഖം പ്രകാശിക്കുമായിരുന്നു. തങ്ങൾക്കിൽ നമ്പി(സ)യിൽ വ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്നു” (ബുവാർ).

അനന്ദ(റ) പറയുന്നു: “ചിരിക്കുന്നോൾ നമ്പി(സ)യുടെ മുഖം കണ്ണാടി പോലെയാണ്. അടുത്തുള്ള ചുമരുകൾ അവിടുതെ മുഖ കമലത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചിരുന്നു” (ഇംഗ്ലീഷ് അസൈർ).

ആയിരി(റ) പറഞ്ഞു: “ഞാൻ വസ്ത്രം തുനുന്നതിനിട സുചി താഴെ വീണുപോയി. അതെന്നി ക്കു കണ്ണടക്കാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല. അപ്പോഴാണ് റിസൂൽ(സ) തങ്ങൾ അങ്ങോടു കടന്നുവന്നത്. തങ്ങളുടെ മുഖത്തെ പ്രകാശകിരണാത്തിൽ ഞാൻ സുചി കണ്ണടക്കുകയുണ്ടായി” (ഇംഗ്ലീഷ് അസാകിർ).

നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ മുഖത്തെ ഉപമകളും അലക്കാരങ്ങളും കേവലാർമ്മത്തിൽ മനസ്സിലാക്കരുത്. കാരണം, നമ്പി(സ) തങ്ങളെ ഉപമിക്കാൻ ഒരു ഉപമാനവും പര്യാപ്തമല്ല. പിന്നെ സാഹിത്യഗജലിയന്നുസത്ത് സാധ്യമായതിനോടുപരിക്കാറുണ്ടെന്നു മാത്രം.

നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ മുഖത്തെ അധിക പേരും ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നത് ചന്ദനോഡാണ്. കാരണം പ്രകാശം പരത്തുന്ന ഒരു ശോളമെന്ന നിലയിൽ ദുഷ്ടികൾ വിശ്വസ്തനം തട്ടാതെ പുർണ്ണമായി നോക്കിക്കാണാനാവുക ചന്ദനയാണ്. നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ നാമങ്ങളിലോന്നാണ് ‘ബർഡ്’ (പുർണ്ണ ചന്ദൻ). ഏഴശ്രദ്ധപുർണ്ണവും മനോഹരവുമായ, അവിടുതെ മുഖകമലം തന്നെ സത്യപ്രവാചകനാണെന്നതിന്റെ പ്രകടമായ തെളിവായിരുന്നു.

അബ്ദുല്ലാഹിബ്യനു സലാഹ(റ) പറയുന്നു: “നമ്പി(സ) തങ്ങൾ മദ്ദനയിലെത്തിയ വാർത്ത കേടു ഉടനെ തന്നെ ജനങ്ങൾ തിരുസവിധത്തിലേക്ക് കുതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കുടുത്തിൽ ഞാനും പോയി. അവിടുതെ മുഖം കണ്ടപ്പോഴേ എന്നിക്കു ബോധ്യമായി; ഇതൊരു വ്യാജവാദിയുടെ മുഖമല്ലെന്ന്” (സാഖിദുനാ മുഹമ്മദുർഇസുലുല്ലാഹി(സ): പേജ് 22).

ഇംഗ്ലീഷ് അസാകിർ, ജാമിറി(റ)വിൽ നിന്ന് ഉല്ലരിച്ചത് ഇമാം സുയുതി(റ) ഉല്ലരിക്കുന്നു: “ജിബ്രീൽ(അ) എന്നെ സമീപിച്ചു പറഞ്ഞു: അല്ലാഹു അങ്ങോക്ക് സലാഹ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “യുസൂഫ്(അ)ന്റെ സൗന്ദര്യം ഞാനെന്നു കുർസിയുണ്ട് പ്രകാശത്തിൽ നിന്നു നൽകിയതാണ്” (അൽവസാഹിസ്: 2/107).

നയന വിശേഷം

നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ കണ്ണിന്റെ സൗന്ദര്യം മുഖസൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഭാഗം തന്നൊയാണ്. കണ്ണപീലികളും പുരികങ്ങളും കണ്ണമണിയുടെ കറുപ്പും ശ്രദ്ധയമായിരുന്നു. അതിലുപരി അവിടുതെ കണ്ണിന്റെ കാഴ്ചശക്തിയിലും അനിതരസാധാരണമായ സവിശേഷതകളുണ്ടായിരുന്നു.

“രാത്രിയുടെ ഇരുളിലും പകലിലെ പ്രകാശത്തിലെന്നപോലെ നമ്പി(സ)ക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് അബ്ബാസ്(റ)വിൽ നിന്നു ബൈഹാബി(റ) ഉല്ലരിച്ചിട്ടുണ്ട്” (അൽവസ്പാളസ്: 2/104).

മുന്നിലേക്കു കാണുന്നതു പ്രകാരം പിന്നിലേക്കും അവിടുന്നു കണ്ണിരുന്നു. അബുഹൂരോറ(റ) നിവേദനം: നമ്പി(സ) പറഞ്ഞു: “നിശ്ചയം, ഞാൻ എൻ്റെ മുന്നിലുള്ളതിലേക്കു നോക്കും പ്രകാരം എൻ്റെ പിൻഡാഗത്തുള്ളതിലേക്കും നോക്കുന്നുണ്ട്” (കാണുന്നുണ്ട്) (ഹാകി). അനന്ന്(റ) നിവേദനം: നമ്പി(സ) തങ്ങൾ പറഞ്ഞു: “ജനങ്ങളേ, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഇമാമാണ്. (നിങ്ങളെന്ന രൂക്കുങ്ക് കൊണ്ടും സുജുങ്ക് കൊണ്ടും) മുൻകടക്കരുത്. നിശ്ചയം, ഞാൻ നിങ്ങളെ എൻ്റെ മുന്നിൽ നിന്നും പിന്നിൽ നിന്നും കാണുന്നുണ്ട്” (ബുവാൻി). നമ്പി(സ) തങ്ങൾ മലകുകളെ കാണാറുണ്ടായിരുന്നു എന്നതിൽ സംശയമില്ല. ഉഹ്സ് യുദ്ധത്തിൽ ശഹീദായ ഹൻജല(റ)വിനെ മലകുകൾ കുളിപ്പിക്കുന്നത് നമ്പി(സ) തങ്ങൾ കാണുകയുണ്ടായി. മുങ്കൂത്ത് യുദ്ധത്തിൽ രക്തസാക്ഷിയായ ജങ്ങപറുബിൻ അബീതോലിബ് (റ)വിനെ സർഗത്തിൽ പറക്കുന്നതായി നമ്പി(സ) തങ്ങൾ കണ്ടു. ഇതെല്ലാം വ്യക്തമായ പരിത സത്യങ്ങളാണ്.

ഈസ്റ്റോം മിങ്കാജും കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവന്ന റസുൽ(സ)യെ വിശദീകരണമാവശ്യപ്പെട്ടു വിഷമിപ്പിക്കാൻ അവിശാസികൾ ശ്രമിച്ചു. ബൈതുൽ മുഖ്യസിനെനകുറിച്ച് അവർ നമ്പി(സ) തങ്ങളോടു തുരുതുരാ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ നമ്പി(സ) തങ്ങൾക്ക് ബൈതുൽ മുഖ്യസി വെളിവാക്കപ്പെട്ടു. അവിടുന്ന അതിലേക്കു നോക്കി അവരുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മറുപടി പറയുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഭവം ബുവാൻിയും മുസ്ലിമും ഉല്ലരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സൗഖ്യാർ(റ) നിവേദനം. നമ്പി(സ) പറഞ്ഞു: “നിശ്ചയം, അല്ലാഹു എനിക്ക് ഭൂമിയെ ചുരുക്കി ക്കാണിച്ചുതന്നു. അപ്പോൾ ഞാനതിലെ ഉദയാസ്തമയ സ്ഥാനങ്ങളെല്ലാം കാണുകയുണ്ടായി” (മുസ്ലിം).

ഇംഗ്ലീഷ്(റ) നിവേദനം: നമ്പി(സ) തങ്ങൾ പറഞ്ഞു: “നിശ്ചയം, അല്ലാഹു ഭൂമിയെ എനിക്ക് ഉയർത്തിത്തന്നു. ഞാനതിലേക്കും അന്ത്യനാൾവരെ ഉണ്ടാവുന്നതിലേക്കും നോക്കി; എൻ്റെ ഈ കൈയിലേക്ക് ഞാൻ നോക്കുന്നതുപോലെ” (തുബ്രിാനി).

ഈ കാഴ്ച നമ്പി(സ) തങ്ങൾക്കുള്ള അസാധാരണ കാഴ്ച തന്നൊയാണ്. കേവലം തോന്നിപ്പിക്കലോ കണക്കുകൂടലോ അല്ല. അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു പ്രത്യേകമായ ആദരവ് എന്ന നിലയിൽ ലഭ്യമാവുന്ന ഒരു സിലിക്കും അതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ സാഹചര്യങ്ങൾ ഒത്തിണങ്ങേണ്ടതില്ല. ഏതവസ്ഥയിലും ഏതൊന്നിന്റെയും സംവേദനക്ഷമതയെ സജീവമാക്കുന്നതും നിർജ്ജീവമാക്കുന്നതും അല്ലാഹുവാണലോ.

ശ്രവണ വിശേഷം

നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ കേൾവിയും കേവല കേൾവിയെക്കാൾ ഉന്നതമായിരുന്നു: അബുദർ(റ) നിവേദനം. നമ്പി(സ) തങ്ങൾ പറഞ്ഞു: “നിശ്ചയം, നിങ്ങൾ കാണാത്തതു ഞാൻ കാണുന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾ കേൾക്കാത്തതു ഞാൻ കേൾക്കുന്നുമുണ്ട്. നിശ്ചയം, ആകാശമിപ്പോൾ ഒരു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ടായി. അതിനു ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടുവിക്കാനവകാശമുണ്ട്. അതിൽ മലകുകൾ സുജുദിൽ വീഴാത്തതായി, നാലു വിരൽ വെക്കാനുള്ള സ്ഥലം പോലുമില്ല” (തുർമുണി).

ഹക്കീമുഖ്യം ഹിസാം(റ) പറയുന്നു: “ഒരിക്കൽ നമ്പി(സ) തങ്ങൾ അനുചരിക്കിടയിലിരിക്കു, “ഞാൻ കേൾക്കുന്നതു നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നുണ്ടോ” എന്നു

ചോദിച്ചു. അവരപ്പോൾ പറഞ്ഞു: “തങ്ങളൊന്നും കേൾക്കുന്നില്ല”. അപ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങൾ പറഞ്ഞു: “ഈൻ ആകാശത്തിന്റെ ഒരുത്രം ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. അതങ്ങെന്ന ശബ്ദിക്കുന്നതിൽ ആക്ഷയപികപ്പേടേണ്ടതൊന്നുമില്ല” ഈ ഹാസ്യ അബുനുഹു(റ) ഉലർച്ചിട്ടുണ്ട്(അതിവസ്വാളൻ: 2/113).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ കേൾവിശക്തിയുടെ ഈ സവിശേഷത പ്രവാചകത്തിന്റെ അനിവാര്യത കൂടിയാണ്. വഹ്യമായി വരുന്ന മലകിനെ കാണുക എന്നപോലെത്തന്നെ കേൾക്കാനും നബി (സ) തങ്ങൾക്കു കഴിയണം. അങ്ങെന്ന കഴിത്തിരുന്നു എന്നത് സുവ്യക്തവുമാണ്.

ഈവനു അബുനു(റ) പറയുന്നു:“നബി(സ) തങ്ങളും ജിബ്രീൽ(അ)മും സ്വഹാകുനിന്റെ മുകളിൽ നിൽക്കേ അവിടുന്നു പറഞ്ഞു: “ഈ ജിബ്രീൽ, സത്യവുമായി അങ്ങയെ നിയോഗിച്ചവനാണെ, മുഹമ്മദ്(സ)യുടെ കുടുംബത്തിനിന്ന് ക്ഷേമമായി ഒരുപിടി മാവ് പോലുമില്ല.” ഈതു പറഞ്ഞ് തീരുമാനുവെ ആകാശത്തു നിന്നു കണ്ണാരമായെരു ശബ്ദം മുഴങ്ങി. ഈതു കേടുപ്പോൾ നബി(സ) “അന്തുനാളിനുള്ള നിർദ്ദേശം അല്ലാഹു നൽകിയേം”എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ജിബ്രീൽ(അ) പറഞ്ഞു “ഈ, അല്ലാഹു ഇസ്രാഹീൽ(അ)നോട് ഭൂമിയിലെ നിക്ഷപങ്ങളുടെ താങ്കോലുകളുമായി വരാൻ നിർദ്ദേശിച്ചതാണോ ശബ്ദം. അത് അങ്ങേക്ക് വെളിവാക്കിത്തരാൻ എന്നോട് നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്” (തബ്രാനി).

ആകാശത്തു നിന്നുള്ള ആ ഭ്യാനക ശബ്ദം നബി(സ) തങ്ങളില്ലാതെ മറ്റാരും കേട്ടതായി ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ആ ശബ്ദത്തിന്റെ കാരിന്നും കൊണ്ടാണ് അന്തുനാളടുത്തുവോ എന്നു പോലും നബി(സ) വിചാരിച്ചു പോയത്. വബ്രിൽ നടക്കുന്ന ശ്രിക്ഷയുടെ ശബ്ദങ്ങൾ നബി(സ) തങ്ങൾ കേട്ടത് എനിലധികം ഹാസ്യകളിൽ ഉലർക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

മുത്രമാഴിച്ചിട്ടു പുർണ്ണമായി വൃത്തിയാക്കാത്തവനും ഏഷ്ണണി കുടുന്നവനും വബ്രിൽ ശ്രിക്ഷകപ്പെടുന്ന കാര്യം പറഞ്ഞശേഷം പച്ച ഇന്തപ്പന്നയോലു ആ വബ്രിനുമുകളിലിട്ടു കൊണ്ടു സ്വഹാബികളോട് നബി(സ) പറഞ്ഞു: “നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ തകരാതിരിക്കുകയും നിങ്ങൾ ചോദ്യം അധികമാക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുകിൽ എന്ന കേൾക്കുന്നത് നിങ്ങളും കേൾക്കുമായിരുന്നു”(അഹർമർ).

അബുസല്ലാഹിൽ പുർത്തി(റ) പറയുന്നു: “നബി(സ) ദരിക്കൽ ഭ്യാനകമായ ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കുകയുണ്ടായി. പിന്നീടു ജിബ്രീൽ(അ) വന്നപ്പോൾ നബി(സ) ചോദിച്ചു: ‘ജിബ്രീൽ, എന്താ യിരുന്നു ആ ശബ്ദം?’ ജിബ്രീൽ(അ) പറഞ്ഞു: ‘നരകത്തിന്റെ പാർശ്വത്തിൽ നിന്ന് ഒരു കല്ല് 70 വർഷംമുമ്പ് താഴേക്കു വീണിരുന്നു. അത് നരകത്തിന്റെ അടിഭാഗത്ത് എത്തിയപ്പോഴുണ്ടായ ശബ്ദമാണത്. അങ്ങയെ അതു കേൾപ്പിക്കാൻ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെട്ടു’. പിന്നീട് നബി(സ) തങ്ങൾ ഈ ലോകത്തു നിന്നു ധാത്രയാവുന്നതുവരെ വായനിരിയെ ചിരിക്കുന്നതു കാണപ്പെട്ടിരുന്നില്ല” (തബ്രാനി).

സാധാരണ ജനങ്ങൾ കേൾക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ നബി(സ) തങ്ങൾ കേട്ടിരുന്നു. അവിടുതെ കേൾവിശക്തിക്ക് അകലം, അടുപ്പം തുടങ്ങിയ സാധാരണ ഘടകങ്ങൾ ബാധകമായിരുന്നില്ല.

വായയും സിലിഗ്രൂണങ്ങളും

നബി(സ) തങ്ങളുടെ സംസാരം മാത്രമല്ല, ഉമിനീരും വിശേഷപ്പെട്ടതാണ്. ഹിന്ദുബന്ധനു അബീഹാല(റ) നബി(സ) തങ്ങളുടെ വായയെക്കുറിച്ചിങ്ങെന്ന പറയുന്നുണ്ട്: “നബി(സ) തങ്ങളുടെ വായ വിശാലമായിരുന്നു” (തുർമുദി).

ജാബിൽ(റ)വിൽ നിന്ന് ഇമാം ബുവാർ(റ)യും ഇരു ആശയമുള്ള ഹാസ്യ ഉലർച്ചിട്ടുണ്ട്. അബീഹാലെ സംബന്ധിച്ചിട്ടെന്തോളം വിശാലമായ വായ പ്രശംസനീയമായിരുന്നു. മുഖസൗദര്യത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകമാണല്ലോ വായയുടെ ആകാരഭംഗി. അതോടൊപ്പം സൗരഭ്യം പരത്തുന്നതുമായിരുന്നു അവിടുതെ വായ. അനന്ന(റ) പറയുന്നു: “ഈനെല്ലാത്രം സുഗന്ധങ്ങളും വാസനിച്ചു നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, നബി(സ)യുടെ ഉച്ചരാസത്തെക്കാൾ സുഗന്ധമുള്ളതൊന്നും താനിതുവരെ ആസ്പദിച്ചിട്ടില്ല” (ഈവനു സാദർ).

വാളും്പനു ഹൃഷിക്(റ) പറയുന്നു: “അദ്ദേഹം നമ്പി(സ്വ) തങ്ങളുടെ അടുത്ത് ഒരു ബക്കർ വെള്ളവുമായി ചെന്നു. നമ്പി(സ്വ) തങ്ങൾ അതിൽ നിന്നു കുടിച്ചു. ശേഷിപ്പുള്ള വെള്ളം അദ്ദേഹം കിണറിലോഴിച്ചു. അപ്പോൾ ആ കിണറിൽ നിന്നു കസ്തുരിയുടേതിനു സമാനമായ പരിമളം വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു”(അഹർമർ).

ഉമെരു ബിന്തു മസ്തുർഡ്(റ)വും സഫോറിമാരുമടക്കം അഞ്ചുവേർ നമ്പി(സ്വ) തങ്ങളുടെ അടുത്ത് ബൈജന്തതിനായി ചെന്നു. നമ്പി(സ്വ) തങ്ങളപ്പോൾ ഉണകിയ (വേവിച്ചതുമായ) മാംസം കഴിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടുന്ന് ഒരു മാംസക്കൈംണം കടിച്ചട്ടുത്തു മഹതിയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. അവരെല്ലാവരും അതിൽ നിന്ന് ഓരോ കഷണം വീതം കഴിച്ചു. അവരിലോരാർക്കുപോലും പിനീക് മരണംവരെ വായ് നാറ്റം ഉണ്ടായിട്ടില്ല(തബ്ബിനി).

നമ്പി(സ്വ) തങ്ങളുടെ വദനത്തിനു സൗന്ദര്യവും സൗരഭ്യവും മാത്രമല്ല,അമാനുഷിക സിഖികളുമണ്ണായിരുന്നു.“അനന്ന്(റ)വിന്റെ പീടിലെ കിണറിൽ നമ്പി(സ്വ) തങ്ങൾ തുപ്പുകയുണ്ടായി. പിനീക് മദീനയിൽ ആ കിണറിനെക്കാൾ ശുഖജലലഭ്യതയുള്ള മറ്റാരു കിണർ ഉണ്ടായിട്ടില്ല” (അബുനുബു).

“നമ്പി(സ്വ) തങ്ങളുടെ പാത്രൻ ഹസൻ(റ)വിനു ഭാഹമുണ്ടായപ്പോൾ കൊടുക്കാൻ വെള്ളം പെട്ടുന്നു ലഭിച്ചില്ല. അപ്പോൾ അവിടുന്നു തന്റെ നാവ് ഹസൻ(റ)വിനു നീട്ടിക്കൊടുത്തു. കുട്ടി നനായി ഉണ്ണിക്കുടിച്ചു. ഭാഹം മാരി” (ഇബ്നു അസാകിർ).

“നമ്പി(സ്വ) തങ്ങൾ ഒരിക്കൽ മാംസം ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു ദുഷ്ടിച്ച പർത്തമാനങ്ങൾ പറയാറുള്ള ഒരു സ്ത്രീ വന്നു. അവർ നമ്പി(സ്വ) തങ്ങളോട് ‘എന്നിക്കും കഴിക്കാൻ തരുമോ’ എന്ന് ചോദിച്ചു. നമ്പി(സ്വ) തങ്ങൾ അവർക്ക് പാത്രത്തിൽ നിന്നെടുത്തു നൽകിയപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു: ‘അതല്ല, അങ്ങയുടെ വായിലുള്ളതാണ് എന്നിക്കു വേണ്ടത്’. ഉടനെ നമ്പി(സ്വ) വായിലുള്ളതെടുത്ത് അവർക്കു നൽകി. അവളുടെ കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. പിനീക് ഒരിക്കലും ആ സ്ത്രീയിൽ നിന്നു ദുഷ്ടിച്ച സംസാരമുണ്ടായതായി അറിഞ്ഞിട്ടില്ല”(തബ്ബിനി).

“ആശുരാഞ്ച ദിനത്തിൽ (മുഹർറിം10) നമ്പി(സ്വ) തന്റെ അധീനതയിലും ഹാതിമ(റ)യുടെ അധീനതയിലുമുള്ള, മുലകുടി പ്രായത്തിലുള്ള കുട്ടിക്കളെ കൊണ്ടുവരാൻ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ കൊണ്ടുവന്നാൽ അവരുടെ(കുട്ടികളുടെ) വായിലേക്ക് അവിടുന്നു തുപ്പിക്കൊടുക്കും. എന്നിട്ട് ഉമ്മാരോട് പറയും: ‘രാത്രിവരെ ഇവർക്കിനു മുലകൊടുക്കരുത്’. നമ്പി(സ്വ) തങ്ങളുടെ ഉമിനീരുതനെ അവർക്ക് മതിയാകുമായിരുന്നു” (ബൈബാൾ).

“വൈബർ യുദ്ധത്തിന്റെ നായകനായിരുന്ന അലി(റ)വിനു കണ്ണു രോഗമാണെന്നാറിഞ്ഞപ്പോൾ നമ്പി(സ്വ) തങ്ങൾ ആ കണ്ണിലേക്കു തുപ്പി സുവപ്പുടുത്തുകയുണ്ടായി”(ബുവാർ).

“വൈബർ യുദ്ധസെറിബ്ന്റു റിസാം എന്ന ജുതന്റെ വെട്ടേറ്റ്, തലച്ചോറുവരെ ആഴത്തിലുള്ള മുറിവുമായി അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ഉന്നെന്ന്(റ) നമ്പി(സ്വ) തങ്ങളുടെ സമീപത്തു വന്നു. അവിടുന്ന് അതിലോന്നു തുപ്പുകയുണ്ടായി. പിനെ ആ മുറിവ് പഴുക്കുകയോ അദ്ദേഹത്തെ വിഷമിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല” (ബൈബാൾ).

“ബിഞ്ചർ മള്ള: സംഭവത്തിൽ സ്വഹാബിവരുമാർക്ക് അദ്ദേഹം നൽകാമെന്നേറ്റുവഴി പ്രസിദ്ധനായ അബുബുരാഞ്ച(റ) വയറ്റിൽ വേദനയുള്ള ഒരു രോഗിയായിരുന്നു. തന്റെ സഫോറ പുത്രനെ നമ്പി(സ്വ) തങ്ങളുടെ അടുത്തെതക്ക് അയച്ച് അദ്ദേഹം അതിനു പരിഹാരം തെടി. നമ്പി(സ്വ) തങ്ങൾ ഒരു മൺകട്ടെയെടുത്ത് അതിൽ ഉമിനീര് തെരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഉത്തി. എന്നിട്ട് അതു വെള്ളത്തിലിട്ടു കുട്ടിക്കൊൻ പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രോഗം മാറുകയും ചെയ്തു”(ബലാഘലുനുബുദ്ധം: 2/514).

വന്തവ് കുഴിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ജാമിർ(റ) തയ്യാർ ചെയ്ത അൽപ ക്രഷണം, അവിടുന്ന ക്രഷണപ്പാത്രത്തിൽ തുപ്പിയപ്പോൾ വർഖിച്ചു. ആ ക്രഷണം ആയിരം സ്വഹാബിവരുമാർക്കുകയുണ്ടായി(ബുവാർ).

ഹുദൈദബിയു സന്നി സന്ദർഭത്തിൽ വെള്ളത്തിനു പ്രധാനം നേരിട്ടു. അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന വറ്റിവര ഒരു നീർച്ചാലിൽ നമ്പി(സ്വ) തങ്ങൾ തുപ്പി. അതോടെ

ആയിരത്തി നാനുറു സഹാബികൾക്കു വെള്ളത്തിന്റെ ആവശ്യം തീർക്കാനുതകുംപിയം ജലപ്രവാഹമുണ്ടായി. ഈത് ഇമാം ബുവാരി(റ) ഉലർച്ചിട്ടുണ്ട്(ഫത്ഹുൽ ബാരി: 7/441).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ വായിലെ നീരിന്ത്രയും നാവിന്ത്രയും പ്രത്യേകതകൾ വ്യക്തമാവുന്നതിന് ഈത് ധാരാളം മതിയായതാണ്.

വാക്പാതുരിയും വാദ്ധമിതയും

നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശബ്ദമായുരിയും അതിന്റെ വ്യാപന ശ്രേഷ്ഠിയും അസാധാരണമായിരുന്നു. ബുരാഞ്ഞ(റ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങൾ വൃത്തുഖ നടത്തും; അത് വീടുകളിൽ മരക്കുള്ളിലിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾക്കു വരെ കേൾക്കാമായിരുന്നു” (ബൈഹാബി).

അബ്ദുർഹിദ്മാനുബന്ധ മുഅത്ര(റ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങൾ മിനായിൽ പച്ച തൈങ്ങളോട് (പ്രസാർിച്ചു). താമസസ്ഥലത്തു നിന്നു പോലും തൈങ്ങൾക്കതു കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു” (ഇബ്നു സാഞ്ച്).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശബ്ദമായുരി അവിടുതെതെ പ്രവാചകത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. “ഒരു പ്രവാചകനും മുവസ്തന്ത്രവും ശബ്ദസ്തന്ത്രവും നൽകപ്പുടാതെ അയക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല” (ഇബ്നു സാഞ്ച്).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ സംസാരത്തിന്റെ ആകർഷകത്വം മഹാമാരായ സഹാബിവരുന്നാർ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇമാം ഗസ്സാലി(റ) ഇഹ്യയാളിൽ ഇത്തരം ഹാഡിസുകളുടെ ആശയം സംക്ഷിപ്തമായി ഫ്രോഡീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്:

“നബി(സ) തങ്ങൾ ജനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും മധുരമായും സാഹിത്യ ശൈലിയിലും സംസാരിക്കുന്നവരായിരുന്നു. “ഞാൻ അബിബികളിൽ സാഹിത്യഗുണമാത്ത സംസാരമുള്ളവനാണ്” എന്നു നബി(സ) പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിശ്ചയം, സർഗവാസികൾ മുഹമ്മദ്(സ) തങ്ങളുടെ ഭാഷയിലാണ് സംസാരിക്കുക”.

“അത്യാവശ്യത്തിനുമാത്രമേ നബി(സ) സംസാരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. മുദ്രാലമായായിരുന്നു അവിടുന്നു സംസാരിച്ചിരുന്നത്. നീറ്റിപ്പുരത്തി അധികം സംസാരിക്കുന്നവരായിരുന്നില്ല. നബി(സ) തങ്ങളുടെ സംസാരം, കോർത്തിണകിയ മുത്തുമണികൾ പോലെയായിരുന്നു. ആയിര(റ) പറയുന്നു: “നിങ്ങൾ പദങ്ങൾ അടുപ്പിച്ചു പറയുന്നതുപോലെ നബി(സ) സംസാരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. നബി(സ) തങ്ങളുടെ സംസാരം പദാനുപദം സുവ്യക്തമായിരുന്നു. നിങ്ങൾ തുടരെത്തുടരെ സംസാരിക്കുന്നവരാണ്”. സഹാബികൾ പറയുന്നു: “നബി(സ)യുടെ സംസാരം അർമസംപുഷ്ടമായിരുന്നു.”

ജിബ്രീൽ(അ) സംക്ഷിപ്തവും അർമസംപുഷ്ടവുമായ വചനങ്ങളാണ് നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുത്തത്. സംക്ഷിപ്തമായിരിക്കേ തനെ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യങ്ങളെല്ലാം അതുൾ കൊള്ളുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സവുർഖമായ വചനങ്ങളാണവിടുന്ന് സംസാരിച്ചിരുന്നത്. അർമസുന്നവും നിസ്സാരവുമായതൊന്നും ആസാംസാരത്തിലില്ലായിരുന്നു. പരസ്പര ബന്ധമുള്ള സംസാരമായിരുന്നു. കേൾക്കുന്നവർക്ക് ഹൃദിസ്ഥമാക്കാനും മനസ്സിലാക്കാനും സാധിക്കുമാർ സംസാരത്തിനിടയിൽ അടക്കമുണ്ടായിരുന്നു. നബി(സ) വലിയ ശബ്ദമുള്ളവരും നല്ല ഇംഗ്ലീഷിൽ സംസാരിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു. ദീർഘനേരം നിശ്ചിബ്ദ നായിരിക്കും. ആവശ്യമില്ലാതെ ഒന്നും സംസാരിച്ചിരുന്നില്ല. വെറുകപ്പെട്ടതൊന്നും സംസാരിച്ചിരുന്നില്ല. ദേശ്യ സന്തോഷാവസരത്തിലെലാനും സത്യമല്ലാതെപിണ്ഠിരുന്നില്ല. നല്ലതല്ലാത്തത് സംസാരിക്കുന്നവരിൽ നിന്ന് അവിടുന്നു തിരിഞ്ഞെടുക്കളണ്ടിരുന്നു. മോശമെന്നു തോന്നുന്ന വല്ലതും പറയേണ്ടിവന്നാൽ ആംഗ്യത്തിലൊതുകുകയായിരുന്നു പതിവ്” (ഇഹ്യാള ഉലുമുദ്രീൻ2/323-325).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ വാക്പാതുരിയുടെയും സാഹിത്യസംപുഷ്ടമായ ശൈലിയും മുവിൽ മഹാമാരായ സഹാബികൾ വിസ്മയം കൊള്ളുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഒരിക്കൽ നബി(സ)യുടെ സന്നിധിയിൽ ഒരാൾ വന്നു സാഹിത്യസംപുഷ്ടമായ ശൈലിയിൽ സംസാരിച്ചു. നബി(സ) തങ്ങൾ അരതെ ശൈലിയിൽ തനെ പ്രതികരിക്കുകയുണ്ടായി. ഈതിന്റെ ആശയം മനസ്സിലാക്കാതിരുന്നതിനാൽ, സദസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന അബുബക്ര് സിറീപ്പ്(റ) ചോ

അച്ചു: “അല്ലാഹുവിന്റെ റസുലേ, അദ്ദേഹമെന്താണ് അങ്ങയോട് പറഞ്ഞത്? അങ്ങെന്താണ് അദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞത്?” അപ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങൾ അതിന്റെ ആശയം വ്യക്തമാക്കി. ഇതു കേട്ട അബുബക്ര് സ്വിഡീവ്(റ) പറഞ്ഞു: “അല്ലാഹുവിന്റെ ഭൂതരേ, ഞാൻ അബികൾക്കിടയിൽ കരഞ്ഞിയിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ സാഹിത്യനിപുണമാരായ ആളുകളുടെ സംസാരം കേൾക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പകേഷ്, അങ്ങയുടെതിനെക്കാൾ സാഹിത്യ സംപൂർണ്ണമായ ഒരു സംസാരവും ഞാനിതുവരെ കേൾക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല”. അപ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങൾ പറഞ്ഞു: “എന്റെ നാമൻ എന്ന അദിവ് പറിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ബനുസാഞ്ചിലാണ് വളർന്നത് (ഇവ്വന്നു അസാകിരി).

ഉമർ(റ) ഒരിക്കൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ അത്ഭുതം പ്രകടിപ്പിച്ചപ്പോൾ നബി(സ) പറഞ്ഞു: “ഇന്നമാള്ളൽ(അ)ന്റെ ഭാഷ നിഷ്പ്പേരുമായിപ്പോയിരുന്നു. പിന്നീട് ജിബ്രീൽ(അ) അതുമായി വന്നു. ഞാന്ത് ഹൃദിന്മാക്കുകയായിരുന്നു” (അബുനുഹും).

അലി(റ) ഒരിക്കൽ അത്ഭുതത്തേതാട ചോദിച്ചു: “അല്ലാഹുവിന്റെ ഭൂതരേ, നാമെല്ലാവരും അബികളാണല്ല. പിന്നെ എങ്ങനെയാണെങ്കിൽ തങ്ങളെക്കാൾ സാഹിത്യസംപൂർണ്ണമായിത്തീർന്നത്?” നബി(സ) തങ്ങൾ പറഞ്ഞു: “ഇന്നമാള്ളൽ(അ)ന്റെ ഭാഷയും മറ്റു ഭാഷകളുമായി ജിബ്രീൽ(അ) എന്റെ അടുത്തു വന്ന് എനിക്കെവയെല്ലാം പറിപ്പിച്ചു തരികയുണ്ടായി” (ക്ഷംപ്പുതൽ പെഹാ: 1/72).

തന്നോടു സംസാരിക്കുന്നവരുടെ പ്രാദേശിക ഭാഷയിലും ശ്രേണിയിലും തന്നെയാണവിടുന്ന അവരോടു തിരിച്ചും സംസാരിച്ചിരുന്നത്. സംഖ്യാഗണിതരായ ആളുകൾക്ക് കാര്യം വേഗത്തിൽ മനസ്സിലാവുന്നതിന് അതായിരിക്കും കൂടുതൽ ഗുണകരം. അതോടൊപ്പം തങ്ങളുടെ ഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്നവരെന്ന നിലയിൽ ആകർഷണവുമുണ്ടാവും. സാഹിത്യസംപൂർണ്ണമായ ശ്രേണി മഹാപചനങ്ങൾ, ഉപമാലക്കാരങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ പ്രയോഗിച്ചു കൊണ്ടു വഴുമനോഹരമായി അവിടുന്ന് പറഞ്ഞ എത്രയോ ഹദീസുകൾ കാണാം.

താടിയും വിശ്വേഷണങ്ങളും

നബി(സ) തങ്ങളുടെ മുഖത്തിന്റെ സൗന്ദര്യസംപൂർണ്ണത്തിയിൽ അവിടുതെത താടിയുടെയും അതിലെ രോമങ്ങളുടെയും ആകുത്തിക്കും പകുണ്ട്. നബി(സ) തങ്ങളെ വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്ന കൂടുത്തിൽ ഹിന്ദ(റ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങളുടെ താടി ഒത്ത നീളവും അകത്തേച്ചയും ഉള്ളതായിരുന്നു” (തുർമുദി).

അമവാ അധികം നീളമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അധികം ഇടത്തിന്തിയതുമായിരുന്നില്ല. മിതമായി ഇടതു കുന്ന് സുന്ദരമായിട്ടായിരുന്നു അത് വളരുന്നിരുന്നത്. നബി(സ) തങ്ങളുടെ താടിയെ വിവരിച്ച് ഹാഫിം്റ് അബുബക്ര്(റ) പറയുന്നു: നബി(സ) തങ്ങളുടെ കീഴ്ചുണ്ടിനു താഴെയുള്ള രോമം വ്യക്തമായി കാണാറുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഇരുപാർശങ്ങളും (രോമശുന്നുമായി) മുത്തിന്റെ വെളുപ്പു പോലെയുണ്ടായിരുന്നു. പ്രസ്തുത രോമത്തിനു താഴെ തുടങ്ങിക്കുന്ന മുടികളുണ്ടായിരുന്നു. താടിരോമത്തിനു മുകളിലുടെയായതിനാൽ അതു താടിയിൽ പെട്ടതുതന്നെയാണോ എന്നു സംശയിച്ചു പോകുമായിരുന്നു (സുഖുലുൽ ഹുദാ പർശാരം: 2/34).

അബുഹുരൈറ(റ) പറഞ്ഞു: “നബി(സ) തങ്ങളുടെ താടിരോമം നല്ല കരുപ്പ് നിറമുള്ളതായിരുന്നു.” (ബൈഹാബി)

ജാബിൽ(റ) പറഞ്ഞു: “നബി(സ) തങ്ങളുടെ മുർഖാവിലും താടിയിലും നേരിയ വെളുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്നും ഉപയോഗിച്ചാൽ അതു വ്യക്തമായിരുന്നില്ല. എന്നും ഉപയോഗിക്കാത്തപ്പോൾ അത് വ്യക്തമാവുകയും ചെയ്തിരുന്നു” (മുസ്ലിം).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ താടിയുടെ അവസ്ഥപോലും എത്ര സുക്ഷമമായാണു മഹാമാരായ സ ഹാബിവരുമാർ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്! നബി(സ) തങ്ങൾക്കു പതിനേഴിന്റെയും ഇരുപതിന്റെയും ഇടയിൽ മുടികളാണ് നരച്ചിരുന്നത് എന്നുവരെ സഹാബികൾ കൂത്യമായി കണക്കാക്കിയിരുന്നു. നരച്ച മുടിയുടെ എന്നുത്തിൽ വ്യത്യാസം വന്നത് അവസാനമായി എന്നിയതും ആദ്യകാലത്തെന്നും കാരണമായിരിക്കാം.

ശിരസ്സും ശിരോരോമവും

ശരീരത്തിന്റെ ആകാരസൗന്ദര്യത്തിനിണങ്ങുമ്പിധം അൽപ്പം വലുതായിരുന്നു നബി(സ)യുടെ ശിരസ്സ്. മാംസളമായി രൂപഭംഗി ഒത്തതായിരുന്നു അത്. ശിരോരോമം അൽപ്പം ചുരുഞ്ഞ തുഞ്ചിക്കിടക്കുന്നതായിരുന്നു. സാധാരണ ചുരു മുടിപോലെ പാറിപ്പുറുന്നു പൊങ്ങി നിൽക്കുന്നതായിരുന്നില്ല; ഒതുങ്ങിത്താഴുന്നു കിടക്കുന്നതായിരുന്നു. അതു ചെവിവരെ തുഞ്ചിക്കിടക്കിരുന്നു. മുടിയുടെ നീളത്തെക്കുറിച്ചും ഒതുക്കത്തെക്കുറിച്ചും ഹദ്ദീസുകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. അലി(റ) പറയുന്നു: “നബി(സ) നല്ല മുടിയുള്ളവരായിരുന്നു” (ഇബ്നു അസാകിർ).

ജുബൈറുഖ്യൻ മുത്തം(റ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങൾ ധാരാളം മുടിയുള്ളവരും അതു ചീകി ഒതുക്കുന്നവരുമായിരുന്നു” (ഇബ്നു അബീബേവസം). സാർദുഖ്യൻ അബീവൈവപ്പാസ്സ(റ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങളുടെ താടിമുടിയും തലമുടിയും നല്ല കരുപ്പുനിത്തിലുള്ളതായിരുന്നു” (ഇബ്നു അസാകിർ).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ മുടിയുടെ സവിശേഷതയും അതിന്റെ ബറകത്തും പ്രസിദ്ധമാണ്. മഹാനായ വാലിദുഖ്യൻ വലീഡ്(റ) യർമുക് യുദ്ധവേളയിൽ കാര്യമായതെന്നേതാ തിരയുന്നതു കണ്ണു. അദ്ദേഹം തന്റെ തൊപ്പി തിരയുകയായിരുന്നു. ഒടുവിൽ അതു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനെക്കുറിച്ചുനേപ്പിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പരിഞ്ഞതി അനുനയായിരുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങൾ ഉറം നിർവ്വഹിച്ച തഹല്ലുൽ വേളയിൽ മുടി കളഞ്ഞു. അവിടുത്തെ ശിരസ്സിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലെ മുടികളില്ലാം ഓരോരുത്തരെടുത്തു. എനിക്ക് നബി(സ) തങ്ങളുടെ മുർഖാവിലെ മുടിയാണ് കിട്ടിയത്. ഞാന്ത് എന്റെ ഈ തൊപ്പിയിൽ തുനിവച്ചിരുന്നു. ഇതു ധരിച്ചു ഞാൻ സംബന്ധിച്ച ഒരു ധർമ്മസമരത്തിലും എനിക്ക് സഹായം ലഭിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല” (ബൈഹാബി).

ഹജ്ജത്തുൽവിഭാഗം നബി(സ) തങ്ങൾ ജംറതുൽഅവബന്ധയിൽ എറിഞ്ഞ ശേഷം ഹജ്ജിൽ നിന്നുള്ള ഒന്നാമത്തെ തഹല്ലുലാവുന്നതിനായി ശിരോരോമം നീകിക്കാൻ ക്ഷുരകനെ ഏൽപ്പിച്ചു. അവിടുത്തെ വലതുഭാഗം ക്ഷുരകനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ആ ഭാഗം അദ്ദേഹം മുണ്ടാക്കിയാണ് ചെയ്തു. ആ മുടി അബുതാത്തഹ(റ)വിനെ ഏൽപ്പിച്ചു. പിന്നീട് ഇടതു ഭാഗം മുണ്ടാക്കിയാണ് അവിടുത്തെ മുടിയും അബുതാത്തഹ(റ)വിനു തന്നെ നൽകി. എന്നിട്ടു നബി(സ) തങ്ങൾ പരിഞ്ഞു: “ഈ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പിതരണം ചെയ്യുക” (ബുവാർ).

തന്റെ ശരീരത്തിലുണ്ടായിരുന്നതെന്ന നിലയിൽ അതിന്റെ മഹത്വം നബി(സ) തങ്ങൾ തന്നെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു ഈ പ്രവൃത്തിയിലും. പരമ്പരാഗതമായി കൈമാറിപ്പന വിശുദ്ധ കേശഭാഗങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ ഇന്നും അത്യാദരപൂർവ്വം സുക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ബറകത്തെടുകപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ മലയാളനാട്ടിലുണ്ട്.

വുണ്ണപുമേനി

ആളുകൾക്കിടയിൽ അസാധാരണമാംവിധം ഉയർന്ന നിലയിലായിരുന്നു നബി(സ) കാണപ്പെട്ടിരുന്നത്.

ആയിൾ(റ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങൾ അതികായനോ ഹ്രസ്വകായനോ ആയിരുന്നില്ല. ഒറ്റയ്ക്കു നടന്നു പോവുന്നോൾ ഒത്ത ഉയരമാണെന്നു കാണാം. എന്നാൽ നബി(സ) തങ്ങളോടൊപ്പം ഉയരം കൂടിയ ആളുകൾ നടക്കുകയാണെങ്കിൽ അവരെക്കാർ ഉയരമുള്ളവരായിരുന്നു അവിടുന്ന്. ഉയരമുള്ള രണ്ടു പേര് നബി(സ) തങ്ങൾക്കൊപ്പം നിന്നാൽ നബി(സ) അവരെക്കാർ ഉയരത്തിലായിരിക്കും. അവർ പിരിഞ്ഞാൽ നബി(സ) തങ്ങൾ ഒത്ത ആളാണെന്നേ പറയാൻ സാധിക്കു” (ബൈഹാബി).

ഹിന്ദുഖ്യൻഹാല പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങൾ ലക്ഷ്യണമൊത്ത രൂപമുള്ളവരായിരുന്നു. മാംസളമായിരുന്ന ആ മേനിയിൽ ഒതുക്കം പ്രകടമായിരുന്നു” (തുർമുദി).

അവിടുത്തെ ശരീരം ശുഷ്കകിച്ചതായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ മാംസളമായി അങ്ങുമിങ്ങും തുറിച്ചും പൊന്തിയും വികൃതവുമായിരുന്നില്ല. ഭംഗിക്ക് മാറ്റു കൂട്ടുംവിധം അവയവങ്ങൾക്കും ശരീരഭാഗങ്ങൾക്കും പരസ്പരം രൂപഭാവപ്പൊരുത്തമുണ്ടായിരുന്നു എന്നർഹം.

നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശരീരത്തിന്റെ മനോഹാരിതകൾ മാറ്റു കൂട്ടുന്നതായിരുന്നു അവിടുത്തെ മാറിടം. പിശാലമായ നെഞ്ചും പുറത്തേക്കുന്നതാത്തതും അക്കത്തെക്കൾ ഒക്കെത്തതുമായ വയറു

മായിരുന്നു നബി(സ)യുടെ.

ഉമ്മ മഅംബർ(ഒ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങളെ കുടവയർ വിഷമിപ്പിച്ചിട്ടില്ല; ഒടിയ വയറിന്റെ നൃനതയുമുണ്ടായിരുന്നുമില്ല” (ഹാരിസ്).

ഹിന്ദിശ്ബംഗുഹാല(ഒ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശരീരത്തിൽ വസ്ത്രം മരച്ചിട്ടില്ലാതെ ഭാഗം പ്രഭാപുരിതമായി കണ്ടിരുന്നു. കണ്ഠംത്തിൽ നിന്നു പൊക്കിൾവരെ നീഞ്ഞു വരിയായി കുടക്കുന്ന രോമരേഖ കാണാമായിരുന്നു. സ്തനങ്ങളുടെ ഭാഗത്തോ നെഞ്ചിനുമുകളിലോ രോമമൂയിരുന്നില്ല. കൈത്തണ്ണയിലും ചുമലുകളിലും നെഞ്ചിന്റെ മുകൾഭാഗത്തും ചുരുക്കം രോമങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു” (തുർമുദി).

ആയിശ(ഒ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് ഒരു കറുത്ത വസ്ത്രം ഹർധയായി ലഭിച്ചു. തങ്ങൾ അതു ധരിച്ചു ആയിശ(ഒ)യോട് ‘എന്റെ ശരീരത്തിൽ ഇതെങ്ങനെയുണ്ട് ആയിരാ’ എന്നു ചോദിച്ചു. ആയിശ(ഒ) പറഞ്ഞു: ‘അല്ലാഹുവിന്റെ ഭൂതരേ’ അങ്ങയുടെ ശരീരത്തിൽ ഇതിനെന്തുമാത്രം സൗന്ദര്യമാണ്! അങ്ങയുടെ വെളുപ്പും വസ്ത്രത്തിന്റെ കറുപ്പും കൂടുതൽ പ്രകടമാകുന്നു” (ഇബ്രാഹിം).

മുദ്രാലം, സുരഭിലം

നബി(സ) തങ്ങളുടെ പുമേനിയുടെ മുദ്രാലതയും അതിന്റെ സൗരഭ്യവും അസാധാരണമായിരുന്നു. മുദ്രാബുംബന്നു ജബത്ത്(ഒ) പറയുന്നു: “ഒരു യാത്രയിൽ എന്ന നബി(സ) തങ്ങളുടെ വാഹനത്തിൽ പിനിലിരുത്തുകയുണ്ടായി. നബി(സ) തങ്ങളുടെ തൊലിയെക്കാൾ മാർദ്ദവമായ ഒരു വസ്തുവും ഞാൻ തൊട്ടിട്ടില്ല” (ബസ്താർ).

അനന്ദ്(ഒ) പറയുന്നു: “നബി(സ) വരുന്നുണ്ടെന്ന് തങ്ങളിൽനിന്തിരുന്നത് അവിടുത്തെ സുഗന്ധം കൊണ്ടായിരുന്നു” (അബുനുബുദ്ദോ).

“നബി(സ) തങ്ങൾ മരീനയിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വഴിയിലുടെ നടനുപോയാൽ ആ വഴിയിലുള്ളവർക്കെല്ലാം സുഗന്ധം അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അവർ ‘നബി(സ) തങ്ങൾ ഇതുവഴി നടനുപോയിട്ടുണ്ട്’ എന്നു പറയാറുണ്ടായിരുന്നു” (ബസ്താർ).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ ഈ സൗരഭ്യം അവിടുത്തെ വിയർപ്പിനുമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ മഹത്മാ സ്വഹാബിവര്യമാർ മനസ്സിലാക്കുകയും അവരത് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. നബി(സ) തങ്ങൾ ധാരാളമായി വിയർക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണഗതിയിൽ വിയർപ്പിന് ഭൂർഗന്ധമാണുണ്ടാവുക. മനുഷ്യരീതത്തിൽ നിന്നു കിനിയുന്ന ഒരു വിസർജ്ജ വസ്തുവാണെല്ലാ ഇത്. എന്നാൽ നബി(സ) തങ്ങളുടെ വിയർപ്പിനു ഭൂർഗന്ധത്തിന്റെ ലാഞ്ചൻ പോലുമുായിരുന്നില്ല; എന്നു മാത്രമല്ല അതു സുഗന്ധപുരിതവുമായിരുന്നു.

അനന്ദ്(ഒ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങൾ തങ്ങളുടെ വീടിൽ വന്നു. അവിടെ ഉച്ചയുറിക്കമുറിങ്ങി. അപ്പോൾ ആ ശരീരം വിയർത്തു. എന്റെ ഉമ്മ ഒരു കുപ്പിയുമായി വന്ന ആ വിയർപ്പു കണ്ണങ്ങൾ വടിച്ചെടുത്ത് ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. നബി(സ) ഉണർന്നപ്പോൾ ചോദിച്ചു: ‘ഉമ്മസു ലെലം, നിങ്ങളെള്ളതാണീ ചെയ്യുന്നത്?’ അവർ പറഞ്ഞു: ‘ഇത് അങ്ങയുടെ വിയർപ്പാണ്. തങ്ങളിൽ ത് സുഗന്ധ ദ്രവ്യത്തിൽ ചേർക്കും. ഇത് സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും സുഗന്ധമുള്ളതാണ്’” (മുസ്ലിം).

അബുഹുരൈറു(ഒ) പറയുന്നു: “ഒരിക്കൽ ഒരാൾ വന്നു നബി(സ) തങ്ങളോടു പറഞ്ഞു: ‘അല്ലാഹുവിന്റെ ഭൂതരേ, ഞാനെന്നെന്ന് മകളെ ഒരാൾക്കു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അങ്ങ് എന്ന സഹായിക്കണമെന്നു ഞാനാഗഹിക്കുന്നു.’ അപ്പോൾ നബി(സ) പറഞ്ഞു: ‘എന്റെ അടുത്ത് സഹായിക്കാൻ ഓന്നുമില്ലെല്ലാ, നിങ്ങൾ വായ് ഭാഗം വിശാലതയുള്ള ഒരു കുപ്പിയും ഒരു മരക്കഷ്ണവും കൊണ്ടുവരു.’ ആ മനുഷ്യൻ അതു രണ്ടും കൊണ്ടുവന്നു. നബി(സ) തങ്ങൾ തന്റെ തണ്ടൻകയ്യിൽ നിന്ന് വിയർപ്പ് വടിച്ചെടുത്ത് ആ കുപ്പിയിലാക്കി അയാൾക്കു കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു: ‘ഇതാ, ഇതു കൊണ്ടുപോയിക്കൊള്ളു, ഈ മരക്കണ്ട് കുപ്പിയിലെ വിയർപ്പിൽ മുക്കി സുഗന്ധമായി ഉപയോഗിക്കാൻ മോജോട് പറയു’. (അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ചെയ്തു. അവളും) അതുപയോഗിച്ച് അവർ സുഗന്ധം പുശുന്നേപ്പാൾ മരീനയാകു

അതിന്റെ പരിമളം പരക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അതു കാരണം അവരുടെ വീടിന് സുഗന്ധമു പയ്യാൾക്കുന്നവരുടെ വീട് എന്നാരു പേരു തന്നെ വർകയുണ്ടായി” (ബൈഹാബി).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശരീരത്തിന്റെ അസാധാരണമായ മഹത്വത്തക്കുറിച്ച് സ്വഹാബികൾ ശരിക്കും ബോധ്യമുള്ളവരായിരുന്നു. അപസരം ലഭിക്കുന്നോൾ അവരതുകൊണ്ടു പുണ്യം നേടാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ഉസെസദുംബനു ഹൃദൈജ്ഞി(ഒ) നബി(സ) തങ്ങളുടെ സവിധത്തിൽ കൂടുകാരുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു അവിടുന്നു വിരൽക്കൊണ്ട് (മരക്കഷ്ടണം കൊണ്ട് എന്നും ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടപ്പിന് ഒന്നു കുത്തി. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ‘അല്ലാഹുവിന്റെ ദുരത്രേ, അങ്ങ് എന്ന വേദനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.’ അപ്പോൾ നബി(സ) ‘എകിൽ ഇതാ പ്രതികിയ ചെയ്തോളു’ എന്നു പറഞ്ഞു നിന്നുകൊടുത്തു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ‘അല്ലാഹുവിന്റെ റസുലേ, അങ്ങ് കുപ്പായം ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്ന അങ്ങ് കുത്തുന്നോൾ ഞാൻ കുപ്പായം ധരിച്ചിരുന്നില്ല.’ നബി(സ) തങ്ങൾ ഉടൻ തന്റെ കുപ്പായം ഉയർത്തി. അപ്പോൾ ഉസെസദി(ഒ) നബി(സ) തങ്ങളെ കെട്ടിപ്പെട്ടിച്ചുകൊണ്ട് തിരുഗരീരിത്തിൽ ചുംബിച്ചു പറഞ്ഞു: ‘എന്റെ ഉമ്മയും ഉപയും അങ്ങേക്ക് ദണ്ഡമാണല്ലാഹുവിന്റെ റസുലേ, ഞാനിതാണുദ്ദേശിച്ചത്’ (ബൈഹാബി, അബുബാവുദ്ദീൻ).

ബദ്ദിൽ അണി ശരിപ്പെടുത്തുന്നതിനിടയിൽ നബി(സ) കഴുംഖായിരുന്ന വടികൊണ്ട് സവാദി(ഒ)വിന്റെ പയറിന് ഒന്നു തട്ടി. ഉടൻ സവാദി(ഒ) പ്രതികിയകവസരം തെടി. നബി(സ) തങ്ങൾ പയറിന്റെ ഭാഗത്ത് നിന്നു വസ്ത്രം ഉയർത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം തിരുമേനിയിൽ കെട്ടിപ്പെട്ടികയും വയറിനേൽക്കു ചുംബിക്കുകയും ചെയ്തു. നബി(സ) തങ്ങളുടേഹതോട് ചോദിച്ചു: ‘സവാദേ, എന്താണിതിനു നിങ്ങളെ പേരിപ്പിച്ചത്?’ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ‘അല്ലാഹുവിന്റെ ദുരത്രേ, യുദ്ധമിതാ അടുത്തു വന്നിരിക്കുകയാണില്ലോ. അതിനാൽ എന്റെ അപസാനത്തെ പ്രവൃത്തി ഈ ശരീരത്തിന്റെ തൊലി അങ്ങയും ശരീരവുമായി തട്ടിക്കുന്നതാവെട്ട് എന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു.’ അപ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് ഗുണത്തിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചു’ (അത്തിളസ്വാബ: 4/94).

നെഞ്ചും ഹൃദയവും

നബി(സ) തങ്ങളുടെ നെഞ്ചിന അല്ലാഹു വിശാലമാക്കി; അമവാ അതിലെ സ്വാഭാവിക പ്രതികുലാവസ്ഥകളെ വിപാടനം ചെയ്തു എന്നു വിശ്വലു വുർആനു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യ ഹൃദയത്തിൽ പിശാചിനുള്ള സ്വാധീനത്തിന്റെ പൊതുവായ അപസ്ഥിയിൽ നിന്നു നബി(സ) തങ്ങളുടെ നെഞ്ചും നെഞ്ചകവും ശുശ്വവും സുരക്ഷിതവുമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവിടുത്തെ നെഞ്ച് പിളർത്തൽ സംഭവിച്ചത് അതിനായിരുന്നു.

“അങ്ങയും ഹൃദയം നാം വിശാലമാക്കിത്തന്നില്ലേയോ” (ആശയം; അൽശരഹ: 1).

“അങ്ങയും ഹൃദയം വിശാലമാക്കിയില്ലോ? അതായത് അതിനെ പ്രകാശമാനവും പിശാചവുമകിയില്ലോ? അതിൽ ഇടുക്കുമോ കുറുമോ ഒന്നും തന്നെയില്ല” (തഹ്സീർ ഇബ്നു കസീർ: 4/677).

കൈകാലുകൾ

നബി(സ) തങ്ങളുടെ കൈകാലുകൾ ബലിഷ്ഠവും സുന്ദരവുമായിരുന്നു. കൈപ്പത്തി മാംസം തുറിച്ചുനിൽക്കുന്നതോ എല്ലുന്തി വികൃത രൂപമായതോ ആയിരുന്നില്ല. അതോടൊപ്പം വളരെ മുദുലവുമായിരുന്നു. കൈത്തണ്ണയും തോളൻ കൈയ്യും ഉരുണ്ടു തുടുത്തു സുന്ദരമായിരുന്നു കൈത്തണ്ണയിൽ രോമമുണ്ടായിരുന്നു. രൂപലാഖണ്ഡങ്ങളേതാടൊപ്പം ഈ അവയവങ്ങൾ മുദുല വും ശീതളാവസ്ഥയനുഭവപ്പെടുന്നതുമായിരുന്നു. സാർദ്ദൈബന്നു അബീവല്ലബാസ്സി(ഒ) പറയുന്നു : “ഞാൻ മകയിൽ രോഗിയായി കിടന്നപ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങൾ എന്ന സന്ദർശിച്ചു. അവിടുന്ന തുകരെ കൊണ്ട് എന്റെ നെറ്റിയില്ലും മുവത്തും നെഞ്ചില്ലും വയറിനേലും തടവി. നബി(സ) തങ്ങളുടെ കയ്യിന്റെ ശീതളിമ ഇപ്പോഴും എന്റെ കരളിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നതുപോലെ തോ കുന്നു” (അഹമ്മദ്).

അനസ്സി(ഒ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങളുടെ മുൻകൈയുണ്ടെങ്കാശ മുദുലമായ പട്ട

വസ്ത്രംപോലും ഞാൻ സ്വർണ്ണിച്ചിട്ടില്ല” (ബുഖാരി).

വാളുംനുഹുജർ(റ) പറയുന്നു: “ഞാൻ നമ്പി(സ) തങ്ങളെ ഹസ്തദാനം ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് എൻ്റെ കൈയ്യിൽ അതിന്റെ അടയാളമിയാമായിരുന്നു. കാരണം അത് കസ്തുരിയെക്കാൾ സുഗന്ധമുള്ളതായിരുന്നു” (തബ്ബിാനി).

നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ കക്ഷഭാഗത്തു ദുർഗന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല; എന്നുമാത്രമല്ല അവിടം സുഗന്ധമുള്ളതായിരുന്നുതാനു.

മാളസുഖ്യനു മാലിക്ക്(റ)വിൻ മേൽ വ്യഭിചാര ശിക്ഷ നടപ്പാക്കിയ സമയത്ത് പിതാവിനൊപ്പം സന്നിഹിതനായ ഹരീശ് കുടുംബത്തിലെ ഒരാൾ വിവരിക്കുന്നു: “മാളന്ന്(റ)വിൻ്റെ ശരീരത്തിൽ കല്ലുകൾ പതിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാരീരിക ഭാവം ഡയപ്പെട്ടുതുന്നതായിരുന്നു. ആ സമയത്ത് റസുൽ(സ) തങ്ങൾ എന്ന (പേടിയാവാതിരിക്കാൻ) കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു. അപ്പോൾ അവിടുത്തെ കക്ഷഭാഗത്തുനിന്നുള്ള വിയർപ്പ് എൻ്റെ മേൽ പുരണ്ണം. അതിനു കസ്തുരിയുടെ സുഗന്ധമുണ്ടായിരുന്നു” (ബല്ലാർ).

മുഹമ്മദ്യുത്തിബ്രഹിം(റ) പറയുന്നു: “സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ കക്ഷങ്ങൾ നിരപ്പുകർച്ചയുള്ളതാണ്; എന്നാൽ നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ കക്ഷഭാഗം ഇത്തരത്തിലായിരുന്നില്ല. അത് അവിടുത്തെ സവിശേഷതകളിൽ പെട്ടതാണ്”. ഇമാം ബുർത്തുബി(റ) “അവിടെ രോമമുണ്ടായിരുന്നില്ല” എന്നുകൂടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (സുഖുല്ലൂൽ ഹൃദാ വർഡാർ 2/75).

സുഗ്രഹമായ തിരുക്കരം

നമ്പി(സ) തങ്ങളുടെ പുമേനിയിലെ ഓരോ അവയവവും അനുഗ്രഹപൂർണ്ണമായിരുന്നു. അവയിൽ നിന്ന് അനുഗ്രഹം നേടാൻ സ്വഹാബികൾ താൽപര്യം കാണിച്ചിരുന്നു. അവിടുത്തെ തിരുക്കരം സ്വർണ്ണം കൊണ്ടുശ്വരഹീതരാവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചവർ നിരവധിയാണ്.

അബുഹുരുഹരീ(റ) പറയുന്നു: “അല്ലാഹുവിൻ്റെ ദുതരേ, അങ്ങയിൽ നിന്നു ഞാൻ ധാരാളം ഹദീസുകൾ കേൾക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ അവയിലെയിക്കവും ഞാൻ മിനുപോവാവുന്നു എന്നു ഞാൻ നമ്പി(സ) തങ്ങളോട് പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവിടുന്ന് എന്നോട് “താങ്ങളുടെ മുണ്ട് പിരിക്കുക” എന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ മുണ്ട് പിരിച്ചു. നമ്പി(സ) തങ്ങൾ അവിടുത്തെ തുകരങ്ങൾ കൊണ്ട് (അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്ന് എന്നോ) കോരിയെടുത്ത് അതിലേക്ക് ഇടുകയുണ്ടായി. എന്നിട് എന്നോടു പറഞ്ഞു: “കൂട്ടിപ്പിടിക്കുക”. ഞാൻ കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു. അതിനു ശേഷം ഞാൻ കേട് ഒരു ഹദീസും മിനിട്ടില്ല” (ബുഖാരി).

നമ്മുടെ കാഴ്ചയിൽ, ശുന്നതയിൽ നിന്നാണ് നമ്പി(സ) കോരിയിട്ടത്. അതു പക്ഷേ, അബുഹുരുഹരീ(റ)വിൻ്റെ മറിക്കണ്ണ് പരിഹാരമാവുകയും മനനശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നതാണുണ്ടോ.

അലി(റ) പറയുന്നു: “നമ്പി(സ) തങ്ങൾ എന്ന യമനിലെ പ്രതിനിധിയായി നിയോഗിച്ചു. ഞാനപ്പോൾ ചോദിച്ചു: “അല്ലാഹുവിൻ്റെ ദുതരേ, ഞാനൊരു യുവാവലോ, അവർക്കിടയിൽ ഞാനെന്നങ്ങനെന്നാണ് തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുക? വിധി തീർപ്പ് എന്നാണെന്നനീകരിയില്ലല്ലോ”. അപ്പോൾ അവിടുന്ന് എൻ്റെ നേഞ്ചിൽ അവിടുത്തെ തുകരം കൊണ്ട് ഒന്നു കൊടുകയും “അല്ലാഹുവേ, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ നീ നേരെ ചിന്തിപ്പിക്കേണമേ, നാക്കിന് സെമ്പര്യം നൽകേണമേ” എന്നു പ്രാർഥിക്കുകയുമുണ്ടായി. അല്ലാഹുവാണെ, അതിനു ശേഷം തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിൽ ശക്തിക്കേണ്ട സാഹചര്യം എന്നിക്കു വയിട്ടില്ല” (ഹാകിം).

അനന്ന്(റ) പറയുന്നു: “നമ്പി(സ) തങ്ങൾ സ്വഭവി നിസ്കരിച്ചാൽ മറീനയിലെ(പീടുകളിലെ) പരിചാരകൾ വെള്ളപ്പാത്രങ്ങളുമായി വരും. അവർ കൊണ്ടു വരുന്ന പാത്രങ്ങളിലെല്ലാം നമ്പി(സ) തങ്ങൾ കൈമുകിയെടുക്കും. ചിലപ്പോൾ അവർ വളരെ നേരത്തെയും കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. അപ്പോഴും നമ്പി(സ) തങ്ങൾ അവിടുത്തെ കൈ അതിൽ മുകിയെടുത്തിരുന്നു” (മുന്സലിം).

സാഹഖ്യംനു യസീദ്(റ) രോഗിയായപ്പോൾ നമ്പി(സ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലയിൽ തടവിയിരുന്നു (ബുഖാരി). അതു കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലമുടി നരച്ചിരുന്നില്ല(തബ്ബിാനി). ഒരു സ്വഹാബിയുടെ നീരു വന്നു വീർത്ത മുഖത്ത് നമ്പി(സ) തടവിയപ്പോൾ അതു

മാറുകയുണ്ടായി. (താരീഖുൽ ബുവാർ)

ആള്ള(0)വിന്റെ മുവത്ത് ഹുസേൻ യുദ്ധത്തിലേറ്റ മുറിവ് നബി(സ) തടവിയപ്പോൾ സുവപ്പുട്ടു (തബ്രീാനി). അംറിബ്നു സങ്കലബം 100 വയസ്സിലധികം ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിനു നര ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. നബി(സ) തടവിയതായിരുന്നു കാരണം (തബ്രീാനി).

അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ഹിലാൽ(0)വിന് വയസ്സേരിയായിട്ടും യുവതം മങ്ങിയിരുന്നില്ല. കാരണം നബി(സ) തങ്ങൾ തടവിയതായിരുന്നു (തബ്രീാനി).

അംറിബ്നു അബ്ദതബ്ര(0)വിന് നുറു വയസ്സിലധികമായിട്ടും താടി നരയ്ക്കുകയോ കവിജോട്ടുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല; കാരണം നബി(സ) തടവിയതായിരുന്നു (തുർമുദി).

ഇബ്നു അബ്ദാസ്(0), ഇബ്നു മസ്ലൂഹി(0) എന്നിവർ വലിയ പണ്ണശിതമാരായിരുന്നു; കാരണം നബി(സ) അവരുടെ തലയിൽ തടവിയതായിരുന്നു(അഫ്മർ).

ഹാരിസ് അസ്സഹർമ്മി(0)വിന്റെ മുവം മരണം വരെ ഏറെ പ്രസന്നമായിരുന്നു. കാരണം നബി(സ) തങ്ങൾ തടവിയിരുന്നു(തബ്രീാനി).

ഇങ്ങനെ നബി(സ) തങ്ങളുടെ സ്വപർശം കൊണ്ടു ഉയ്യേം അതിട്ടുകരമായ രോഗശമനവും ഗുണോൽക്കർഷവും നിരവധി ഉല്ലതിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഹജ്ജത്തുൽവിഭാഗാലെ പെരുന്നാൾ ദിനത്തിൽ, അന്നേവാ ആരോ വയസ്സ് പ്രായമായിരുന്ന അംർ (0) തന്റെ പിതാവിന്റെ കുടെ മിനയിൽ നബി(സ) തങ്ങളെ ചെന്നുകണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം നബി(സ) തങ്ങളുടെ കാൽ പിടിച്ച് ആ പാദത്തിനും ചെരിപ്പിനുമിടയിൽ കൈവച്ചിരുന്നു.പിന്നീട് ഈ സംഭവം വിവരിക്കുമ്പോഴാക്കേ അദ്ദേഹം പറയാറുണ്ടായിരുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശരീരത്തിന്റെ തണ്ണുപ്പ് ഞാനിപ്പോഴും അനുഭവിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നുണ്ട്” (സയ്റ്റിബുനാ മുഹമ്മദുൻറിസുലുല്ലാഹി (സ)പേജ് 564).

അബ്ദുല്ലാഹിബ്നുഅബീസബവ(0)വും ഇതുപോലെ ചെയ്തിരുന്നു(അൽ ഇസ്വാബ്). തത്ത്വഹർത്തബ്നുൽ ബോഅശ(0) നബി(സ) തങ്ങളുടെ കാൽ ചുംബിക്കുകയുണ്ടായി(ബഗ്വി). സ്വഹാബികൾ പരിശുദ്ധ ദിനിന്റെ പ്രമാണങ്ങളെന്ന നിലയിൽ നമുക്ക് മാതൃകകളാണ്. അവരുടെ ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ നബി(സ) തങ്ങളുടെ അറിവോടെത്തന്നെന്നാണു നടന്നത്. നബി(സ) തങ്ങൾ അതിനെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയോ നിരോധിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അവിടുത്തെ ശാരീരികമായ പ്രത്യേകതകൾ പ്രായോജനപ്പെടുത്താവുന്നതാണ് എന്നു വ്യക്തമാവുന്നു.നബി(സ) തങ്ങളിലെന്നെല്ലാം പ്രത്യേകത നമുക്കു കാണാൻ സാധിക്കുമോ അതൊക്കെയുംനമുക്ക് ഉപയുക്തമാണ്; വിശാസനിബാലമായിട്ടുള്ള സമീപനമാവണമെന്നു മാത്രം.

ബാതമുന്നുബ്യൂ: (പ്രവാചകത്വ മുദ്ര)

എല്ലാ പ്രവാചകനാർക്കും പ്രവാചകത്തിന്റെ ബാഹ്യചിഹ്നമെന്ന നിലയിൽ ശരീരത്തിൽ ഒരു അടയാളമുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ വലതു കൈയിലായിരുന്നു അത്. എന്നാൽ നബി(സ) തങ്ങളുടേൽ ചുമലുകൾക്കിടയിലായിരുന്നു. അവിടുത്തെ ഇടതുഭാഗത്തെ ചുമലിനോട്ടു പ്രാവിൻ മുടയുടെ അത്ര വിസ്തൃതിയുള്ള ഒരു അടയാളമായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. പ്രകാശവും സുഗന്ധവും പരത്തുന്നതായിരുന്നു അത്.

അല്ലാമാ സുഹൈലി(0) തന്റെ അറിയുള്ള ഉന്നുഫിൽ പറയുന്നു: “പ്രവാചകത്വമുദ്ര ഇടതുചുമലിൽ വച്ചതിലുള്ള യുക്തി പെശാചിക ദുർബോധനങ്ങളിൽ നിന്ന് അവിടുന്ന സുരക്ഷിതനാണന്നാണ്. ആ ഭാഗത്തു കൂടിയാണ് പിശാച് അക്കത്തുകടക്കുന്നത്” (സയ്റ്റിബുനാ മുഹമ്മദുൻ റിസുലുല്ലാഹി(സ) പേ.180)

ഉമറുബ്നു അബ്ദീൽ അസീന(0)വിൽ നിന്നുഭരണം: “ഒരാൾ അല്ലാഹുവിനോട് മനുഷ്യരീതത്തിൽ പിശാചിന്റെ സ്ഥാനം കാണിച്ചു തരാൻ പ്രാർമ്മിച്ചു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം സ്വഹട്ടിക്കസമാനം, പുറത്തുനിന്നു തന്നെ അക്കത്തുള്ളതെല്ലാം കാണാവുന്ന സ്ഥിതിയിലായി. പിശാചിനെ ഒരു തവളയെപോലെ ഹൃദയത്തിനു നേരെ പിരട്ടിയിൽ അയാൾക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. പിശാച് കൊതുകിന്റെ തുന്പിക്കെ പോലുള്ള തന്റെ തുന്പിക്കെ ഇടതു ചുമലിലുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവൻ

ഹൃദയത്തിലേക്ക് ദുർബോധനങ്ങൾ നൽകുകയാണ്. മനുഷ്യൻ അല്ലാഹുവിനെ ദിക്ക് ചെയ്താൽ അവൻ പിൻവലിയും” (സഖിമുനാ മുഹമ്മദൻ റസൂലുല്ലാഹി(സ) പേ.180).

പിശാചിനു നബി(സ) തങ്ങളിൽ യാതൊരുവിധ സാധിനവുമുണ്ടാകില്ല. കാരണം അവൻ ഇതിപ്പിടവും പ്രവർത്തന വഴിയും സീൽ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഹൃദയം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത് ഇടതുവരഞ്ഞാണെല്ലാ. വ്യക്തമായി കാണാവുന്ന വിധത്തിൽ തന്ന ഈ മുട്ട നബി(സ) തങ്ങളുടെ പുംബനിയിലുണ്ടായിരുന്നു. അവിടുന്ന ഈ ലോകത്തോടു വിട പറയുന്ന സമയത്ത് അതുയർത്തപ്പെടുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ ആയിര(ര)യും അസ്മാങ്ങൾക്ക് ഉഭമെസ്രീ(ര)യും അതു തൊട്ടുനോക്കിയപ്പോൾ കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

ആരോഗ്യം

ശാരീരിക ശക്തിയിലും നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകതകളേറെയുണ്ടായിരുന്നു. അനിവാര്യമായ അവസരങ്ങളിലവിടുന്ന് അത് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുമുണ്ട്. അവിടുത്തെ ദാതൃനിർവ്വഹണത്തിനു സഹായകമായി ലഭിച്ചതാണത്. വൈയക്തിക ലാഡ, നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കാനുള്ളതായിരുന്നില്ല.

അപ്പംസാബ യുദ്ധത്തിൽ മദീനയെ സംരക്ഷിക്കാനായി വൻദിവ്(കിടങ്ക്) കൂഴിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ഒരു ഭീമൻപാറ സഹാബികൾക്കു പൊട്ടിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങൾ പിക്കാസ് വാങ്ങി മുന്നു പ്രാവശ്യം വെട്ടി ആ പാറ തകർക്കുകയുണ്ടായി (നോക്കുക, ഭലാളിലുന്നുബ്രഹ്മഃ 2/499).

റൂകാന എന്നു പേരായ ഒരു മല്ലൻ ചട്ടവിയുണ്ടായിരുന്നു മദീനയിൽ. അവൻ താമസിക്കുന്ന ഭാഗത്തേക്ക് മറ്റുള്ളവർക്കു പ്രവേശിക്കാൻ തന്നെ ദയമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ നബി(സ) തങ്ങൾ ആ ഭാഗത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടുത്തെ കണ്ണ ഉടനെ റൂകാന ചോദിച്ചു:

“മുഹമ്മദ്, നീയാണോ തങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങളായ ലാതയെയും ഉസ്സയെയും ആക്ഷേപിക്കുന്നത്? നിന്റെ ഇലാഹിലേക്കു ജനങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുന്നത്”. “നാം ബന്ധുക്കൾ ഇണ്ട്യിരുന്നുന്നകിൽ ഈ സംസാരത്തിനോന്നും ഞാൻ നിൽക്കുമായിരുന്നില്ല; നിന്നെ വധിച്ചു കളയുമായിരുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടയാൾ മുന്നോട്ടു വന്നു. നീ എന്നോട് മൽപ്പിടുത്ത ത്തിനുണ്ടാ?.. “നീ നിന്റെ ഇലാഹിനെ വിജിച്ചു എനിക്കെതിരെ സഹായം തേടിക്കോളു. ഞാൻ പാതയെയും ഉസ്സയെയും വിജിച്ചോളാം. എനിട്ട് നീ എന്നെ മലർത്തിയടിച്ചാൽ നിന്നു ഷടമുള്ള പത്ത ഒട്ടകങ്ങളെ ഇതിൽ നിന്നുടുക്കാം” എന്നു നബി(സ)യെ അയാൾ വെല്ലുവിജിച്ചു. ഇതെല്ലാം കേട്ട നബി(സ) “അതേ, നിന്നു നേരുന്ന ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ആവട്ട്” എന്നും പ്രതികിരിച്ചു. നബി(സ) തങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനോട് റൂകാനക്കെതിരെ സഹായിക്കാനായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. റൂകാന ലാതത്തോടും ഉസ്സയോടും സഹായം തേടി. മൽപ്പിടുത്തം തുടങ്ങി. ക്ഷണങ്ങേരും കൊണ്ട് നബി(സ) തങ്ങൾ റൂകാന എന്ന മലനെ മലർത്തിയടിച്ചു അവൻ നെന്നും കയറിയിരുന്നു. അപ്പോൾ റൂകാന പറ ഞൗ: “നീയല്ല എന്നെ പരാജയപ്പെടുത്തിയത്; നിന്റെ ഇലാഹാണ്. ലാതയും ഉസ്സയും എന്നെ ചതിച്ചതാണ്. നീയല്ലാതെ ആരും ഇതിനു മുമ്പ് എന്നെ വീഴ്ത്തിയിട്ടില്ല”. അയാൾ പരാജയം സമർപ്പിച്ചു. “ഇനിയും നീ മൽപ്പിടുത്തത്തിന് തയ്യാറാണോ” എന്നുയാൾ നബി(സ)യെ വീണ്ടും വെല്ലുവിജിച്ചു. അങ്ങനെ രണ്ടാമതും മുന്നാമതും റൂകാനയെ മലർത്തിയടിച്ചു നബി(സ) നെന്നും കയറിയിരുന്നു.

പരാജയപ്പെട്ട റൂകാന മുപ്പത് ഒട്ടകങ്ങൾ നൽകാൻ തയ്യാറായി. നബി(സ) അത് നിരസിച്ച അവനെ ഇസ്ലാമിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. പക്ഷേ, ഒഴിവുകഴിവുകൾ പറയുകയാണുണ്ടായത്. നബി(സ) തങ്ങൾ റൂകാനയുടെ താമസ സ്ഥലത്തിന്റെ ഭാഗത്തേക്കാൻ പോയതെന്നറിഞ്ഞ അബുബൈക്കർ, ഉമർ(ര) തുടങ്ങിയവർ വളരെ ബേജാറായെക്കിലും അവനെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയതിനിൽ സന്തുഷ്ടരായി(നോക്കുക: ഭലാളിലും 395-397). അദ്ദേഹം പിന്നീട് ഇസ്ലാം മതം സ്വീകരിച്ചു.

ഹാരിസുഖനു അബീ ഉസാമ, മുജാഹിദ(ര)വിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് സർഗ്ഗാവകാശികളായ നാൽപ്പതിലും പുരുഷമാരുടെ ശക്തി നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്”(അൽ

വസ്ത്രാളംസ് 1/120)

ധീരതയും സെമ്പര്യവും

നബി(സ) തങ്ങളുടെ ധീരതയും സെമ്പര്യവും പ്രസിദ്ധമാണ്. പ്രവാചകരെന്ന നിലയിൽ അതുനിർവ്വഹണത്തിന്റെ അനുകൂല ഘടകങ്ങളാണിവ. സത്യപ്രഭോധനത്തെ സംഖ്യാചിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആദ്യാലട്ടങ്ങൾ ഭീഷണമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ധീരമായി നിലകൊള്ളാൻ സാധിച്ചത് നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രത്യേകമായ ഇലാഹി പരിഗണനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. വന്ന സന്നാഹങ്ങളുമായി തയ്യാറായി വന്ന ശത്രുക്കളുടെ മുന്നിൽ പള്ളരെ കുറുഞ്ഞ അനുയായികളുമായി വേണ്ടതെ ആയുധങ്ങളില്ലാതെ അണിനിരക്കാൻ നബി(സ) തങ്ങൾക്കു സാധിച്ചത്തിനാലാണ്. ഉൾപ്പെടെ മുഖനെന്നില്ലോ ശത്രുപക്ഷം മികവ് കാട്ടുന്ന രംഗമുണ്ടായി. അപ്പോഴോക്കെ വിശ്വാസികളെ ധീരമായി നിലയുറപ്പിക്കാൻ പേരിപ്പിച്ചതും നബി(സ) തങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു.

നബി(സ) തങ്ങളെ കൊല്ലുമെന്ന പ്രതിജ്ഞയും പ്രവൃംപനവുമായി ഉബയ്യുംവനുവല്ല ഉൾപ്പെടെ യുദ്ധത്തിൽ തങ്ങളുടെ നേരെ വന്നു. “ഞാൻ ഒരു കുതിരയെ വാങ്ങി അതിനെ നന്നായി തീറ്റി പ്ലോറിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പുരിതേതി വന്നു നിന്നെ വധിക്കാനാണ്” എന്നവൻ പറഞ്ഞിരുന്നു. നബി(സ) തങ്ങൾക്കു നേരെ വന്ന അവനെ പ്രതിരോധിക്കാൻ സഹാധികൾ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അവരോടവിട്ടുന്നു മാറിനിൽക്കാൻ പറഞ്ഞു. പ്രതിരോധവും പ്രത്യാക്രമണവും യുദ്ധത്തിൽ സഹാവികമാണല്ലോ. നബി(സ) അവൻ്റെ പിരടിയിൽ ഒരു കുതേതൽപ്പിച്ചു(ബൈഹവി). അവൻ്റെ കുതിരയും പ്രതാപവും ശരാരുവും നബി(സ) തങ്ങളെ പിന്തിരപ്പിച്ചില്ല. ധീരമായി സയം തന്നെ അവനെ നേരിട്ടുകയാരുന്നു അവിട്ടുന്നു.

അനന്ത്(റ) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങൾ ജനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഗുണവാനും ഉദാരനും ധീരനുമായിരുന്നു. ഒരു രാത്രി മദ്ദനാ നിവാസികളാകെ ഒരു ലോറഗമ്പം കേട്ടു ഭയചകിതരായി.പലരും കാരണമനോഷിച്ചു പോയെകിലും ഭയനു തിരിച്ചുപോരുകയാണുണ്ടായത്. എന്നാൽ നബി(സ) തങ്ങൾ അവരുടെയെല്ലാം മുന്നിൽ വധ്യവുമണിഞ്ഞ് ഒരു കുതിരപ്പുറത്തുകയറി അവിടെ ചെന്നുനോക്കി. അബുതാൽഹ(റ)വിന്റെ ഈ കുതിരക്ക് കടിഞ്ഞാണ് പോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാം പരിശോധിച്ച് ഒന്നുമില്ലെന്നിഞ്ഞ് തിരിച്ചുവന്നു ജനങ്ങളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു” (ബുവാർ).

യുദ്ധമുഖ്യത്തെ അതിഭ്യാനകമായ രംഗങ്ങളുണ്ടാവുമോ സഹാധിവര്യർ നബി(സ) തങ്ങളുടെ അടുത്തുവന്ന് അഭ്യം തേടാരായിരുന്നു പതിവ്. യാതൊരു കാരണത്താലും പിന്തുമാറ്റം എന്നു പറയാവുന്ന വിധം അവിടുന്ന് കാൽ പിരക്കോട്ടു വലിച്ചിരുന്നില്ല. ധീരമായ അവിടുത്തെ നിലപാടുകൾ സഹാധികൾക്കു ദൈർଘ്യം പകർന്നു.

ബുദ്ധിസാമർപ്പം

നബി(സ) തങ്ങൾ അതീവബുദ്ധിസാമർപ്പം ചിന്താശേഷിയുമുള്ളവരായിരുന്നുവെന്നത് ചരിത്ര സത്യമാണ്. ഒരുപാട് ആശയങ്ങൾ മനസ്സിൽ സുക്ഷിക്കാനുള്ള ആ ശേഷി അപാരം തന്നെയായിരുന്നു. സന്ദർഭോച്ചിതമായി തീരുമാനങ്ങളുടുക്കാനുള്ള കഴിവ് ആ ബുദ്ധിയുടെ സവിശേഷതയായിരുന്നു. നബി(സ) തങ്ങൾക്കു 35 വയസ്സ് പ്രായമായ സമയത്താണല്ലോ കങ്ങബാ പുനർന്നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനം നടന്നത്. അന്ന് ഹജറുൽ അസ്വദ് സ്ഥാപിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമുണ്ടായി. അക്കാര്യത്തിൽ ആരെയും പിന്നക്കാതെ പരിഹാരം നിർദ്ദേശിച്ചത് നബി(സ) ആയിരുന്നു.

വഹബിബന്നു മുന്നുപ്പെട്ടു(റ) പറയുന്നു: “ഞാൻ 71 പുർണ്ണഗമങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ അവസാനം വരെയുള്ള മനുഷ്യരിൽ ഒരാൾക്കും അല്ലാഹു മുഹമ്മദനബി(സ) തങ്ങൾക്കു നൽകിയതു പോലുള്ള ബുദ്ധി നൽകിയിട്ടില്ല എന്നാണത്തിൽ നിന്നെ ലാം എന്നിക്കു മനസ്സിലായത്.നിശ്ചയം, മുഹമ്മദ് നബി(സ) തങ്ങൾ ജനങ്ങളിൽ ബുദ്ധിപരമായി ഏറ്റവും മുന്നിലാണ്; അവരിൽ ഉന്നതമായ അഭിപ്രായമുള്ളവരുമാണവിടുന്ന്” (ഇബ്നു അസാക്കിർ)

നബി(സ) തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിപരമായ സന്ദേശതയ്യും ചിന്താപരമായ വിശ്വാലതയ്യും വ്യക്തമായി പ്രകടമാക്കുന്നതാണ് അവിടുത്തെ വചനങ്ങളും വിധിതീർപ്പുകളും. ഓചിത്യപുർണ്ണ

സംസാരിക്കാനും ഇടപെടാനും സംഖ്യാധിതരായ അള്ളുകളുടെ മനോഭാവത്തിനുസ്വന്നമായി സംസാരിക്കാനും നബി(സ)യുടെ പ്രായോഗിക ബുദ്ധി തുണ്ടായി എന്നു മനസ്സിലാക്കാവു നാതാണ്. ഹൃദയബിജ്ഞപ്പാധിയിൽ സ്വഹാബിവര്യൻമാർബ�ൽ പലർക്കും അതുപ്പതിയുണ്ടായി രുന്നു. അൽപം ഭദ്രത കൈവന ശേഷം ഇനിയെന്തിനു നാം സന്ധി ചെയ്യണമെന്ന സാഭാവിക ചിന്ത സ്വഹാബികളിൽ ചിലർക്കുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, നബി(സ) തങ്ങൾ സന്ധിയുടെ രേഖയിൽ നിന്നു ‘ഒസുൽ’ എന്ന പദം മാറ്റണമെന്ന വാദം പോലും അംഗീകരിച്ചു സന്ധിക്കു തയ്യാറായി. ഈ സന്ധിയാണാല്ലോ പിന്നീട്, യമാർമ്മത്തിൽ പരിസരനാടുകളിലേക്ക് പ്രതിനിധിക്കളെയ്യക്കാനും ഇന്നലാം വ്യാപിക്കാനും സാഹചര്യമാരുകയിയത്.

വിസർജ്ജ വസ്തുക്കൾ

നബി(സ) തങ്ങളുടെ വിസർജ്ജവസ്തുക്കളും രക്തവും ശുഡിയുള്ളതായിരുന്നു. അതു മലിനമായിരുന്നില്ല. ഇംഗ്ലൂഷ്യർ(ഡി) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങളുടെ വിസർജ്ജവസ്തുക്കൾ താഹിരാണെന്ന അഭിപ്രായത്തെ മുൻഗാമികളും പിൻഗാമികളുമായ പണ്ണശിതനാരിൽ ഒരു വിഭാഗം പ്രബലമാക്കിയിട്ടുണ്ട്” (തുവർപ്പ്: 1/314).

ഉമ്മൻ യുദ്ധത്തിൽ നബി(സ) തങ്ങൾക്കു മുറിവേറ്റ സന്ദർഭത്തിൽ അബുസഖാദിൽ ബുദ്ധർ(ഡി)വിന്റെ പിതാവായ മാലിക്ബംഗു സിനാൻ(ഡി) ആ മുറിവിൽ നിന്നു രക്തം നക്കിയെടുത്തു. നബി(സ) തങ്ങൾ തുപ്പാൻ പറഞ്ഞെങ്കിലും അതുപോലെ വിശുദ്ധകയാണുണ്ടായി. അപ്പോൾ നബി(സ) പറഞ്ഞു: “സർഗ്ഗാവകാശിയായ അള്ള കാണാനുഫേശിക്കുന്നവൻ ഇഎഹത്തെ നോക്കിക്കൊള്ളടെ” (സഖ്താഭുബനു മനസ്യർ).

ഈ സംഭവം ഹാകി, തബ്പിരാനി, ഇംഗ്ലൂകസിർ, നൂറുഡിനിൽ ഏഹതമി(ഡി) തുടങ്ങിയവരെല്ലാം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. രക്തം മലിനമാണ് എന്ന പൊതുവായ നിയമത്തിന്റെ പരിധിയിൽനിന്നു നബി (സ) തങ്ങളുടെ രക്തം ഒഴിവാണെന്നതിന് ഇതു തെളിവകുന്നുണ്ട്. കാരണം നബി(സ) തങ്ങൾ പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തോട് വായ വൃത്തിയാക്കാൻ പോലും നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല.

മുത്തത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും ഇതു പോലെ തന്നെയാണ്. ഉമ്മു ഫൈമൻ(ഡി) പറയുന്നു: “നബി(സ) തങ്ങൾ രാത്രി ഏഴുനേര് ഒരു പാത്രത്തിൽ മുത്തമൊഴിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ ഏഴുനേരുപ്പോൾ വല്ലാത്ത ഭാഗം. ഞാനെതെടുത്തു കൂടിച്ചു. നേരു പുലർന്നപ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങളോട് ഞാനതു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “അറിയുക, നിശ്ചയം, ഇനിയോരിക്കലും നിങ്ങളുടെ വയറിനോരു രോഗവും ബാധിക്കുകയില്ല” (അബുയാശ്ല).

ഈ സംഭവം തബ്പിരാനി, അബുനുഹൈ, ഭാരവുത്തനി, ഹാകി തുടങ്ങിയവർ പുർണ്ണമായോ ഭാഗികമായോ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അല്ലാമാ ബാളി ഇയാഴ്ഡി(ഡി) ശിമായിൽ ഇതു രണ്ടും ഉദ്ധരിച്ചു കൊണ്ട് നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശാരീരിക ശുഡിയും വിസർജ്ജവസ്തുക്കളുടെ പരിശുഡിയും പിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുത്തം കൂടിച്ചു സംഭവം ഉമ്മുസലമ ബീവി(ഡി)യുടെ പരിചാരികയായ ഹബ്ശക്കാരി ബറകയിൽ നിന്നും ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഈമാം വത്രീബുദ്ധിർബീനി(ഡി) മുഗ്നിയിൽ വിവരിക്കുന്നു: “ഈമാം ബഗ്വി(ഡി)യും മറ്റും തരപ്പിച്ചു പറയുകയും ബാളിയും മറ്റുള്ളവരും സ്വഹിഹാക്കുകയും ചെയ്തതനുസരിച്ച്, നബി(സ) തങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വിസർജ്ജവസ്തുക്കൾ താഹിരാണ്. കാരണം ഹബ്ശക്കാരിയായ ബറക എന്നവർ നബി(സ) തങ്ങളുടെ മുത്തം കൂടിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങൾ പറഞ്ഞത് “നിങ്ങളുടെ വയറിനകത്ത് തീ പ്രവേശിക്കുകയില്ല” എന്നായിരുന്നു. ഈമാം ഭാരവു തനി (ഡി) ഈ ഹദീസ് സ്വഹിഹാണെന്ന വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്”.

“നബി(സ) തങ്ങളുടെ രക്തം താഹിരാണെന്ന അബുജാശർമ്മദി(ഡി) പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കാരണം അബുതെവബി(ഡി) നബി(സ) തങ്ങളുടെ രക്തം കൂടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു സുബെവർ(ഡി)വും നബി(സ) തങ്ങളുടെ രക്തം കൂടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം കൂട്ടിയായിരിക്കു, കൊഡ്യു വച്ച രക്തം കൂഴിച്ചുമുടാനായി നബി(സ) അദ്ദേഹത്തെ ഏൽപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അതു കൂടിച്ചു കളഞ്ഞു. അത് നബി(സ) തങ്ങളോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവിടുന്നു പറഞ്ഞു:

ആരുടെയെക്കിലും രക്തത്തോട് എന്ന് രക്തം കലർന്നാൽ അവനെ നരകം സ്വപർശിക്കുന്നതല്ല” (മുഗ്ഗി: 1/79).

നബി(സ) തങ്ങളുടെ വിസർജ്യവസ്തുകൾ ഉടൻതന്നെ ഭൂമി വിശുദ്ധിക്കളെയാറുണ്ടായിരുന്നു . അവിടെ ശൗച്യം ചെയ്തതിന്റെ അടയാളം മാത്രമേ ബാക്കി നിന്നിരുന്നുള്ളൂ. രാത്രി സമയത്ത് പുറത്തിരഞ്ഞാതെ, പാത്രത്തിൽ മുത്രമൊഴിച്ചതാണ് സ്വഹാബികൾക്ക് കിട്ടിയത്. എന്നാൽ മലം ആർക്കും ലഭിച്ചിരുന്നില്ല.

ആയിര(ഒന്നു) ദിവസം മഹലയായ ലൈലാ(ഒന്നു) ആയിര(ഒന്നു) യിൽ നിന്നുഖരിക്കുന്നു: “ആയിരാ(ഒന്നു) പറഞ്ഞു: ഞാനൊരിക്കൽ നബി(സ) തങ്ങൾ മലമുത്ര വിസർജ്ജനം നടത്തിയ സ്ഥലത്തു ചെന്നപ്പോൾ എനിക്കവിടെ ഒന്നും കാണാൻ സാധിച്ചില്ല; കസ്തുരിയുടെ സുഗന്ധം അനുഭവപ്പേട്ടതല്ലാതെ. ഞാനപ്പോൾ “അല്ലാഹുവിന്റെ ഭൂതരേ, ഞാനവിടെ ഒന്നും കണ്ടില്ലപ്പോ” എന്ന് അനേഷിച്ചപ്പോൾ നബി(സ) തങ്ങൾ പറഞ്ഞു: “നിശ്ചയം, തങ്ങൾ, പ്രവാചകരാരുടെ വിസർജ്ജങ്ങൾ മറയ്ക്കാൻ ഭൂമിയോട് നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്”(ഹാകിം). ബൈഹാബി, അബുനുഹീം, അറബുത്തന്നി, ഹകീമുത്തുർമുദി എന്നിവരും ഈ ഹദ്ദീസ് ഉല്ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പരിശുഖി പരിരക്ഷണം

മനുഷ്യൻ കോട്ടുവാ ഇടാറുണ്ട്. അത് ആലസ്യത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണ്. എന്നാൽ നബി(സ) ഒരിക്കൽ പോലും കോട്ടുവാ ഇടുന്നതായി സ്വഹാബാകളാരും കണ്ടിട്ടില്ല. അമീവാ നബി(സ) തങ്ങൾ കോട്ടുവാ ഇട്ടിട്ടേ ഇല്ല. ഇമാം ബുവാരി(ഒന്നു) താരീഖിലും ഇബ്നു അബീശൈഖി(ഒന്നു) മുസന്നഫിലും ഉല്ലഭിക്കുന്നു: “യസീദുബ്ബന്നുൽ അസമ്മ(ഒന്നു) പറയുന്നു: നബി(സ) തീരെ കോട്ടുവാ ഇട്ടിട്ടില്ല”(അൽ വസ്വാളസ്സ്: 1/112).

വൃത്തികുറഞ്ഞ ശരീരത്തിലും വസ്തുവിലുമാണ് ഇംച്ചയെപോലുള്ള പ്രാണികൾ ഇരിക്കാം രൂളുള്ളത്. നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ വൃത്തികേടോ ഭൂർജ്ജന്യമോ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല; അതു സദാ പരിമളം പരിത്വന്നതായിരുന്നു. അതിനാൽ തന്നെ നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശരീരത്തിൽ നേരിട്ടോ അവിടുന്ന് ധരിച്ച വസ്ത്രത്തിലോ ഇംച്ച ഇരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല.

“നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശരീരത്തിൽ ഇംച്ച ഇരിക്കാറില്ലായിരുന്നു” “നബി(സ) തങ്ങളുടെ വസ്ത്രത്തിൽ പോലും ഇംച്ച ഇരുന്നിട്ടേയില്ല.” പേര് നബി(സ) തങ്ങളെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന സാഹചര്യമുണ്ടായിട്ടില്ല” (അൽ വസ്വാളസ്സ്: 1/117).

സ്വപ്നസ്വല്പം പ്രകൃതിപരമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. മാലിന്യമല്ലക്കിലും ശുക്രം ശരീരത്തിൽ പുരജുന്നത് വൃത്തികേടായിട്ടാനുഭവപ്പെടുക. നബി(സ) തങ്ങളുടെ ശരീരത്തിന്റെ വൃത്തി സുരക്ഷിതമായിരുന്നു. അത് വൃത്തികേടാവുന്ന പ്രശ്നമേയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനു നിമിത്തമായേക്കാവുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം അവിടുന്ന സുരക്ഷിതനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, നബി(സ) തങ്ങൾക്ക് ഏകലെം സ്വപ്ന സ്വഭവമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇബ്നു അബ്ബാസ്സി(ഒന്നു) പറയുന്നു: “ഒരു നബിക്കും സ്വപ്നസ്വല്പമുണ്ടായിട്ടില്ല” (അൽവസ്വാളസ്സ് 1/120).

ചുരുക്കത്തിൽ നബി(സ) തങ്ങളുടെ പുമേനി സൗന്ദര്യസവുർണ്ണമായിരുന്നു. അതിലെ ഓരോ ഭാഗവും ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അനുസരം അനിതര സാധാരണവുമായിട്ടാണ്. അതിന്റെ സവിശേഷതകൾ സമൂഹത്തിനും സമകാലികർക്കും പ്രാപികകാനും ഉപയുക്തമാക്കാനും സാധിക്കും വിധത്തിലായിരുന്നു. ആത്മീയാനുഭൂതിയും ശാരീരിക ശുശ്രാവങ്ങളും പാരതിക മോക്ഷവും നേരാൻ അവിടുത്തെ ശരീരസവർക്കം കൊണ്ട് അനുചരിക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ ഈ വിവരിച്ചത്തെയും ആ പുമേനിയുടെ മഹത സാഗരത്തിലെ ഏറ്റവും മാത്രമാണ്. നാമൻ ആ പ്രഭാ വലയത്തിൽ പ്രശ്നാഭിതരാവാൻ നമുക്കനുശ്രദ്ധം ചൊരിയട്ടേ - ആമീൻ.